

Nếu có một linh hồn yêu em

Contents

Nếu có một linh hồn yêu em	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	3
3. Chương 03	5
4. Chương 04	11
5. Chương 05	13
6. Chương 06	16
7. Chương 07	19
8. Chương 08	21
9. Chương 09	23
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13-14	39
14. Chương 15	49

Nếu có một linh hồn yêu em

Giới thiệu

Ông thầy bói ở chùa Tây Thiên nhìn chăm chăm vào bàn tay tôi. Bàn tay tôi vốn chẳng đẹp đẽ gì, n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-co-mot-linh-hon-yeu-em>

1. Chương 01

Chương 1: CÀ PHÊ CÓ VỊ ĐẮNG NHƯ VỊ CỦA NƯỚC MẮT

Thành phố An Dương, ngày mừng 8 tháng 7 năm 2020.

Đài khí tượng thủy văn thị trấn Hoàng Hoa thông báo thời tiết hôm nay rất không thích hợp để đi chơi xa hay tổ ch

úc những chuyến picnic. Ngay từ sáng sớm, bầu trời đã âm u, những đám mây đen vần vũ nổi nhau như chơi rượt đuổi trên nền trời thăm thẳm. Cảm tưởng như cả nền trời là một sân lửa đen ngòm, và những đám mây như những con chó hoang mặc sức vùng vẫy trong bộ lông sũng nước của chúng.

Đứng trên tầng tám tòa cao ốc Thái Nghĩa Tân, tôi nhìn chăm chăm vào những vệt nước dài chảy ngoằn ngoèo trên tấm kính mờ của ô cửa sổ. Thi thoảng, bàn tay tôi vô thức nâng chiếc điện thoại lên nhìn giờ. Hôm nay là sinh nhật Khả Di. Cả tôi và cô ấy đều đã đợi ngày này từ rất lâu, từ lúc chúng tôi cùng sinh hoạt chung trong một câu lạc bộ dạy đàn ghi-ta buổi tối. Khả Di nói, cô ấy sẽ nhận lời cầu hôn của tôi khi cô ấy tròn hai mươi tư tuổi. Công việc của công ty ngốn hết khoảng thời gian rảnh rỗi của tôi, cắt xén luôn cả chút thời gian ít ỏi cho việc học đàn. Nhưng lời hứa với Khả Di, không bao giờ tôi có thể quên được. Tôi muốn Khả Di trở thành vợ của tôi. Khả Di có đủ tố chất của một người vợ tốt.

- Giám đốc! Anh còn một cuộc hẹn với công ty Thiên Ân lúc ba giờ chiều. Thời tiết như thế này....- Cô thư kí dừng lại một lúc-... Anh có muốn dời lịch hẹn sang ngày khác không ạ?

- Không cần đâu- Tôi đón tách cà phê bốc hơi nghi ngút từ tay cô thư kí, rồi nhìn lại đồng hồ-... Đẳng nào tôi cũng có vài việc cần giải quyết, chưa thể về ngay được. Vả lại, thời tiết càng xấu, “ngư ông càng đắc lợi”.

Tôi mỉm cười, đặt chiếc tách trở lại mặt bàn trong khi cô thư kí vẫn có vẻ băn khoăn, hết nhìn chăm chăm khuôn mặt tôi lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên nền trời đen ngòm bỗng rạch ngang một tia chớp sáng lóe. Âm thanh ầm ầm như tiếng đá đổ làm nước trong tách cà phê khê sóng sánh, xao động.

Ba giờ chiều tại cửa hàng Trà Thanh Hoa.

- Bên tôi sẵn sàng chấp nhận điều khoản mà quý công ty anh đặt ra, chỉ có điều, tôi không muốn đặt niềm tin của mình nhầm chỗ, và đồng tiền không thể sinh lợi, anh hiểu chứ.

- Giám đốc cứ yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.

Trưởng phòng kinh doanh của công ty Thiên Ân siết tay tôi thật mạnh thay cho lời chào. Lúc lên xe rồi, anh ta còn tiễn tôi ra đến tận sảnh và tiện tay kéo cửa xe ô tô giúp tôi. Cử chỉ ân cần và dịu dàng thật không thích hợp cho dáng vẻ bề bệ và khinh khỉnh mà tôi thường thấy ở anh ta những lúc quát tháo om sòm đám nhân viên cấp dưới. Tôi mỉm cười ý nhị, kéo cửa kính ô tô lên rồi vào sổ. Chiếc xe lướt êm ru trong cơn mưa mật mù. Con cá vàng treo gần tấm kính cửa khê đung đưa một đường rất điệu, hai mắt nó mở thao láo và nhìn chăm chăm vào gương mặt đầy phấn chấn của tôi. “Cứ mưa đi cho ngư ông đắc lợi!”

Ngay từ sáng sớm, Khả Di đã gọi điện khoe tôi rằng hôm nay cô ấy sẽ làm một chiếc bánh ga-tô bảy màu theo công thức mà Thực Loan- cô bạn thân của cô ấy bày cho từ tuần trước. Khả Di rất khéo léo và giỏi việc bếp núc. Nhắm mắt lại, tôi cũng có thể tưởng tượng ra mùi vị của chiếc bánh đó thơm ngon đến nhường nào. Và những nụ hôn của Khả Di nữa, liệu hôm nay chúng có vị ngọt ngào như dâu tây trét trên chiếc bánh đó không nhỉ?

Tôi tấp xe vào vệ đường, toan ghé vào cửa hiệu bán hoa mua một bó Bách Hợp- loại hoa mà Khả Di thích. Nhưng chủ cửa hàng nói, hoa Bách Hợp đã bán hết rồi, vậy là tôi đành chọn sang bó hồng nhung đỏ thắm nằm gần đó. Cô chủ cửa hàng có chiếc miệng hình trái tim mà khi cười, một bên má phô ra núm đồng tiền nho nhỏ tạo cho người đối diện một cảm giác rất gần gũi.

- Anh định mua hoa tặng bạn gái hay tặng vợ ?

- Tặng bạn gái – Tôi mỉm cười, đỡ bó hồng từ tay cô chủ quán vui vẻ, đoạn nói thêm – Nhưng hi vọng khi nhận bó hoa này, cô ấy sẽ đồng ý làm vợ tôi!

- Ôi!- Nụ cười với má núm đồng tiền lại rạng rỡ trên gương mặt cô chủ tiệm- Vậy anh nên lấy hai mươi bông hoa , ý nghĩa của chúng là “Hãy lấy anh nhé!” , có lẽ bạn gái anh sẽ vừa lòng.

Tôi đón hai mươi bông hồng trên tay với vẻ hạnh phúc, không lấy tiền thừa, chào cô chủ tiệm rồi đi thẳng ra xe. Trời mưa nặng hạt hơn làm chiếc áo sơ mi trắng của tôi loang lổ những vệt nước ngoằn ngoèo, ướt

sững. Vội vàng tra chìa khóa vào ổ, bó hồng tỏa hương ngào ngạt làm tôi khá vương vịu. Luynh quynh thể nào, tôi làm rơi cả chiếc chìa khóa ô tô xuống mặt đường sũng nước. Lúc nhặt được chìa khóa lên, đột nhiên điện thoại trong túi quần trái của tôi lại rung bần bật.

Hai chữ “Vợ Yêu” nhấp nháy theo giai điệu bài hát “ Con Tắc Kè Xanh” mà Khả Di thích. Có lẽ chiếc bánh ga-tô bảy màu đã được cô ấy làm xong. Tôi vội vã bắt máy. Nhưng giọng nói ngọt ngào và dịu nhẹ của Khả Di chưa kịp vang lên, gương mặt tôi đã trắng bệch không còn một giọt máu. Ở phía xa, một chiếc xe tải quật tay lái, lao ầm ầm về phía tôi đứng. Liền sau tiếng “Rầm” đến kinh thiên động địa, tôi cảm thấy như mình đang bay lên, chiếc điện thoại tuột khỏi tay tôi từ lúc nào. Toàn bộ cơ thể tôi như mất dần cảm giác....Thứ cuối cùng tôi cảm nhận được là mùi hương ngào ngạt của hoa hồng nhưng đỏ thắm và sắc đỏ loang lổ mặt đường. Không phải màu đỏ của cánh hoa. Thứ chất lỏng tanh tưởi đó là máu.

Phía đằng đông, một tia sét rạch ngang nền trời tạo lên tiếng động ầm ầm, cảm tưởng còn chất chứa và ghé gớm hơn tia sét ban sáng.

Sau tia sét chói tai đó, mưa đột ngột tạnh hẳn.

2. Chương 02

Chương 2: Ồ ĐỜI, MẤY AI MAY MẮN XUỐNG ĐỊA NGỤC.

Tuần báo La Son nói rằng, một năm có khoảng 1,5 triệu người chết vì tai nạn giao thông. Trong 1,5 triệu cái chết đó thì có tới 2/3 số người chết tự mình gây tai

nạn. Trong kinh thánh, Đức Chúa lại chỉ cho phép một nửa số người chết đó lên Thiên Đàng, còn một nửa, bắt buộc dĩ phải xuống Địa ngục.

Tôi không muốn xuống địa ngục, nhất là khi thằng cha chết đâm lái chiếc xe ben chở đầy đất đá, đâm sầm vào con Camry mới cứng của tôi lại được lên thiên đàng.

Tôi không muốn xuống địa ngục. Bởi nơi duy nhất tôi muốn trở về là nhà mình. Hôm nay là sinh nhật Khả Di, cô ấy đang đợi tôi cùng chiếc bánh bảy màu ở đó.

Khả Di sống ở tầng tám, khu đô thị Hoàng Hoa. Tòa nhà nằm ngay vị thế đẹp nhất của thành phố sầm uất, trước đó là chỗ hẹn hò lí tưởng của tôi và cô ấy mỗi ngày cuối tuần. Khả Di nói cô ấy không thích màu chiếc ga trải giường trong căn hộ của tôi, nó quá lõe loét không hợp với tông màu của bức tường, mà tôi thì bận đến nỗi hết lần này đến lần khác chưa tìm mua một tấm ga mới. Vậy là căn hộ của Khả Di trở thành nơi lí tưởng cho tổ ấm của chúng tôi. Khả Di thích những hình vẽ caro, vậy nên tất cả vật dụng trong phòng sẽ dính chút xíu những sọc kẻ caro đó. Cô ấy còn mua hẳn một bàn cờ vua và bày trang trọng ở phòng khách trong khi cô ấy chẳng hề biết chơi cờ, chỉ đơn giản là những ô vuông trên bàn cờ ấy rất đẹp mắt.

- Em mang cái của nợ này về làm gì cho chật nhà! - Tôi nhăn mặt nhìn bàn cờ lúc Khả Di lúi húi xếp đồ vào tủ lạnh- Em có biết chơi cờ đâu?

- Em thích nó- Khả Di cầm trái đào trên tay, cắn phập một miếng- Anh không thấy là nhìn chúng khá ngộ nghĩnh đó sao? Chưa kể, có bàn cờ ở nhà, khách đến chơi sẽ trầm trồ vì tưởng chúng ta là những con người tri thức biết chơi cả thứ cờ trí tuệ này!

- Ngộ nghĩnh thật!- Tôi cười phá lên- Nhìn nó rắc rối y như em vậy! Chẳng ai là không biết Lâm Khả Di chơi cờ tệ đến mức nào, họ sẽ cười em...hahahaha...Họ sẽ “trầm trồ trước tài năng chơi cờ “dở tệ” của Lâm Khả Di...

Nhưng nụ cười của tôi chợt tắt trên môi khi Khả Di nghiêm sắc mặt lại:

-Đinh Tuấn Vũ! Anh có thôi đi không!

Liền sau câu nói đó, một nửa quả đào bay vèo tới chỗ tôi đứng. Tôi đưa tay chụp lấy nó và nhai ngon lành trong khi Khả Di đuổi tôi chạy khắp bếp. Lúc Khả Di tóm được tôi cũng là lúc quả đào được tiêu hóa hết

và Khả Di thì nằm gọn trong tay tôi rồi. Cô ấy vùng vẫy một lúc rồi ngoan ngoãn như một chú mèo con bị những chiếc hôn dồn dập của tôi dụ dỗ.

Khả Di rất hay mơ mộng về những chuyện sau này (hình như đó là đặc trưng của con gái) , ví như lúc nằm trên tấm nệm màu kẻ sọc, Khả Di cúi đầu vào ngực tôi và thì thầm:

-Vũ! Anh muốn em sinh con trai hay con gái?

- Con trai! Tất nhiên rồi!- Tôi buông tờ báo đọc dở ra và ôm cô ấy chặt hơn.

-Vì sao? – Khả Di hỏi? – Con gái nếu giống em sẽ rất xinh đẹp mà! (Lúc nói câu này, Khả Di quắp chân vào người tôi rất chặt, chắc chắn cô ấy cũng thấy ngượng)

- Làm gì có chuyện đó! – Tôi giả bộ trêu chọc- Con gái sinh ra sẽ có khuôn mặt như Trái Đào béo ú vì mẹ nó rất ham ăn Đào, lại còn không biết chơi cờ, và suốt ngày kêu la ầm ĩ như em nữa...hahaha...

- Em kêu la hồi nào???...- Khả Di bật dậy và đẩy tôi lăn qua một bên- Tuấn Vũ, anh chết với em!

Vậy là sau đó chiếc giường êm ái bị biến thành bãi chiến trường ác liệt. Khả Di sẵn sàng cầu chỉ tôi suốt đêm chỉ vì tôi đã can đảm nói ra sự thật

.....

Nhưng hôm nay căn phòng khách ưa thích của tôi chỉ còn lại bàn cờ nằm trơ trọi.. Những quân cờ nằm lạnh lẽo, được dàn trận không theo trật tự nào...Tách trà uống dở với lát chanh nằm cùng queo trông rất tức cười.

Còn Khả Di của tôi? Cô ấy đang ở đâu?

Có tiếng lạch cạch phía cuối hành lang, tiếng dép lệt xệt lê đi lê lại và tiếng rì rào khe khẽ, hình như không chỉ có một mình Khả Di ở nhà.

- Tiểu Di, cậu nhìn mình đi... Cậu đừng thế nữa có được không? Cậu nói gì đi, mình xin cậu đấy!

Tôi nhận ra bên cạnh Khả Di của tôi là cô bạn Thực Loan. Hôm nay là sinh nhật của tôi, giờ này Thực Loan còn làm gì ở đó? Đã có chuyện gì xảy ra với Khả Di của tôi? Tôi nhìn chăm chăm vào hai bóng người , một ngồi xoài dưới nền bếp lạnh, một cúi lom khom bên cạnh mà ngăn người. Giọng nói chua chua, có phần run của Thực Loan lại vang lên lần nữa:

- Mình xin cậu... Anh ấy chết rồi! Đinh Tuấn Vũ chết rồi! Cậu có hiểu không?

Thực Loan vừa nói điều gì? Cô ấy nói điều gì vậy? Đinh Tuấn Vũ... Là tôi ư? Tôi chết thật rồi ư?

Khả Di ngược gương mặt nhỏ nhắn của cô ấy lên, gương mặt nhòe nhoẹt những nước mắt. Ánh mắt cô ấy vô hồn, cảm tưởng như tâm trí cô ấy lúc này đang ở một nơi nào xa lắm. Cô ấy nhìn chăm chăm vào chỗ tôi đứng và lại gục mặt xuống. Cô bạn Thực Loan ôm cô ấy chặt hơn...

- Tiểu Di, Tuấn Vũ chết rồi, anh ấy bị tai nạn và không thể trở về với cậu được nữa. Cậu đã vuốt mắt cho anh ấy lần cuối, cậu tỉnh lại đi Tiểu Di à...

Nghe những lời như xát muối thốt ra từ miệng Thực Loan mà tôi không kiềm được cảm xúc. Tại sao Thực Loan lại nói ra những lời cay nghiệt làm Khả Di của tôi buồn đến vậy chứ, Nhìn những giọt nước mắt lăn ra, ướt đầm trên gương mặt Khả Di, tôi hoảng hồn. Tôi vội vàng nhảy xổ đến bên Khả Di và gào lên đau đớn:

- Di à...Là anh đây ... Đinh Tuấn Vũ của em đây...Thực Loan nói dối...Anh chưa chết... Anh trở về bên cạnh em đây!

Nhưng chính lúc câu nói thốt ra khỏi miệng, bàn tay tôi chạm vào Khả Di, tôi nhận ra Thực Loan đã không nói dối.

Bàn tay tôi chạm vào ngực Khả Di và xuyên thẳng qua người cô ấy

Khả Di rùng mình khe khẽ, nhưng không phải vì bàn tay tôi mà vì gió lùa từ cửa sổ. Tay tôi vẫn để yên như vậy, dưới bụng Khả Di và xuyên qua người!

Thục Loan đứng dậy, đóng cửa sổ lại.

Tôi nhìn trân trân vào gương mặt đang cúi gằm của Khả Di, cảm giác như ngàn mũi dao đâm nát tim mình lần nữa. Khả Di không nhìn thấy tôi. Cô ấy không cảm nhận được tôi đang gần kề cô ấy đến mức nào. Nỗi đau lớn nhất của con người là trở lên vô hình với người mình yêu, nỗi đau của một người vô hình là chạm vào nỗi đau của người mình yêu mà không thể xoa dịu nó.

Tôi đã chạm vào Khả Di, nhưng tôi không xoa dịu được nỗi đau của cô ấy.

Bởi lẽ, tôi chính thức là một Linh hồn.

(còn tiếp)

3. Chương 03

NẾU CÓ MỘT LINH HỒN YÊU EM

Chương 3: Trái Tim Của Một Linh Hồn.

Ngày 9/02/2021

Tôi ngồi im lặng trước tấm bia mộ của mình tại Nghĩa trang Hoa Đô, cảm giác rất kì lạ. Nó không hoàn toàn cảm giác đau đớn lúc tôi nhìn trân trân vào gương mặt như người mất hồn của Khả Di, trạng thái của tôi lúc này ở một mức độ khác cao hơn. Đó là sự chua xót.

Bức hình trên tấm bia của tôi được chụp cách đây tám tháng, khi đi chơi cùng Khả Di và cô ấy nảy ra ý định chụp ảnh cưới kỉ niệm. Tất nhiên chỉ là vui đùa và để chiều lòng Khả Di lúc đó vì tôi đã có ý định cưới Khả Di và dự định làm hẳn một cuốn album ảnh khác. Nhưng ai ngờ, tấm ảnh tôi mặc sơ mi trắng, ple đen lại là tấm ảnh đính trang trọng trên bia mộ tôi lúc này.

Tôi nhìn chăm chú tấm ảnh của mình, Thằng người trong tấm ảnh nhìn lại tôi. Chẳng biết tôi đã ngồi bàn thần ở đó bao lâu nhưng lúc đứng dậy đã thấy những người đi thăm mộ xung quanh tản về hết.

-Mày đã chết thật rồi! Đinh Tuấn Vũ ạ.

Tôi nghiệm ra một điều rất thú vị. Công việc của một Linh Hồn đôi khi đơn giản chỉ là đi đến bất cứ nơi đâu có người con gái mình yêu ở đó.

Công ty An Thành- nơi Khả Di làm việc cách tòa chung cư cô ấy sống khá xa nên ngày trước, mỗi buổi sáng tôi thường đến đón cô ấy đi làm. Phòng làm việc của Khả Di có một tấm rèm màu hồng, tông màu dịu dàng làm căn phòng sáng hẳn lên và Khả Di của tôi như một con búp bê xinh đẹp trong căn phòng đó. Sáng nay cô ấy đi làm muộn. Bên cạnh đồng giấy tờ còn là cốc cà phê uống dở và một nửa phần bánh mì ăn vội, thật khác với cô ấy mọi ngày.

- Di Di, chị xem giúp em bản báo cáo này với, có cần phải chỉnh sửa gì không?

Cô nàng Tiểu Hồng cầm một xấp giấy dày trên tay, đoạn lục tung cả đồng giấy tờ, rút ra tập bản thảo rồi đưa cho Khả Di. Di Di của tôi hồ hững cầm lấy tập bản thảo, mặt không biểu lộ chút sắc thái nào rồi lại cúi mắt vào màn hình máy tính trước mặt. Cô nàng Tiểu Hồng đứng nhún nhảy đằng sau lưng Khả Di, điệu bộ không khác nào một chú công sặc sỡ đang xòe lông khoe mẽ. Được chừng năm phút không thấy Khả Di của tôi mở lời nói điều gì, Tiểu Hồng bắt đầu nhăn mặt:

- Di Di, chị vẫn còn rất buồn về tai nạn của Vũ phải không? Tất cả đã qua rồi, chị đừng giữ trong lòng nữa... Người chết rồi, không trở lại được đâu!

Người chết rồi không trở lại được đâu. Cốc cà phê nguội trên bàn được Di Di nốc một hơi hết sạch, chiếc bánh mì kẹp cũng được cô ấy ăn nghiêng ngả như đã bị bỏ đói mấy hôm liền. Chừng như sợ hãi về thái độ kì lạ của Khả Di, Tiểu Hồng vội vàng đẩy cửa bước ra ngoài. Vừa đi, cô ta vừa lăm lét nhìn lại phía sau như sợ Khả Di của tôi tiếp tục làm chuyện gì kì cục.

Còn lại một mình trong căn phòng, Khả Di ngồi bất động hoàn toàn, tay bóp chặt cốc cà phê đến dím dỏ. Đứng đằng sau lưng cô ấy, tôi mới biết đôi vai Khả Di nhỏ đến nhường nào. Đôi vai ấy còn run lên bần bật khi Khả Di gục xuống bàn và òa khóc nức nở. Di Di của tôi đang khóc. Nước mắt của cô ấy chảy dài, ướt đầm cả gò má ửng hồng và thấm đầm trang bản thảo trải ra trước mặt. “ Người chết rồi không trở lại được đâu!” . Sự thật thì tôi đang chậm rãi tiến từng bước một lại gần cô ấy.. Di à, em quay lưng lại đi... Em có nghe thấy anh gọi em không? Em có cảm thấy hơi ấm từ bàn tay anh không? Nó rất ấm và ướt đầm cả nước mắt nữa...

Nhưng Khả Di không quay lại. Trên màn hình máy tính la liệt những tấm ảnh chụp chung của tôi và cô ấy, duy chỉ có bức cuối cùng chụp một tấm bia mộ. Chàng trai trong bức ảnh ở tấm bia đó lại ngạo nghễ cười với tôi, bên cạnh là chú thích của Khả Di bằng màu mực đỏ:

- Tuấn Vũ... Tạm biệt!

Năm giờ chiều. Khả Di có điện thoại từ Thực Loan, chẳng biết Thực Loan nói gì mà cô ấy nhoẻn cười.

Sáu tháng rồi.

Lần đầu tiên tôi thấy Khả Di cười kể từ sau cái chết của mình.

Nhưng tôi không thấy vui, trái lại lòng tôi trợn vợn một cảm xúc lo lắng.

Giác quan thứ 6 của một linh hồn thường rất nhạy bén.

.....

Quán Bar nằm lẩn khuất trong con hẻm nhỏ nhưng lại hút khách một cách lạ thường. Dường như thứ gì càng kín đáo càng ít nhiều gợi lên sự tò mò và hấp dẫn. Khả Di của tôi là con sâu tò mò, lẽ tất nhiên tôi không lấy làm lạ khi cô ấy cùng Thực Loan đi lòng vòng gần hai tiếng đồng hồ chỉ để tìm bằng được địa điểm quán.

- Chỗ này có vẻ thú vị đây!- Cô nàng Thực Loan phấn khích kêu lên, đoạn quay sang Khả Di thăm thi- Di Di, tớ không muốn thấy cậu cứ giữ mãi bộ mặt ủ rũ như bà cụ già thế này đâu.

Khả Di không nói gì, cô ấy chỉ lặng lẽ tháo mũ bảo hiểm, vút nó vào trong cốp và đóng sầm một tiếng thật mạnh.

- Nếu Vũ còn sống, có lẽ anh ấy cũng sẽ không vui nổi khi nhìn thấy bộ mặt nhăn nhó này, cậu có thể vì tớ mà cười một cái được không?- Thực Loan cố vớt vát thêm mấy lời nữa trước khi Khả Di bỏ mặc cô nàng mà xăm xăm bước vào bên trong.

Tôi thấy Khả Di dừng lại. Nhưng cô ấy không cười.

Bên trong quán được bài trí đơn giản như các quán Bar “tử tế” khác. Ánh sáng phía lối vào mờ ảo, nhưng lại tập trung hai bóng đèn lớn chiếu thẳng vào phía giữa phòng. Chỗ đó, một cô vũ công đang uốn éo như một con rắn hổ mang bên chiếc cột nhẵn bóng. Lũ đàn ông và một vài cô gái trẻ xúm xít xung quanh thì nhau chỉ trỏ và bình phẩm. Ở một vài bàn khác, một vài người trong chiếc sơ mi đã mở bung đến chiếc cúc thứ ba, ngồi lim dim mơ màng theo giai điệu đầy kích thích của bản Dance bốc lửa, tay cầm chiếc ly bằng ba ngón. Đây có lẽ là vài thằng trong giới công chức thành phố, tôi nghĩ thầm như vậy.

- Ra kia đi!- Khả Di khẽ đẩy nhẹ vào vai Thực Loan khi cô nàng này vẫn dán chặt cặp mắt hau háu về phía đám đông đang bu quanh vũ công múa cột- Tớ muốn uống chút gì đó.

Mất khoảng năm phút, anh chàng phục vụ mặc áo cộc tay màu xanh xám đẩy lại phía Khả Di và Thực Loan hai ly cok-tail có kèm thêm một đĩa hướng dương nhỏ.

- Di Di, tớ không muốn phí cả buổi tối ở đây chỉ để cắn hạt hướng dương và ngắm mấy ông béo ịch bụng phệ, lại không biết nhảy nhót gì- Thực Loan đưa một hạt hướng dương lên mồm cắn lách cách, rồi bắt đầu huyền thuyên về kế hoạch của cô nàng.

Hai tay ôm lấy đầu, Khả Di gục mặt xuống, trông cô ấy có vẻ mệt mỏi.

- Tớ thì không có hứng làm bất cứ chuyện gì cả!

- Cậu cứ giữ mãi vẻ mặt bà già ấy thì ma nào nó dám đến bắt chuyện!- Thực loan quạu cộ...Phải vui lên, tươi mới lên cô nàng tự kỉ ạ!

Thực Loan nói xong, tiện thể thọc tay vào bụng Khả Di nheo nhẹ một cái. Khả Di rùng mình và theo phản xạ, cô ấy cũng nhếch mép cười. Hai cô nàng chuyển sang câu chí nhau và cười khúc khích.

- Khả Di, cậu không được cù vào chỗ đó! Không tớ sẽ véo cậu rất mạnh đấy!

- Khả Di, cậu mà là đàn ông thì tớ đã cho cậu ăn hai cái bạt tai rồi!

Giọng nói oang oang của cô nàng Thực Loan cất lên làm không khí góc quán bar trở lên nhộn nhịp. Hồi trước Khả Di rất thích đùa nghịch với tôi bằng trò câu nheo này, dù lần nào cô ấy cũng bị tôi cù cho đến nước phải van xin dừng lại. Lúc đó, nụ cười của cô ấy thật tươi chứ không héo hắt một nửa như thế này. Tôi nhìn chăm chăm vào Di Di và như phát điên với cái núm đồng tiền trên gương mặt cô ấy.

-Xin lỗi hai quý cô, tôi có thể làm phiền một chút được không?

Một giọng nói lạ hoắc xen ngang làm dòng suy nghĩ trong đầu tôi bị cắt đứt. Cả ba chúng tôi đều đồng loạt ngoái đầu lại. Trước mặt Di Di là hai người đàn ông, phong thái khá lịch sự và đàng hoàng trong chiếc áo sơ mi hàng hiệu.

- Tôi và anh bạn đây có thể mời hai cô ra nhảy được không?- Người đàn ông kia tiếp tục nói với vẻ nhã nhặn, đoạn đánh ánh mắt về phía Khả Di.

Khả Di của tôi vẫn mãi miết mân mê nhưng vỏ hạt hướng dương bị cô nàng Thực Loan vứt bừa bãi trên bàn, bẻ vụn chúng thành những mẩu tí xiu. Cô ấy hoàn toàn không có chút biểu lộ cảm xúc nào với lời đề nghị của người đàn ông nọ. Khác hẳn với vẻ ử dột của Di Di, cô nàng Thực Loan tươi hơn hớn, nói cười luôn miệng, còn chủ động liếc mắt đưa tình và đong đầy với anh chàng còn lại. Anh chàng này không được to cao như người đàn ông đang nói, nhưng ngoại hình khá bắt mắt và đầy “chất” nghệ sĩ.

- Tớ đi trước nhé! Cậu nhất định phải ra nhảy đó!- Thực Loan nói thật nhanh rồi bị kéo đi vội vã bởi anh chàng nghệ sĩ nọ.

Giờ chỉ còn lại người đàn ông lịch lãm kia và khả Di của tôi. Anh ta kéo chiếc ghế bên trái của Thực Loan nhích ra một chút và ngồi vào đó...

(Còn Tiếp)

Chào các bạn!

Rất cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện “Nếu Có Một Linh Hồn Yêu Em”. Hôm nay mình chỉ post một nửa của chap 3 . Chap ba khá dài nên xin ngắt quãng một phần tại đây và sẽ post tiếp vào hôm sau.

Cảm ơn các bạn vì đã theo dõi truyện và ủng hộ mình. Mình sẽ cố gắng hoàn thiện hơn trong những chap tới. ^^ Phần còn lại của Chap 3 sẽ ra mắt các bạn vào ngày mai.

Thân.

Chương 3.2:

TRÁI TIM CỦA MỘT LINH HỒN

(phần 2)

Khả Di vẫn chưa ngừng thích thú với những mẫu vỏ hạt hướng dương và bẻ chúng ra nhiều mảnh.

- Cô uống chút rượu nhé, để tôi gọi. – Người đàn ông vẫn niềm nở cười, đoạn ngoắc tay rất điệu nghệ.

Lúc anh chàng phục vụ mang tới một chai... và đặt nó lên bàn, tôi mới thấy Khả Di ngẩng đầu lên một chút. Rượu được rót vào hai chiếc ly khác, nhỏ hơn chiếc ly dùng để uống cok-tail.

- Tại sao cô không muốn nhảy?- Giọng nói trầm trầm của người đàn ông như ru ngủ- Cô buồn chuyện gì à?

Khả Di đưa mắt nhìn lên, đôi tay cô ấy mân mê thành ly rượu rồi đáp nhẹ bằng:

- Không,

Sau tiếng “Không” đó, ly rượu được Khả Di nốc sạch. Người đàn ông kiên nhẫn rót một ly khác, đầy hơn ly trước độ nửa đốt ngón tay. Lúc anh ta làm điều này, tôi có để ý thấy, ngón áp út trên bàn tay phải của anh ta có một vết mờ mờ hình vòng tròn màu trắng.

- Thường thì các cô gái có tâm trạng mới đến đây mà chỉ kết bạn với rượu. Cô nhìn tôi này...- Người đàn ông nói thật chậm, vẫn với chất giọng thủ thỉ như ru ngủ, anh ta nhìn sâu vào mắt Khả Di... Một người đàn ông đẹp trai như thế này vẫn chưa đủ sức cám dỗ với cô sao?

Tôi thấy Khả Di thoáng ngạc nhiên, rồi cô ấy chợt bật cười thành tiếng. Ly rượu thứ hai lại được uống cạn, nhưng lần này những vỏ hạt hướng dương không còn là tâm điểm chú ý của Khả Di nữa. Cô ấy nhìn chăm chăm vào người đàn ông lúc anh ta lại mãi mê rót rượu:

- Thế còn anh? Anh đến đây vì điều gì?

Đặt ly rượu xuống bàn, anh chàng kia nhún vai và cúi sát mặt Khả Di nói với vẻ bí ẩn:

- Vì cô đấy!

Đến lúc này thì Khả Di với chút phấn khích tạo ra nhờ rượu, cười phá lên vui vẻ. Cô ấy quên cả nốc cạn rượu trong chiếc ly thứ ba.

- Chính xác thì tôi đến đây vì những người như cô, cô bé ạ!- Anh chàng nói chậm rãi, đoạn nháy mắt với Khả Di (ngay đến cái nháy mắt cũng thật cố tỏ ra duyên dáng và tình tứ) . Tự rót thêm rượu ỉnh, anh ta vẫn chưa uống hết cốc rượu thứ nhất.

- Anh có phải là ma quỷ đâu mà đoán trước được hôm nay tôi sẽ tới đây? – Khả Di xoay vòng tròn ly rượu với vẻ băn khoăn và tò mò không giấu được trên nét mặt.

- Trái tim tôi mách bảo như vậy! – Anh chàng kia lại thì thầm thêm mấy lời ướm át nữa.

Hồi còn yêu nhau, tôi rất hiếm khi nói với Khả Di những lời “sến” một cách “sống sượng” như gã trai này. Duy nhất có một lần, chính là lần đầu tiên tỏ tình với cô ấy, để tặng phần lãng mạn và trước sự hướng dẫn nhiệt tình của mấy cậu choai choai trong công ty, tôi đã nói được một câu tạm cho là văn hoa, đại ý như thế này:

- Hoa trên Trái Đất có thể tỏa hương thơm. Con người cũng vậy, và hương thơm tỏa ra từ tấm thân ngọc ngà của em đã làm anh ngây ngất...

Câu nói này sau đó lưu truyền đến đám nhân viên lấu cá của tôi, và trở thành chủ đề gây cười được ưa thích nhất nơi tôi làm việc. Còn Khả Di, cô ấy cứ nhất định hỏi đi hỏi lại tôi xem, người cô ấy có mùi vị gì đặc biệt. Và khi tôi túng quá, trả lời bừa rằng đó là mùi vị của bánh Quy trét pho mai thì cô ấy xị mặt ngay lại và đột ngột quay ra giận tôi suốt một tuần. Xét cho cùng, món bánh quy trét pho mai đấy có hương vị khá thơm ngon- tại sao Khả Di của tôi lại không thích?

Nhưng bây giờ, tôi đang ngồi bên phải cô ấy. Tôi đang nhìn chăm chăm vào bản mặt nhăn nhui của thằng cha đẹp trai ngồi trước mặt mình và chứng kiến cảnh nó nói những lời ngọt ngào với người con gái tôi yêu. Khả Di lại có vẻ thích thú trước những lời vàng ngọc đó, cảm giác thật khó chịu.

Chiếc nhẫn trên tay gã đàn ông đã được tháo ra. Có lẽ hắn đã kết hôn hoặc có lẽ là một tặng phẩm cho trò chơi ái tình với các cô gái của hắn. Cổ áo gã trai này có một sợi tóc dài nằm vắt lại. Chứng tỏ, sáng nay trước lúc đi làm hắn đã tranh thủ hôn tạm biệt vợ và ôm cô ấy thật chặt, hoặc nếu không cũng là một cô gái xấu số nào đó trở thành con mồi cho bữa điểm tâm của hắn trước cuộc gặp gỡ với Khả Di của tôi.

Tôi cứ ngồi lăm nhăm như một thằng điên, trong khi Di Di của tôi nào có thể nghe được những lời tâm can mà tôi nói.

Cô ấy tiếp tục uống rượu, hết ly này tới ly khác. Thằng cha kia vẫn kiên nhẫn rót, từng ly một.

- Người yêu của em đâu?

Ly rượu trên tay Khả Di được cô ấy cầm lên rồi khựng lại giây lát. Tôi nín thở chờ đợi. Liệu Khả Di sẽ nói gì?

Nhưng khi giọng nói nhẹ nhàng của Khả Di cất lên, tim tôi đột nhiên đau nhói.

- Chia tay rồi! Vừa mới hôm nay thôi!

Tôi nghe rành rọt từng từ từng chữ trong lời nói của Khả Di. Cô ấy nói dối. Khả Di của tôi đã nói dối. Nhưng nói dối như vậy để làm gì? Lúc đã ngấm men say, người ta sẽ nói ra những lời thành thật. Lúc ngấm men say, Khả Di đã nói ra những điều dối trá...

Anh chàng kia ghé sát tai Khả Di thì thầm điều gì mà tôi nghe không rõ. Nếu có thể, tôi ước mình bé lại, chui lọt lỗ tai cô ấy mà hét lên với cô ấy rằng, tôi vẫn đang ở đây, Đinh Tuấn Vũ vẫn ở đây. Cô ấy thật ngu ngốc!

Người đàn ông xô ghế đứng dậy và lại gần phía Khả Di. Anh ta lại thì thầm bằng chất giọng ngọt ngào như mật:

- Về chỗ anh nhé hay về chỗ em bây giờ?

Khả Di không nói, khi ly rượu thứ sáu bị nốc cạn, cô ấy say quá rồi. Toàn bộ cơ thể cô ấy đổ ập xuống người đàn ông buộc anh ta phải giữ chặt cô ấy. Tôi nhìn cô ấy lảo đảo trong vòng tay người khác, cảm giác bất lực tuyệt đối. Ngồi im hay vùng dậy, đôi chân của một linh hồn cũng không quyết định được nữa... Khả Di đi ra xe với người đàn ông kia. Còn tôi, tôi vẫn ngồi như tượng ở quán Bar và hoàn toàn bất động.

Có một thằng người nhảy vào đầu tôi và nói nói rằng: Vũ! Di Di say quá rồi... Cô ấy không điều khiển được mình nữa... Và thằng cha kia quả thật là một thằng khốn nạn. Mày ngấm thử xem, từ lúc sự sống dờい bỏ mày, mày không còn bên Di Di được nữa, chẳng phải hai người không khác nào đã chia tay? Di Di nói không sai... Cô ấy nói hoàn toàn đúng.

Vậy tại sao mày còn ngồi ở đây?

Phải! Di Di đã không sai. Lúc cánh cửa xe taxi đóng lại tôi đã kịp tìm một vị trí ngồi gần cô ấy. Di Di ngã đầu trên ghế, cảm giác như cô ấy đang ngã đầu vào vai tôi.

.....

Mười năm phút sau, tôi phát hiện ra con đường mà chiếc taxi chạy hướng thẳng về khu chung cư nơi Khả Di sống. Vậy là tìm tôi lại như có ai đâm nát lần nữa.

Gã đàn ông kia trả tiền taxi và nhanh chóng dìu Khả Di vào thang máy. Cô ấy say quá rồi. Di Di của tôi cứ một mực níu chặt cổ người đàn ông kia mà kéo rụp xuống. Nếu cô ấy không phải người con gái tôi yêu, cảnh tượng tôi được chứng kiến có lẽ rất tức cười. Nhưng buồn một nỗi, trước mặt tôi lại là Lâm Khả Di, và điều này chỉ làm tôi cảm thấy bất lực.

- Bé con, đưa anh chìa khóa căn hộ nào! – Gã đàn ông gỡ nhẹ đôi tay nhỏ xíu của Di Di ra và lúi húi lục tìm trong chiếc túi xách chùm chìa khóa.

- Ở đâu được nhỉ... Có phải chiếc khóa hình con cá vàng này không?

Khả Di không đáp, cô ấy dựa lưng vào tường, đầu gục xuống, đáng vẻ bơ phờ. “Tạch”. Cánh cửa căn hộ chung cư tầng tám bật mở.

- Căn hộ của em đáng yêu lắm!- Gã trai kia hôn nhẹ lên trán Khả Di và nhẹ nhàng đỡ cô ấy vào phía trong... Nhưng em còn đáng yêu hơn, mèo con của anh ạ!

Giá mà tôi có thể nhào đến đâm thật mạnh vào bản mặt nhẵn nhụi và cái miệng thốt ra những lời trơ trẽn và sáo rỗng đến nực cười kia một phát thì dù chết lần hai, tôi cũng cam lòng! Nhưng Khả Di chẳng màng đến điều đó, cô ấy uể oải bước vào bên trong và nằm vật xuống ghế đi-văng. Gã đàn ông sau một hồi ngấm ngấm căn phòng, chầm chậm tiến lại phía Khả Di. Anh ta đẩy nhẹ vai cô ấy ra và khẽ khàng luồn bàn tay mình lên ngực. Khả Di giật mình, cự quạ. Tôi cũng giật mình.

Bàn tay gã đàn ông trơn mịn làn da mịn màng của Khả Di và ném lên đó những nụ hôn dồn dập. Từng nút áo lần lượt được cởi ra, thật chậm, có cảm giác như anh ta đang nhả nhả cảm giác bóc vỏ một củ hành.

Khốn nạn! Dừng lại! Dừng lại đi! – Tôi gào lên-..Di Di mau tỉnh dậy đi em! Di Di!

Việc duy nhất tôi có thể làm là gào thét không ngừng nghỉ. Nhưng tiếng nói của một linh hồn không thấu đến tai cô ấy. Bàn tay tôi trong suốt đêm xuyên qua Khả Di. Tiếng nói của tôi cũng trong suốt.

Khả Di bắt đầu vùng vẫy. Cô ấy cũng cảm nhận được sự bất an và nguy hiểm đang bủa vây lấy mình khi bàn tay nhơ nhám và lạnh lẽo kia chạm vào da thịt. Cô ấy giãy giụa mạnh bạo hơn và gắng sức đẩy gã trai kia ra.

Tôi nhìn chòng chọc vào cơ thể bé nhỏ của Khả Di đang oằn lên như một con tôm tòi nghiệp, nhìn không sót một cử động nào. Tim tôi đang bốc cháy.

Nó thật sự bốc cháy.

Ánh sáng từ những ngọn đèn đường hắt ngược lại từ cửa sổ. Thứ ánh sáng kì ảo đó phản chiếu hình ảnh những ô vuông kẻ ô của bàn cờ nằm gần đó, rơi thẳng vào tôi đứng. Những quân cờ như đang mở mắt trừng trừng. Chỉ một tích tắc thôi, tôi ngỡ như mình nhìn nhầm nhưng không phải, quân vua đã tự động dời chuyển vị trí của mình đứng gần quân tốt. Cả bàn cờ xao động. Quân hậu bắt đầu lùi lại phía sau và chiếu tướng quân vua phía đối phương.

Cái quái gì đang diễn ra thế này?

Nhưng không chỉ mình tôi nhận ra sự bất thường. Tiếng lách cách của những quân cờ là có thật. Chúng đang rượt đuổi nhau hỗn loạn không theo một thứ tự gì. Và tất nhiên âm thanh kì lạ đó thu hút sự chú ý của anh chàng nọ. Những chiếc hôn trượt dài trên cổ Khả Di đột ngột dừng lại, Anh chàng kia đứng bật dậy và trở mắt ngạc nhiên nhìn những quân cờ thi nhau nhảy múa. Cánh cửa phòng đập mạnh những tiếng ỳnh ỳnh. Có lẽ tại gió. Có lẽ không. Tầm rèm trắng phía rìa cửa sổ tung bay phấp phật. Anh chàng mặt nhẵn cuống cuống vớ lấy chiếc áo và ngồi thụp xuống chiếc ghế đi-văng, mặt mũi chuyển sang một sắc thái kì lạ. Đôi mắt anh ta nhìn chăm chăm vào bàn cờ.

- Vũ... Vũ ơi...

Tiếng nói yếu ớt gợi cảm giác như tiếng kêu của linh miêu trong đêm. Khả Di đang gọi tôi... Cô ấy đang gọi tên tôi và đôi tay Khả Di quờ quạng như muốn nắm lấy thứ gì. Tôi nhào đến và nắm chặt bàn tay đó. Bàn tay nhỏ bé của cô ấy nằm gọn trong lòng bàn tay tôi.

- Chuyện quái gì đang diễn ra vậy? – Anh chàng kia hốt hốt hỏi.

- Vũ...Vũ...- Khả Di vẫn ú ớ.

- Vũ là ai? Vũ nào?- Anh ta đã không giữ nổi bình tĩnh mà hét lên như quát, rót cái nhìn tròng trọc vào khoảng không nơi tôi đứng.

Tôi nhìn lại. Cái nhìn hướng thẳng vào gương mặt đang chảy dài đầy hốt hoảng của hắn ta. Không một ai được phép lớn tiếng với người con gái tôi yêu. Không ai cả.

- Tuấn Vũ là người yêu em! – Khả Di vẫn nói như trong cơn mơ sáng, rành rọt từng chữ một, đôi tay cô ấy đang ra bấu chặt lấy bàn tay tôi.

- Anh ta đang ở đây? – Anh chàng kia mặt tái mét hốt hốt hỏi- Em nói , em và anh ta chia tay rồi đó thôi!

- Không. Không phải chia tay. Vũ... chết rồi!

Sau khi nghe không thiếu một từ trong câu nói đó, mặt anh chàng kia trắng bệch không còn một giọt máu. Tầm rèm ở phía cửa sổ đập mạnh hơn và trần song khê rung lên bần bật. Những quân cờ nhảy múa điên cuồng theo một nhịp điệu quái đản. Tôi vẫn nhìn chăm chú vào ánh mắt của anh ta. Cái nhìn ngùn ngụt những lửa.

Anh chàng kia sau phút trấn tĩnh vội vàng khoác chiếc áo sơ mi lên người và học tốc đứng dậy. Anh ta còn chẳng màng đến việc buộc dây giày mà ba chân bốn cẳng lao ra phía cánh cửa, đoạn ném lại phía sau câu nguyên rủa:

- Cô là đồ ma quỷ! Các người là đồ ma quỷ!

Cánh cửa đóng sập lại. Cầu thang tầng tám rầm rập tiếng bước chân người chạy vội vàng. Những quân cờ lại trở về vị trí nguyên dạng.

Tôi buông tay Khả Di ra, cô ấy đã ngủ luôn rồi. Cái mũi nhìn nghiêng, héch héch lên như một thiên thần thánh thiện. Khả Di của tôi đẹp quá. Cảm giác cô ấy như một viên pha lê màu xanh ngọc. Trong suốt vô ngần.

4. Chương 04

Chương 4: TAI NẠN BẤT NGỜ

- Di Di! Anh chàng điển trai hôm trước chiều cậu tới bên chứ? – Cô nàng Thực Loan nằm vắt vẻo trên ghế đi-văng, tay vung vẩy cuốn tạp chí Mỹ phẩm, gương mặt đầy vẻ háo hức.

- Anh chàng nào?- Khả Di nheo nheo mắt.

- Là cái người mà tụi mình gặp ở quán rượu hôm trước rồi sau đó anh ta đưa cậu về. Bộ hai người không tranh thủ tận hưởng nhau à?

- Mình không nhớ. – Khả Di lạnh lùng đáp- Anh ta không đưa mình về.

- Thế thì ai? – Thực Loan tròn mắt ngạc nhiên, gương mặt đầy biểu cảm.

- Tuấn Vũ.

-.....

-.....

- Thật?

- Uhm- Khả Di gật đầu xác nhận, rồi bất chợt cô ấy cười phá lên-...Mình đùa đấy...hahahaha...- Nụ cười vui vẻ của Khả Di vẫn làm cô nàng Thực Loan thộn mặt ra vì chẳng hiểu chuyện gì.

Lát sau Thực Loan phụng phịu nói:

- Cậu làm mình sợ chết mất thôi! Mà kể ra cũng phục cái anh chàng Tuấn Vũ này quá, dù chết rồi vẫn chỉ một mình anh ta làm cậu cười sung sướng đến vậy!

Điều thú vị thứ nhất mà một Linh Hồn có thể làm là đi theo người con gái mình yêu đến bất cứ nơi đâu. Điều thú vị thứ hai là Linh Hồn đó có thể bảo vệ cô gái đó, ít nhất là trong suy nghĩ.

Tôi phát hiện ra mình có thể điều khiển mọi vật bằng ý nghĩ và sự tập trung dù tôi hoàn toàn vô hình với chúng. Trong lúc Khả Di của tôi làm việc ở công ty và bận bịu với một núi công việc, tôi giết thời gian bằng việc tập điều khiển các đồ vật trong phòng làm việc của cô ấy bằng ý nghĩ của mình. Ban đầu là những chùm đèn lớn treo trên tường. Chúng lắc lư một cách dữ dội, đầy phấn khích và nhấp nháy không ngừng

theo điều khiển của tôi. Đầu tiên là chiếc bóng màu vàng, kế đến là chiếc bóng hồng và cuối cùng là chiếc bóng trắng. Khi chiếc bóng đèn cuối cùng tỏa sáng rồi tắt lịm, ông giám đốc nhân sự phòng kế bên vội đẩy cửa bước vào, đưa tập hồ sơ cho Di Di, rồi nheo mắt nói:

- Tôi nghĩ là cô nên thay bóng đèn mới, hoặc là tôi sẽ phải làm việc với mấy tay thi công tòa nhà này!

Khả Di ngạc nhiên, nhìn chằm chằm về phía những chiếc bóng trong khi tôi cười phá lên vui vẻ. Tất nhiên là cả Di Di và ông giám đốc mặt thộn kia không tài nào hiểu chuyện gì đã xảy ra, càng không thể nghe được tiếng cười của tôi. Nhưng tôi biết nên lái mọi chuyện về trạng thái bình thường. Vậy là thay vì trò chơi với những chiếc bóng đèn, tôi chuyển sang chơi với cái thìa và chiếc tách cà phê của Khả Di đặt gần đó. Mọi việc sẽ suôn sẻ nếu như tôi không lỡ làm cà phê trong cốc bắn tung lên và giấy bắn ra tập giấy trắng đặt trên mặt bàn. Trong lúc Khả Di ôm sắp tài liệu đi in, tôi vội vàng cuộn tròn tờ giấy rồi khéo léo đặt nó vào sọt rác. Việc duy nhất có thể làm Khả Di thắc mắc chỉ có thể là cà phê trong cốc rơi đi một chút và chiếc thìa nằm ườn ẹo theo một tư thế rất buồn cười.

Năm giờ chiều.

Khả Di có hẹn với một khách hàng của công ty nên cô ấy thu dọn đồ đạc và khóa cửa phòng rất cẩn thận trước khi rời đi. Bãi đậu xe của công ty đang sửa chữa lại nên Khả Di gửi xe ở bãi đỗ xe của một khách sạn phía bên kia đường. Thời tiết hôm nay khá dễ chịu nên sắc mặt cô ấy trông có vẻ tươi tắn. Di Di của tôi còn vui vẻ mấp má môi theo lời của một bản nhạc vọng lại từ một cửa tiệm tạp hóa gần đó. Sự vui vẻ của cô ấy lây sang cả tôi, trông cô ấy như một đóa hồng mơn mẩn vậy.

Lúc đi ngang qua đường, Di Di cúi xuống bẹo má một đứa nhóc xinh xắn, tay cầm trái bóng bay đỏ rực, được mẹ dắt đi và chào người phụ nữ kia rất niềm nở. Có lẽ là người quen mà tôi không tài nào nhớ ra là ai hết. Nhưng sự cố xảy ra. Khi Di Di của tôi vừa đặt chân lên vỉa hè của đường bên này, quay lại vẫy tay chào mẹ con người phụ nữ kia lần nữa thì trái bóng bay của đứa bé đột nhiên bị tuột khỏi tay và nó nhanh chóng bị gió thổi tạt ra đường. Đứa trẻ khóc thét lên, dậm chân bình bịch và đòi chạy nhào theo trái bóng làm mẹ của nó khổ sở để níu nó lại. Khả Di rõ ràng đã nhìn thấy đứa bé òa khóc. Rất nhanh, tôi thấy mình không còn đứng bên cạnh cô ấy nữa, cô ấy đã vội vã băng ra đường đón trái bóng cho đứa bé đang khóc ngằn ngặt. Nhưng chưa ơi, ngay lúc bàn chân Khả Di đặt xuống lòng đường, đèn tín hiệu chuyển màu. Và lúc Khả Di nắm chặt trái bóng trong tay, hân hoan đưa mắt tìm đứa trẻ thì cũng là lúc một chiếc xe từ xa lao tới. Tôi nhìn chiếc xe và Khả Di, hoảng hồn như lúc nhìn chiếc xe tải lao ầm ầm về phía mình một năm trước. Tôi hét lên. Tiếng hét của tôi dữ dội như muốn át cả đi tiếng động cơ ầm ầm của chiếc xe tải.

-Di Di! Anh sẽ cứu em!

Một Linh Hồn không thể chết hai lần, càng không thể cảm nhận nỗi đau về mặt thể xác. Nhưng Khả Di của tôi, cô ấy là một con người. Lúc cầm chặt bàn tay cô ấy trong tay mình, và cô ấy tựa quỵ để đứng dậy, tôi thấy Khả Di nhăn mặt đầy đau đớn. Chân cô ấy bị xước một vết dài và máu chảy ra từ đó. Vết xước không làm tôi lo lắng. Tôi đã cứu được Khả Di, cô ấy đã thoát khỏi lưỡi hái tử thần. Nhưng vào đúng cái giây phút hân hoan cảm tưởng như mình làm được việc phi thường đó, tôi bỗng giật mình bởi một tiếng hét khác:

- Mau đưa anh đây vào bệnh viện! Mau gọi xe! Nhanh lên!

Ngoái lại phía sau, tôi kinh hãi nhận ra một người đàn ông đang nằm sõng soài trên nền đất, máu từ người anh ta túa ra ướt đầm mặt đường. Điều kì lạ là đôi môi anh ta vẫn cố gắng mấp má theo hơi thở gấp gáp một câu gì đó. Mọi người xung quanh đều nghe thấy câu nói đó. Khả Di của tôi cũng nghe rõ không sót một từ trong câu nói đó, mặt cô ấy đột ngột trở lên trắng bệch. Gương mặt tôi cũng trở lên trắng bệch. Chính xác thì anh ta đã nói:

-Di Di! Anh sẽ cứu em!

Bệnh Viện trung tâm. Phòng cấp cứu cho những trường hợp tai nạn.

Ông bác sĩ già khoác tấm áo bờ lu trắng xô cửa bước ra ngoài. Vầng trán cao có vài vết nhăn, dấu vết rõ ràng nhất của tuổi già lấm tấm những giọt mồ hôi, càng làm lộ rõ sự căng thẳng và mệt mỏi trên nét mặt.

- Bác sĩ, anh ấy có sao không ạ?

- Gãy chân trái, xương hông bị rạn, một ngón tay bị dập- Ông bác sĩ vừa lau mồ hôi, vừa thủng thẳng đáp-... Không quá trầm trọng ột vụ tai nạn xe hơi, cô là người nhà anh ấy?

- Không...không...tôi....

- Chờng một tiếng nữa thuốc mê sẽ hết tác dụng, cô có thể tới phòng tôi để được trao đổi kĩ hơn về vấn đề điều trị chấn thương cho anh ấy – Ông bác sĩ thản nhiên nói, mặc kệ gương mặt ửng đỏ vì ngượng của Khả Di.

Lí nhí chào ông bác sĩ, Khả Di đứng lép bên cánh cửa hé mắt nhìn vào trong. Một nhóm y tá đang làm nốt công đoạn cuối cùng của ca cấp cứu. Trên chiếc giường với tấm ga trắng muốt. anh chàng thanh niên kia nằm im, mắt nhắm nghiền với tấm vải che ngang người. Nghĩ ngợi thế nào, Khả Di bỗng ngồi phịch xuống ghế chờ gần đó. Tôi cũng lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh cô ấy, đầu óc trống rỗng và đầy ắp những băn khoăn.

(Còn tiếp)

5. Chương 05

Chương 5.1

Di Di! Anh sẽ cứu em!

Chứng minh thư nhân dân số 142567899, tuổi: 28, nơi sinh: Dương Nam, nghề nghiệp: không xác định. Đó là tất cả thông tin về Trần Lâm Hải- người đàn ông đã không quản tính mạng mình để lao vào cứu thiên thần xinh đẹp của tôi.

Nhưng hiện tại anh ta đang hôn mê bởi tác dụng ngoài mong đợi của thuốc mê và sự hi sinh thân mình đầy quả vì người đẹp cảm nên việc nắm bắt chút ít thông tin của anh ta từ đồn cảnh sát chẳng giúp gì cho tôi được mấy. Khả Di cũng vậy, cô ấy đã ngồi bất động gần nửa tiếng phía bên ngoài cửa chính, gương mặt thất thần. Tôi cũng ngồi bất động. Một năm rồi, không một gã đàn ông nào gọi tên cô ấy một cách quyết liệt như vậy, ngoại trừ tôi.

Bầu trời An Dương trong xanh đến kì lạ. Những đám mây thả mình cho gió ve vuốt làm nên những hình thù ngộ nghĩnh. Một vài con chim tung mình bay lên không, tạo thành điểm nhấn đặc biệt, điểm xuyết cho tấm thảm xanh trong vơi vơi đó. Nhưng tôi lại chẳng có bất cứ hứng thú nào với cảnh sắc sinh động của thiên nhiên xung quanh. Thứ bám riết lấy tâm trí tôi lúc này là người đàn ông đang nằm bất động trên giường bệnh kia.

- Cô Di, bây giờ cô có thể vào thăm anh ấy được rồi!

Chị Y tá có mái tóc được cột đuôi sam hai bên khê hé cửa, nhìn Khả Di nói với giọng nhỏ nhẹ.

Di Di vội vàng đứng dậy. Chị Y tá ý tứ bước ra ngoài và khê khép hờ cánh cửa. Bầu không khí trong phòng im lặng đến đáng sợ. Chậm rãi. Từng bước một. Di Di đã đến bên chiếc giường từ lúc nào.

Anh chàng nọ quay mặt vào trong tường. Nhìn nghiêng, không thấy hết toàn bộ gương mặt nhưng đủ nhận ra vài điểm đặc biệt. Làn da rám nắng, sống mũi cao, khuôn mặt góc cạnh, trông anh ta khá nam tính. Di Di nín thở, cô ấy đưa tay chạm khê vào vai anh chàng kia. Một thoáng rùng mình, cơ thể anh ta khê cử động, tấm lưng rộng áp hẳn xuống giường và trên gương mặt điển trai nọ bỗng xuất hiện một nụ cười bí hiểm. Giọng nói trầm ấm vang lên phá tan bầu không khí:

- Tôi nghĩ tốt hơn hết cô nên mua cho tôi chút gì đó để ăn! – Anh chàng kia nói với vẻ điềm tĩnh đến kinh ngạc-...Tôi đói rồi!

- A...vâng...Tất nhiên là....Vâng...- Khả Di lúng túng và bất ngờ đến tột độ, cô ấy luống cuống lùi lại phía cửa, nửa muốn ở lại, nửa lại toan đi.

Tôi cũng lùi lại. Nụ cười vẫn nở trên môi anh chàng kia và gương mặt không biểu lộ chút đau đớn nào. Trái lại, ở đó còn hiện lên sự thỏa mãn.

- Anh cảm thấy ổn cả chứ? Ý tôi là... - Khả Di vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh, một phần vì nụ cười ma quái, một phần vì thái độ điềm tĩnh đến kinh ngạc kia.

- Tôi ổn. – Anh chàng kia khẽ ngắt lời- Tôi chỉ muốn ăn chút gì đó thôi, cô không hiểu à?

Cánh cửa khép lại sau lưng tôi. Tiếng đế giày cao gót vang lên ở hành lang tạo thành một chuỗi thanh âm khô khan và tẻ ngắt. Còn lại một mình trong phòng, cái nhìn của tôi vẫn dán chặt vào gương mặt của anh chàng nọ, lạ lẫm và bồn chồn. Cái quái gì đang thật sự diễn ra ở đây? Con người đang nằm ở kia với tấm chăn khoác hở qua bụng- Anh ta là ai?

Và nụ cười kia nữa. Vì sao anh ta lại cười.

Chàng trai nằm trên giường khẽ cử động rồi quay hẳn mặt về phía tôi. Đôi mắt sâu nhìn như thôi miên vào vị trí nơi tôi đứng. Trên gương mặt anh ta lại xuất hiện một nụ cười mà lần này còn thỏa mãn gấp ngàn lần cái cách anh ta cười cợt với Khả Di khi nãy. Có cảm giác như nụ cười và ánh mắt đó xuyên thấu trái tim của một linh hồn. Tôi vội vã quay người cố tìm cách lảng tránh cái nhìn đó, rồi quay lưng, toan bước ra ngoài.

- Cô ấy có thể tự đi một mình – Giọng nói trầm ấm đó lại vang lên- Chỉ là mua chút đồ ăn nhẹ thôi mà!

Bước chân tôi khựng lại. Anh ta đang nói với tôi. Chính xác là như thế! Anh ta nhìn thấy tôi. Người đàn ông trên chiếc giường trắng toát kia có thể nhìn thấy tôi.

- Không cần phải tỏ ra hoảng hốt như vậy! Anh có thể lại gần đây được không? Tôi không thể cử động chúng!

Giọng nói trầm ấm lại một lần nữa vang lên. Tôi nhìn theo hướng cánh tay người đàn ông kia chỉ. Chiếc chân bị gãy được băng trắng toát. Một phần xương hông bị rạn làm phần dưới cơ thể anh ta phải cố định trong trạng thái bất động hoàn toàn. Vầng trán cao khẽ nhăn lại khiến gương mặt anh ta trở lên nhăn nhúm và lộ vẻ thất vọng ghê gớm.

- Anh có thể nhìn thấy tôi? Anh có thể nói chuyện được với tôi?

- Tất nhiên rồi! Có khi còn rõ hơn cả anh nhìn vào tôi nữa! – Người đàn ông kia thủng thẳng đáp và cười khùng khục.

- Nhưng...- Đến lúc này thì sự lo lắng và bồn chồn của tôi không giấu nổi ra ngoài... Nhưng tại sao? Tất cả mọi người đều không nhìn thấy tôi, họ không hề biết về sự hiện diện của tôi, càng không nghe được những gì tôi nói, chỉ có một mình anh....Anh.... Anh là ai?

- Haha...- Người đàn ông nhìn thẳng vào gương mặt tôi, nhấn mạnh từng chữ một- Lí do ư? Lí do...Uh...Thú vị đấy! Cũng giống như anh thôi, Tôi- Là – Một- Linh- Hồn!

(còn tiếp)

Chương 5.2: - Di Di, Anh Sẽ Cứu Em

(phần 2)

- Haha...- Người đàn ông nhìn thẳng vào gương mặt tôi, nhấn mạnh từng chữ một- Lí do ư? Lí do...Uh...Thú vị đấy! Cũng giống như anh thôi, Tôi- Là – Một- Linh- Hồn!

Câu nói đó thoát ra nhưng phải mất đến năm giây tôi mới tiêu hóa được chúng. Cũng giống như tôi- Anh -ta- là- một-linh hồn! Đó là lí do anh ta có thể nói chuyện được với tôi và nhìn thấy tôi trong hình hài của một con người. Nhưng tại sao ngay cả Con Người – họ lại có thể nhìn thấy anh ta? Việc phát hiện ra một con người cùng thể giới với mình không thú vị và vui vẻ như tôi nghĩ. Tôi chưa hề chuẩn bị tâm lí cho sự gặp gỡ này.

- Đừng ngạc nhiên như thế chứ! –Anh ta lại cười- Chỉ những linh hồn mới có khả năng nhìn thấy nhau. Chính xác thì cách đây hai tiếng, tôi hoàn toàn giống như anh, Tôi- Là- Một- Linh- Hồn Vô Hình và con người, họ không hề nhìn thấy tôi, cảm nhận thấy sự hiện diện của tôi.

- Và rồi... - Tôi vẫn đứng đó với bộ mặt thộn ra khó hiểu.

- Và rồi bây giờ ...Tôi vẫn là một linh hồn nhưng lại là Linh Hồn trong hình hài của một con người.

- Sao lại....Sao lại...- Tôi bắt đầu luống cuống thật sự. Mọi chuyện bắt đầu trở lên rối rắm.

- Chính anh đã giúp tôi! Chính anh đã mang lại cho tôi hình hài này! – Nụ cười bí hiểm lại một lần nữa nở trên môi anh ta và lần này anh ta khẽ ngúc ngắc cổ- Một linh hồn có thể điều khiển mọi thứ xung quanh mình, mọi đồ vật, loài vật và thậm chí là các linh hồn còn lại.

- Tôi không biết điều đó...Ý tôi là tôi chưa bao giờ thử.. Với loài vật...và với cả các linh hồn thì càng chưa bao giờ.

-Ồ... Anh đã thử rồi đó thôi- Anh chàng kia khẽ nhăn mặt- Chính anh đã điều khiển tôi lao vào chiếc xe ô tô chết tiệt đó! – Anh ta lại tiếp tục cười- Thật may đó chỉ là một chiếc xe tải loại nhỏ và thiên thần của anh, cô ta cũng không nặng lắm!

Tôi tròn mắt nhìn anh ta và nghe như nuốt từng lời anh chàng kia nói. Từng sự việc, từng hành động được xâu chuỗi lại giúp tôi dần hiểu ra vấn đề. Gã đàn ông nằm trên giường vẫn trưng ra một bộ mặt thản nhiên và điềm tĩnh đến kinh ngạc. Anh ta đợi cho sự xúc động trong tôi qua đi rồi tiếp tục:

- Có lẽ anh không biết, chúng ta đều có khả năng điều khiển mọi đồ vật theo ý muốn của mình. Và điều khiển cả chính những linh hồn như chúng ta nữa. Tuy nhiên việc làm nào cũng có cái giá của nó. Khi một linh hồn dù vô tình hay hữu ý bị rơi vào trạng thái vô thức và để một linh hồn khác điều khiển, anh ta sẽ được trở về với hình dạng một con người. Hôm nay anh đã điều khiển tôi, chính xác hơn là sai khiến tôi lao vào cứu người con gái anh yêu. Thật may là chiếc xe chết dẫm đó đã không nghiền nát cơ thể tôi dưới bánh của nó!

Khi người đàn ông kia nói xong, tôi thật sự không thốt nổi một lời nào. Nếu như chỉ mới hôm qua thôi tôi còn thấy thích thú với trò điều khiển và làm chủ đồ vật thì bây giờ, tôi bắt đầu thấy đau đầu với chúng. Nếu lời người đàn ông kia nói là sự thật, hóa ra, tôi đã vô tình đưa anh ta ra khỏi kiếp Linh hồn và trở về làm một con người theo đúng nghĩa. Tôi nhìn chăm chăm vào gương mặt anh ta, cái nhìn hoài nghi và ngờ vực. Người đàn ông vẫn đáp lại tôi bằng một nụ cười nửa miệng khó hiểu. Cơ mặt anh ta khẽ giật giật và anh ta đột nhiên thở hắt ra một hơi dài sảng khoái.

- Tôi không hiểu...- Tôi nheo mắt lại- Nếu mọi linh hồn đều có thể điều khiển nhau và đưa nhau trở lại hình dáng con người, tại sao chúng ta không liên kết lại, không trao đổi cho nhau để cùng quay lại cuộc sống trong hình hài người.

- Haha... Có nhiều điều về thế giới của chúng ta mà anh còn phải học lắm, chàng trai ạ! – Người đàn ông kia lại cười ngạo nghễ- Một năm có khoảng một triệu người chết, nhưng lại chỉ có khoảng một trăm linh hồn vì lí do nào đó không thể siêu thoát mà lưu lại và rong ruổi khắp các xó xỉnh trên quả địa cầu khổng lồ này. Anh tìm ra tôi, may mắn quá! một linh hồn giống như anh, anh cũng tìm ra chín mươi tám linh hồn còn lại và tập hợp họ lại. Anh cứu tôi nhưng chắc gì trong chín mươi tám linh hồn kia sẽ có người có nhả hứng muốn đưa anh trở lại kiếp người?

-Tại sao? Chỉ là một vòng tuần hoàn thôi mà? Tôi giúp anh và người khác sẽ giúp tôi, rồi người tiếp theo sẽ tiếp tục giúp đỡ họ.

- Vấn đề là ai cũng muốn được cứu và chẳng ai muốn mình là kẻ bị chừa lại cuối cùng- Người đàn ông ngắt lời tôi- Chưa kể, tôi đã nói, cơ hội của anh là 0,00000001 phần trăm trong việc tìm ra một linh hồn còn lại giữa tám mươi năm triệu người trong thế giới rộng lớn này, anh nghĩ mình sẽ nhanh chóng tìm ra ư? – Người đàn ông nheo mắt hỏi- Và một điều quan trọng nữa, một khi anh đã cứu được một linh hồn, có nghĩa là anh đã buộc mình vào một bản cam kết ma quỷ, trong thời hạn một năm, nếu không có một linh hồn tiếp theo đồng ý giúp anh quay lại với hình hài con người, anh sẽ vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội làm người nữa.

Câu nói cuối cùng của người đàn ông không khác nào tiếng sét bên tai tôi. Bản cam kết ma quỷ mà hắn nhắc tới làm toàn bộ xung thần kinh tôi tê liệt. Dù là một linh hồn, dù là một năm trước kia kể từ lúc nằm sõng soài dưới gầm xe tải, mọi ý niệm về sự sống trong tôi vụt tắt nhưng niềm khao khát trở lại làm người trong tôi vẫn không một phút nguôi ngoai. Nhất là khi toàn bộ tâm trí tôi bị choáng ngợp bởi gương mặt đẹp như thiên thần của Khả Di, thì ý niệm kia càng trỗi lên mạnh mẽ. Tôi muốn trở lại làm người, tôi muốn nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn với những ngón thon dài của cô ấy và sánh bước cùng cô ấy vào trong thánh đường. Khả Di rất hợp với tông đồ màu trắng. Chiếc váy cưới có viền ren trắng với những bông hoa hồng sẽ khiến cô ấy trở thành cô dâu tuyệt nhất thế gian này.

Nhưng luồng suy nghĩ của tôi bị tắt phụt khi cánh cửa phòng bệnh bật mở. Tiếng giày cao gót gõ lên nền đá hoa cương lạch cạch và mùi hương dễ chịu từ loại nước hoa mà Khả Di hay dùng lan tỏa khắp căn phòng. Gương mặt hiền dịu của cô ấy cúi sát mặt tôi và nụ cười ấm áp của Khả Di chưa bao giờ gần tôi đến thế. Nhưng những lời hỏi thăm âu yếm thì cứ mãi xa ở tận nơi nào:

- Đây là cháo yến mạch, và canh gà hầm, còn có cả bánh ngọt nữa. Tôi nghĩ anh nên ăn một chút cháo cho ấm bụng. Bác sĩ nói món canh gà rất tốt cho những trường hợp mất nhiều máu.

Anh chàng điển trai kia tròn mắt nhìn vào số thức ăn được Khả Di bày ra trên bàn với vẻ hào hứng. Anh ta còn đánh cái nhìn sang tôi và nháy mắt một cách bí mật. Di Di của tôi vốn là người chu đáo nên chắc chắn anh ta sẽ được chăm sóc theo một chế độ dinh dưỡng đặc biệt.

- Cô Di! À mà có phải tên cô là Di không nhỉ?- Anh ta cười tinh quái- Rất cảm ơn cô, được một phụ nữ xinh đẹp chăm sóc tận tình và mua đồ ăn ngon như thế này quả là một điểm phúc! Tôi sẽ cố gắng ăn hết chúng.

Lời nói thành thật không một chút rườm rà của anh chàng kia có vẻ làm Khả Di lúng túng. Cô ấy cúi mặt và khước môi thấp thoáng một nụ cười. Nụ cười thật đẹp nhưng không hiểu vì sao tôi thấy nhói lòng bởi nụ cười đó. Nó không dành cho tôi. Nó dành ột kẻ xa lạ.

Tám giờ tối.

Sau khi anh chàng kia đã ăn uống no say và kể sơ qua vài điều vắn tắt về bản thân cho Khả Di nghe, bác sĩ vào khám lại lần nữa. Không có điều gì bất ổn và bác sĩ nói Khả Di có thể yên tâm về nhà nghỉ ngơi và quay lại thăm bệnh nhân vào ngày hôm sau.

Anh chàng kia vui vẻ chào từ biệt Di Di, tấm lưng rộng như tấm phản lớn lại quay ra ngoài thật khéo mà không làm lay động chiếc chân bó bột. Khả Di nhẹ nhàng đóng cửa phòng bệnh lại, rồi khoác túi đi thẳng ra bãi đỗ xe. Tôi bước song song bên cạnh cô ấy. Chiếc bóng cao gầy với bờ vai rộng của tôi in lên chiếc bóng của cô ấy. Nhưng chỉ tôi mới có thể nhìn thấy chiếc bóng của chính mình....

Không có tôi, ngay cả chiếc bóng của Khả Di cũng bé nhỏ hơn lúc nào hết.

6. Chương 06

Chương 6

Nỗi Bất Hạnh Của Một Linh Hồn

Khả Di vừa tắm xong. Những tia nước ấm từ chiếc vòi hoa sen có tác dụng rất lớn trong việc gạt bỏ những mệt mỏi trên gương mặt cô ấy. Di Di lau khô phần gáy bằng chiếc khăn tắm màu trắng bằng bông to đùng, quà tặng mà cô ấy ấy nhận được trong một lần chúng tôi đi dự một buổi lễ khai trương siêu thị. Khẽ nhún nhảy vài vòng trước gương, Di Di nhẹ nhàng xoa lớp kem dưỡng da lên người. Mọi lần, công việc này là công việc ưa thích của tôi. Ôm Di Di trong tay, cảm giác như ôm một chú thỏ bông thơm nức. Và khi chiếc khăn tắm được gỡ bỏ, đôi bàn tay tôi vuốt ve nhẹ nhàng trên lưng cô ấy, chú thỏ bông bỗng chốc biến thành

một que kem mát lạnh mà mọi gã đàn ông đều thèm thường được cắn phập một miếng thật ngọt lên làn da căng mịn và thơm tho đó.

Tôi nhìn Khả Di, cảm giác như đôi mắt mình thiêu cháy bầu ngực căng mọng của cô ấy. Ngắm một người phụ nữ khỏa thân quả thật dễ khiến con người ta nhanh chóng hướng suy nghĩ sang những thứ bậy bạ. Nhưng khi ngắm Khả Di của tôi, ngon lành và mát mẻ như một que kem ngay trước mắt, suy nghĩ của tôi không có một chút vẩn đục nào. Cô ấy đẹp quá. Tâm hồn tôi như một dòng suối mát với trăm ngàn cánh hoa rải lên trên. Làn nước cũng như luồng suy nghĩ, thơm tho và tinh khiết một cách trọn vẹn.

Di Di bôi kem dưỡng da xong, nhẹ nhàng cất hộp lem vào tủ. Cô ấy nằm lăn ra giường, đôi mắt nhắm hờ thư thái. Tôi biết là cô ấy chưa hề ngủ. Năm phút sau, cô ấy đột ngột mở mắt và ngồi bật dậy. Và Khả Di cứ ngồi yên như vậy. Bất chợt cô ấy khẽ rung mình. Và trên gương mặt thanh tú với sống mũi cao chợt nhật nhòa nước mắt. Tôi nhìn chăm chăm vào gương mặt đó, đôi tay tôi bất giác đã đưa lên từ lúc nào. Đưa lên rồi buông thõng một cách hụt hẫng. Ngón tay tôi đâm xuyên qua những giọt nước mắt của Khả Di. Tôi không thể lau khô được chúng, tôi không thể dỗ dành cô ấy như trước kia mỗi khi cô ấy hờn giận.

Khả Di vẫn khóc nức lên. Rồi đột ngột cô ấy nhào ra phía bàn, mở tung ngăn kéo và ôm gọn bức ảnh tôi và cô ấy chụp chung trong tay. Nước mắt lăn chả rơi trên tấm kính mờ. Đôi tay cô ấy vuốt ve khe khẽ trên tấm kính, cảm tưởng như đang cào cào lên má tôi. Gương mặt tôi bóng rât bởi những giọt nước mắt nóng hổi.

- Vũ! – Di Di nức lên nghẹn ngào- Vũ ơi...Em đã hi vọng người đó là anh... Đã hi vọng là anh...

Đến lúc này thì tôi hoàn toàn hiểu chuyện gì xảy ra với cô ấy. Nước mắt tôi cũng rơi từ lúc nào. Tôi ôm cô ấy thật chặt, dù lúc này, ngay cả cái ôm cũng trở lên trong suốt. Thứ duy nhất tôi có thể dành cho cô ấy lúc này là những lời xé ruột từ sâu tận tâm can:

- Là anh! Di Di à...Là anh...Là Tuấn Vũ của em đây... Em không sai... Anh đã ở đó...Anh chưa bao giờ rời bỏ em đâu... Di à...

Nhưng Di Di không nghe thấy những lời quặn thắt ruột gan đó của tôi. Nước mắt cô ấy vẫn rơi ướt mờ khung kính. Gương mặt tôi trong tấm hình bỗng trở lên dùm dỏ và méo xệch. Nó cũng đau nổi đau như tôi. Nổi đau của một linh hồn...

Khoảng nửa tiếng sau, hơi thở Di Di đã trở lên đều đều, bầu ngực căng tròn phập phồng từng nhịp. Cô ấy ngủ luôn rồi. Trên đôi tay cô ấy vẫn còn ôm khư khư tấm hình tôi. Bức hình đặt ngay gần kề trái tim Khả Di- nơi tôi có thể lắng nghe trái tim cô ấy đập những nhịp yêu thương và mong nhớ mãnh liệt đến nhường nào. Tôi nằm kề bên Di Di, lặng lẽ nhìn vào gương mặt thánh thiện như thiên thần của cô ấy. Ở khóe mắt và bờ môi kia, những giọt mặn đắng vẫn chưa được hong khô hết.

Ai sẽ là người lau khô chúng sau này?

Hiệu bánh ngọt Mon Mon mở cửa từ lúc năm giờ sáng.

Phía ngoài gian hàng chen chúc những người đến nhận bánh đã đặt và mua bánh cho bữa điểm tâm sáng. Di Di bé nhỏ giữa đám người đó. Cô ấy muốn lựa một chiếc bánh và mang vào bệnh viện trước khi tới công sở.

Mặt trời chưa lên hết. Những đám mây hồng ửng lên như đôi má đỏ bừng vì ngượng của một cô nàng lần đầu tiên hò hẹn. Lớp kem bằng dầu tây trên chiếc bánh Khả Di mua cũng có màu tựa như vậy.

- Lần sau cô không cần mua bánh cho tôi, dù sao, tôi cũng không có thói quen dậy sớm lắm.

Khả Di nhú mày trong khi anh chàng Trần Lâm Hải kia vẫn thao thao nói. Anh ta nheo nheo mắt ngắm nghía những tia sáng đầu tiên của buổi sớm lọt qua khe cửa sổ rồi quay lại phía Khả Di. Tôi đứng bên cạnh cô ấy, cái nhìn vẫn không rời gương mặt anh ta. Lâm Hải cười với tôi, anh ta đưa bàn tay lên trán, làm dấu chào theo kiểu nhà binh thay cho lời chào.

Cuối cùng thì Khả Di cũng bỏ được chiếc hộp ra và đặt chiếc bánh xinh xắn lên chiếc đĩa thủy tinh có con bò cười ngộ nghĩnh. Cô ấy tóm lấy chiếc đĩa, đoạn quay lưng lại và chìa chiếc bánh về phía Lâm Hải.

- Mặc dù anh ghét phải dậy sớm, nhưng có lẽ anh sẽ thích chiếc bánh này! – Khả Di đưa chiếc bánh lên gần mũi rồi làm bộ hít hà hương thơm của nó- Tin tôi đi! Mùi vị rất tuyệt!

- Ồ....

Anh chàng Lâm Hải khẽ gạt tấm chăn đắp hờ ngang người ra rồi hơi nhòm người dậy. Không vội đón chiếc bánh ngay, anh ta có vẻ dăm chiêu suy nghĩ, nhưng ánh mắt thì lộ rõ vẻ tinh nghịch:

- Cô có thể cắt nó ra làm hai nửa được không?

Khả Di khựng lại, chiếc bánh đưa ra lại rụt về phía cô ấy. Sau cái nhún vai miễn cưỡng, chiếc bánh đã được xẻ đôi rất gọn gang.

- Nào! Bây giờ đã đúng với yêu cầu của anh chưa?

- Rồi... Nhưng chưa đủ!- Lâm Hải tiếp tục đùa cợt- Cô có thể xúc cho tôi ăn được không?

- Anh...- Di Di thốt lên, rõ ràng là gương mặt của cô ấy chuyển sắc, nhưng cô ấy mau chóng lấy lại sự điềm tĩnh- Vết thương của anh chỉ từ dưới hông trở xuống, bác sĩ nói, những hành động như cầm nắm anh hoàn toàn có thể tự làm.

- Thôi mà! Tôi đã cứu cô!- Lâm Hải vênh mặt lên nói- Ít ra cô cũng nên cảm ơn tôi bằng cách đó chứ nhỉ? Chỉ là xúc cho tôi ăn thôi mà...

Phải thú thật Lâm Hải là một tay cà chớn và ngang ngược. Bỏ qua cái nhìn sắc lẹm và gương mặt đã hiện rõ hai chữ bức bối của tôi, hắn vẫn điềm nhiên trêu chọc Khả Di. Nhưng Di Di của tôi vốn bản lĩnh hơn người nên những chiêu chọc ghẹo cũ rích đó không làm cô ấy lúng túng và dao động. Di Di quay ngược trở lại phía bàn, nhẹ nhàng đặt chiếc đĩa lên đó và ung dung nói:

- Anh có hai sự lựa chọn : Một là lại đây ăn, phần bánh tôi sẽ đặt trên mặt bàn này, hai là Đợi đến chiều tối, tôi sẽ quay lại và có thể lúc đó tôi sẽ đồng ý dứt cho anh ăn.

- Cái khi gì thế? Cô biết là tôi không thể lại đó – Lâm Hải cau mày- Đợi đến chiều để tôi chết đói với cái bụng rỗng à?

- Tôi nói là anh có quyền chọn lựa cơ mà!- Khả Di vẫn điềm nhiên nói, nhưng lần này cô ấy khẽ nhếch môi cười.

- Thôi được rồi! – Lâm Hải vất tay lên trán thở dài như một ông cụ và nói với giọng quạu cọ- Đưa chiếc bánh cho tôi, tôi sẽ tự ăn nó!

Khả Di cười phá lên vui vẻ, đoạn nhấc chiếc đĩa và đặt nó ngay ngắn trước mặt anh chàng kia. Cô ấy cũng lấy túi xách và chỉnh lại tóc một lượt trước khi tiến ra cửa.

- Tôi phải đến công ty bây giờ. Chúc anh ăn ngon miệng! Hôm nay tôi có hẹn với đối tác nên sẽ đến trễ một chút. Anh muốn ăn gì để tôi ghé tiệm mua?

Lâm Hải dùng đĩa sắn một miếng bánh, dứt tằm vào mồm rồi uể oải nói:

- Thịt người!

- Hả? – Khả Di há hốc mồm, giật mình. Tôi cũng giật mình.

- Ý tôi là ...Thịt cô đấy! Đồ đàn bà ghê gớm! – Lâm Hải quát tướng lên.

Chừng như hiểu ý Lâm Hải vẫn hăm hực về vụ chiếc bánh nên Di Di không để bụng về hai từ “ghê gớm” anh ta dùng. Cô ấy bụm miệng cười vui vẻ. Cánh cửa đóng lại phía sau lưng tôi. Và tiếng giày cao gót lộc cộc nơi hành lang đầy vội vã.

Giờ thì chỉ còn lại tôi và Lâm Hải trong bệnh viện. Tôi đứng gần chiếc bàn còn anh ta thì nghiêng ngấu ăn phần bánh còn lại.

- Anh muốn ăn không? Bánh ngon lắm!- Lâm Hải cười, dứ dứ chiếc đĩa về phía tôi, rồi như chợt nhớ ra điều gì, anh ta vội rút lại- À, mà anh đâu có thể ăn được bánh.

- Không ăn được, nhưng tôi có thể cho anh một trận được!- Tôi đáp lạnh lùng, tiến sát lại phía chiếc giường.

-Ồ ồ...Thôi nào...- Anh ta vẫn cười, nụ cười nửa miệng đó... Tôi chỉ trêu chọc thiên thần của anh một chút thôi mà. Cô ấy có vẻ hay ho đấy chứ! Lại khá xinh đẹp nữa!

Tôi đưa tay toan bóp chặt miệng Lâm Hải lại để hắn thôi huyền thuyên những lời nhảm nhí, nhưng cũng giống như với Khả Di, bàn tay tôi đâm xuyên qua người Lâm Hải. Hắn tròn mắt nhìn tôi rồi cười một cách đắc thắng:

- Ha ha... Anh không thể chạm vào tôi.... Xem này Anh còn không thể thưởng thức lớp kem ngon lành trên chiếc bánh này nữa!

Nhưng nụ cười trên môi Lâm Hải không được lâu. Nó nhanh chóng tắt ngấm khi chiếc đĩa cắm trên chiếc bánh bắt đầu rung lắc và nhảy múa loạn xạ trên mặt bánh. Lớp kem bị đánh tơi lên và dính toé toét lên thành đĩa. Chiếc đĩa cũng bắt đầu chuyển động, cảm tưởng như chỉ cần Lâm Hải ho he một câu nữa thôi là cả lớp hỗn hợp đánh tơi kia sẽ không chần chừ úp thẳng vào mặt hắn.

- Thôi mà.... Tôi chỉ đùa thôi- Lâm Hải dịu giọng lại- Đồng ý với anh là cô nàng thiên thần Lâm Khả Di của anh rất tệ nhạt và xấu xí, được chứ?

(Còn tiếp)

7. Chương 07

Tác Giả : Anh Prince

Chương 7: Gã Cà Chớn Số Một

Những cơn mưa mùa hạ thường ào đến bất chợt. Cho đến tận lúc này tôi vẫn chông chênh trong một trạng thái khó hiểu để trả lời tất cả các câu hỏi về anh chàng Lâm Hải kia và sự gặp gỡ tình cờ giữa hai chúng tôi. Cuộc sống của một linh hồn, có nằm mơ tôi cũng không nghĩ rằng mình đang trải qua nó.

Lúc tôi trở lại công ty, Khả Di đã cất xe xong và tự thưởng mình một tách cà phê nóng hổi. Cô ấy đang chăm chú xem xét tập tài liệu, trước mặt là màn hình máy tính để mở. Cô nàng Tiểu Hồng ông ọ ôm theo một chồng báo chất đầy đi vào, một tay mở cửa, một tay giữ chặt chúng trông thật khổ sở.

- Di Di, chị giúp em một tay với...Cái cửa chết tiệt này....

Nhưng Di Di không cần đứng dậy thì cánh cửa đã tự động mở ra và ngoan ngoãn giữ yên ở tư thế đó. Tất nhiên là tôi muốn thiên thần xinh đẹp của mình có thể thưởng thức nốt tách cà phê uống dở.

-Ồ! Tuyệt đấy! – Tiểu Hồng nhìn cánh cửa mở toang như nhìn một kì quan đầy thích thú- Như thế này có phải tốt không! Di Di! Đây là đồng tap chí của công ty ta, sếp bảo mỗi người phải mua ít nhất năm tờ, biểu, tặng, cho, bán hay làm gì thì tùy. Chị lấy bấy tờ luôn nhé!

- Sếp chuyển qua bán báo từ bao giờ vậy?- Khả Di cười- Chị biết mang đồng này đi đâu bây giờ, chẳng lẽ để lót bếp?

- Úi...suyt suyt...- Cô nàng Tiểu Hồng xua tay làm bộ nghiêm trọng- Sếp mà nghe thấy thì chết cả em lẫn chị đấy! Hahaha... Nghe nói trong đây có ảnh sếp chụp cùng mình tinh Lương Thái Quyên, chụp chụp...tình tứ lắm, cỡ phải như Yoo In Na và Ji Hyun Woo ấy chứ!

Tiểu Hồng nói xong thì lăn ra ghé tự thưởng mình một tràng cười ngặt nghẽo trong khi Di Di của tôi hiểu kì lật giở tạp chí ra xem. Câu chuyện của các cô gái trong văn phòng thật khiến cánh đàn ông chúng tôi phải sững sờ!

- Sếp gan nhỉ? Không sợ “mẹ đốp” ở nhà biết mà lòng lộn lên như đọt trước à? – Di Di nhìn chăm chăm vào tấm ảnh ông tổng giám đốc mặc độc chiếc quần đùi chụp cùng người đẹp Trương Thái Quyên bên du thuyền mà bùm miệng cười- Ôi trời ơi! Nhìn sếp mình như con Khỉ ấy...hahahah....

Tôi cũng cười phá lên vì câu nhận xét thẳng thừng về ông sếp già đáng kính thốt ra từ chiếc miệng xinh đẹp của thiên thần bé nhỏ tôi yêu. Tiểu Hồng cũng cúi mặt xuống cười ngặt nghẽo. Hai cô nàng còn trêu đùa và tranh nhau tờ tạp chí để thỏa sức chiêm ngưỡng dung nhan long lanh của ông sếp già. Thật may là căn phòng chỉ có mình Khả Di, Tiểu Hồng, và đồng tạp chí ngớ ngẩn. Tôi dám cá nếu ông sếp ...”Khỉ” mà nghe được những lời hai E-va xinh đẹp của công ty nhận xét về mình như vậy, sẽ uất ức đến độ tự tử.

Sáu giờ chiều, sau cuộc hẹn với đối tác về hợp đồng quảng cáo cho công ty, Di Di thông thả lái xe đến bệnh viện. Cô ấy ghé một tiệm bán đồ ăn sẵn và lựa một suất cơm có các món mà cô ấy cho là đủ dinh dưỡng. Tôi đứng lặng lẽ bên cạnh Khả Di, nhìn chăm chăm vào đôi tay mãi miết gấp đồ ăn và đôi mắt đẹp đến mê hồn của cô ấy mà thấy tủi thân ỉn. Thăng cha Trần Lâm Hải kia thật tốt số! Tôi nữa muốn giữ hần lại để hỏi được thêm nhiều điều về những vấn đề tôi chưa rõ về cuộc sống của một linh hồn, nữa lại muốn hần mau mau bình phục và tổng khứ hần đi càng xa càng tốt. Lâm Hải là một tay cà chớn! Nhận xét ban đầu của tôi về hần chỉ có thể dừng lại ở đó. Tất cả những kẻ tán tỉnh và bông lơi với Khả Di của tôi đều là những kẻ cà chớn!

Bệnh viện buổi tối tấp nập người nhà bệnh nhân đến thăm nom. Đi dọc hành lang, tôi dễ dàng bắt gặp những đôi vợ chồng dìu nhau đi đầy tình cảm, những ông cụ già cười mãn nguyện bên con cháu. Họ thật hạnh phúc. Tôi tự hỏi đâu đó trong số họ, đã có ai gần kề cái chết để biết đến cảm giác của một linh hồn như tôi. Và biết đâu đó, trong số những bóng người lố nhố kia cũng có những linh hồn đang chờ đợi trong đau đớn khi đi tìm một cuộc sống? Nghĩ đến đó, tim tôi bỗng đập mạnh như muốn vỡ tung ra.... Tôi nhìn xoáy vào đám đông... Đám đông vẫn lướt qua tôi...Vội vã, quay cuồng ngay trong cái gọi là chậm rãi. Là thật...Là ảo? Là con người...Là linh hồn hay quỷ dữ?

Chính bản thân tôi cũng không biết mình tồn tại ở thế giới nào.

Cánh cửa phòng bệnh số 312 bật mở.

- Sao anh không bật điện lên? – Khả Di nheo nheo mắt rồi với tay tìm công tắc- [A]nh đang ngủ à?

- Không! – Lâm Hải đáp nhẹ nhàng, mắt hướng ra ngoài ô cửa sổ chỉ độc một khoảng trời con con, đen ngòm- Tôi thích bóng tối.

- Ồ...- Khả Di nhún vai, đặt chiếc túi lên mặt bàn rồi nhanh chóng mở banh nó ra- Tôi đã mua một suất cơm cho anh. Có lẽ giờ này, anh đói nghiêng ngả rồi!

- Cô biết vậy là tốt đấy!- Lâm Hải quay ngoắt người lại- Điều 324, luật hình sự có ghi rõ, hành hạ người khác dưới bất cứ hình thức gián tiếp hay trực tiếp cũng đều nhận một hình phạt như nhau. Cái bụng của tôi nó biểu tình cách đây một tiếng rồi, người đẹp ạ!

- Anh mang cả luật pháp ra dọa tôi?- Khả Di há hốc mồm kinh ngạc- Mà...tôi không nghĩ là anh lại có một sự am hiểu sâu rộng về luật hình sự như vậy?

- Tất nhiên!- Lâm Hải thản nhiên ngồi nhích lên một chút rồi dùng đũa gấp đồ ăn trong khay thức ăn Khả Di mua về- ...Tôi cũng mới biết là mì[n]h có khả năng đó. Mà luật [h]ình sự có đến điều 324 thật à?

Lần này thì Khả Di bật cười. Cô ấy nhìn Lâm Hải ăn một cách ý tứ trong khi anh chàng này vẫn đánh chén tì tì khay thức ăn ngon lành. Chỉ có tôi là hết nhìn Lâm Hải ăn lại nhìn Khả Di nói cười vui vẻ mà hậm hực trong lòng. Thi thoảng tên tiểu tử “cà chớn” kia lại ngẩng đầu lên nhìn tôi bằng ánh mắt khiêu khích. Đồ ăn trong khay với dần và cái bụng của anh chàng Lâm Hải cũng được ních đầy căng.

Khả Di trước khi về còn cẩn thận thu dọn đồ ăn thừa và tắt điện. Căn [p]hòng bỗng chốc trở lên đen ngòm và nhuộm màu của sự im lặng. Sự im lặng đến đáng sợ.

- Anh không theo cô ta về à? Thiên thần ghê gớm của anh ấy!- Lâm Hải hát hàm hời- Đi đi, điều thú vị nhất giúp các linh hồn như anh bớt buồn tẻ là có thể thỏa thuê ngắm nghía đám đàn bà con gái khỏa thân khi thay đồ hay tắm Rửa. Anh không muốn bỏ lỡ chứ?

Tôi nhìn vào bộ mặt phờ phạc đầy ngạo nghễ của Lâm Hải mà chỉ muốn thụi cho hắn một quả. Nhưng rõ ràng Lâm Hải nói đúng, nên tôi chỉ khẽ “ừ hừ” một tiếng để hắn dừng lời. Tôi bước ra khỏi phòng, vẫn nghe tiếng Lâm Hải lẩm nhảm phía sau trong căn phòng tối om, mờ ảo:

- Đi đi! Tận hưởng đi anh bạn!

(còn tiếp)

8. Chương 08

Chương tám: Mưa ướt đường về

Bầu trời An Dương đêm qua mưa tầm tã. Mặt đất ẩm ướt và đám cỏ trở nên xác xơ đến tội nghiệp. Nước đọng lại trên những tán lá của hàng cây cổ thụ dọc con đường từ khu chung cư tới bãi đỗ xe thì nhau nhỏ li ti xuống mặt đường như những vòi hoa sen thiên tạo. Hít thở bầu không khí trong lành thoảng vị cổ tươi và mùi đất mới khi đi bên cạnh Khả Di, tôi thấy lòng khoan khoái lạ. Sáng nay cô nàng Thực Loan có hẹn đến bệnh viện cùng Khả Di để xem mặt “anh chàng ân nhân cà chớn” mà tối qua Di Di của tôi đã không tiếc lời phàn nàn qua điện thoại. Cách đây một tháng Thực Loan đáp chuyến bay sang Thái giúp một người họ hàng trong công việc kinh doanh đồ mỹ phẩm nên cô nàng chẳng hề biết đến vụ việc cô bạn thân của mình hụt một cuộc hẹn gặp Tử thần. Mà cái tật của nàng Thực Loan, đi làm cũng đồng nghĩa với ăn chơi nên mọi mối liên hệ rườm rà, cô nàng cắt hết. Trở về sau chuyến “du lịch”, Thực Loan có vẻ phần chần và còn hứa sẽ mang cho Di Di một vài loại mỹ phẩm mới nhất mà cô nàng tậu được.

Ngay từ sáng sớm bệnh viện đã đông chật người tới khám. Loay hoay cùng chiếc xe ở bãi đậu một lúc, tôi và Khả Di mới thông thả đi vào.

- Di Di!

Chất giọng chua chua và mang âm điệu của vùng Giang Hải làm tôi nhận ra ngay là ai dù chưa nhìn thấy mặt chủ nhân của giọng nói đó. Như một cơn lốc, Thực Loan ào đến và riu rít nói:

- Gặp lại cậu rồi này! Vui quá! Mình nhớ cậu chết mất thôi.

Khả Di cũng cười, cô ấy nắm lấy tay Thực Loan và lay mạnh. Cô nàng Thực Loan diện chiếc áo hở cổ, bó sát eo, quần Jean xé gối và gương mặt trang điểm khá đậm .

- Anh ta đâu? Ân nhân đẹp trai của cậu ấy? – Thực Loan không giấu được sự tò mò trong ánh mắt hỏi dồn dập.

Khả Di ngớ người, rồi cô ấy tủm tỉm cười và tỏ vẻ giần dỗi, dặt tay Thực Loan ra.

- Biết ngay mà, cậu nôn nóng gặp mình chỉ để xem mặt anh chàng đẹp trai đó! Mình suýt chết đấy, biết chưa hả? Cậu coi bạn của cậu đứng sau cả vẻ đẹp một gã lạ hoắc lạ hươ à?

- Không mà Di Di...- Thực Loan cười hì hì, rồi nhanh chóng ôm chặt lấy eo Khả Di để cô nàng không vùng vằng được nữa- Mình lo cho bạn thân của mình nhiều lắm mà. Nên mình muốn gặp ân nhân đã cứu cậu để cảm tạ anh ta này, để bày tỏ lòng ngưỡng mộ vì đã cứu bạn mình này, để ...

- Thôi thôi....- Khả Di ngắt lời và đưa đôi tay trắng trẻo, xương xương của cô ấy bịt miệng Thực Loan lại – Cậu giỏi lí luận lắm.... Đi nào! Mình sẽ dẫn cậu tới gặp anh ta.

Cô nàng Thực Loan sung sướng thơm nhanh lên má Khả Di một cái rồi nhún nhảy cùng chiếc túi đi lên cầu thang. Tiếng giày cao gót của hai cô nàng đập vào nền đá lạch cạch...

- Anh ta đang ngủ à? Khả Di? – Thực Loan hỏi hộp hỏi.

- Không! Tầm này anh ta chắc phải dậy rồi, mình đã hứa mua bánh bao cho anh ấy.- Khả Di khẽ đẩy cánh cửa phòng bệnh ra.

Ánh nắng mặt trời từ bên ngoài hắt thẳng vào phía chiếc giường màu trắng. Đúng là anh chàng kia đang ngủ thật, cái dáng nằm nghiêng, đôi vai rộng rắn chắc và tấm lưng như tấm phản lớn quay ra ngoài.

- Lâm Hải! Dậy thôi nào! Xem tôi mang đến cho anh món quà bất ngờ gì này! – Khả Di nói khe khẽ- Một thiên thần cho bữa sáng nhé!

Tấm lưng rộng từ từ cử động và xoay vào trong. Gương mặt ngái ngủ nhìn chăm chăm vào hai cái bóng người đang tiến lại phía mình. Thật ra thì có đến ba cái bóng, nhưng Lâm Hải chẳng dỗi hơi mà để ý đến sự có mặt dư thừa của tôi.

- Chào anh! – Thực Loan tiến lại gần và nở một nụ cười tươi rói, cô nàng còn khe khẽ vuốt một đường tóc rất điệu- Anh có phải là Trần Lâm Hải? Tôi là La Thực Loan.

Nhưng đáp lại gương mặt hồ hởi, cánh tay chìa ra ột cái bắt tay làm quen nồng nhiệt của Thực Loan, Lâm Hải chỉ lắng nghe lời giới thiệu của cô nàng với ánh mắt thờ ơ, mà không có bất cứ động tĩnh gì. Anh ta còn chẳng buồn bắt tay Thực Loan cho phải phép. Cô nàng Thực Loan sượng sùng vội vã rút tay lại và chúi mặt sau lưng Khả Di xấu hổ. Di Di nhanh chóng nhận ra điều đó nên mau mắn nói bằng giọng pha hài:

- Đây! Trần Lâm Hải! Tôi đã cất công mang một thiên thần xinh đẹp đến thăm anh, mà anh lỗ đối xử với người ta lạnh nhạt vậy à? Anh quá ngạo mạn rồi đó!

Lâm Hải nheo mắt, đoạn lấy tay che miệng và ngáp một cái thật dài trước khi nói tiếp:

-Tôi vừa ăn mấy chiếc bánh quy xong – Anh ta chỉ vào chiếc hộp trống trơn ở bệ cửa sổ- Sáng nay đi làm, cô không để giấy lau tay cho tôi. Làm sao tôi có thể bắt tay “thiên thần xinh đẹp” của cô bằng bàn tay dính đầy đường ngọt này?

Khả Di sững người, cô ấy lườm Lâm Hải một cái thật sắc rồi nhanh chóng mang khăn lau cho Lâm Hải. Thực Loan vẫn ngơ ngác đứng đó nhìn Khả Di chạy lăng xăng quanh phòng dọn dẹp. Hết nhìn Khả Di, cô ấy lại nhìn chăm chăm sang Lâm Hải với một vẻ sợ sệt và e dè thật khác với cô ấy thường ngày. Ánh mắt và gương mặt lơ ngơ đến tội nghiệp của Thực Loan lúc đó rất tức cười đến độ Di Di phải la lên trên chộc :

- Loan Loan! Dù có thích mê một vẻ đẹp người ta thì cậu cũng đừng nhìn người ta như ăn tươi nuốt sống vậy chứ! Xem Lâm Hải kia, anh ấy chắc sợ phát khiếp rồi.

Câu đùa của Khả Di chắc chắn có tác dụng xua tan không khí căng thẳng ngay lập tức. Thực Loan luôn miệng nói không phải, dầm thùm thụp vào lưng bạn rồi giấu vội mặt đi nhưng thì thoảng vẫn liếc trộm Lâm Hải như nhìn thấy một vật thể kì quặc từ hành tinh khác. Lâm Hải cũng cảm nhận được cái nhìn đó, anh ta ngó lơ ra phía cửa sổ. Chỉ có tôi đứng lặng quan sát nhất cử nhất động của hai người với vẻ khó hiểu. Khả Di nhanh chóng bàn giao túi bánh lại cho anh chàng Lâm Hải mà lúc đó mặt mũi vẫn bờ phờ vì bị đánh thức. Hai cô nàng riu rít kéo nhau đi

Lúc rời phòng bệnh, Thực Loan vẫn giữ thái độ ngại ngùng và dè dặt như lúc mới tới. Khi đi đến cánh cửa, nghĩ ngợi thế nào, cô nàng quay ngoắt lại phía chiếc giường Lâm Hải nằm và nói rất vội:

- Chào anh! Lâm Hải.

Câu chào không có người đáp lại, và tiếng giày cao gót lại nện lạch cạch nơi cầu thang bệnh viện. Tôi không biết Lâm Hải suy nghĩ điều gì, cái nhìn của anh ta hướng về phía cửa sổ, che đi đôi mắt lúc nào cũng chất đầy tâm sự. Tôi chỉ kịp nghĩ thế rồi mau chóng theo chân Khả Di và Thục Loan rời bệnh viện.

(còn tiếp)

9. Chương 09

Chương 9: Thứ Duy Nhất Em Cần Là Anh!

- Khả Di! Tôi không thích anh ta!

Cô nàng Thục Loan ngồi phịch xuống ghế sofa rồi phụng phịu nói, đoạn ném vèo tờ tạp chí mỹ phẩm nằm gần đó sang bên cạnh.

Khả Di rất ngạc nhiên, gương mặt cô ấy cũn méo xệch đi trước cô bạn khó hiểu và khó chiều.

- Anh ta không đẹp trai sao? Anh ta không giống mẫu đàn ông mà cậu mơ tưởng à?

- Không phải thế...Nhưng... - Thục Loan vẫn phụng phịu và gương mặt vẫn bí xị như bị ai trêu chọc- Tôi không thích...Nhất định không thích!

- Uhm... Nghe này “Tiểu Thư La Thục Loan”- Khả Di đột ngột đổi giọng và nhìn chăm chăm vào cô bạn – Hoặc là cô nói rõ ràng nguyên nhân hai là cô sẽ bị tôi “cù trảm”- Nói chưa dứt lời, Khả Di đã nhanh nhẹn tiến sát lại phía Thục Loan.

- Thôi ...thôi...Tôi xin!!! – Thục Loan kêu ré lên và cười lẩn lộn khi bàn tay Di Di đã mon men ở vùng eo cô nàng- Tôi nói..Tôi nói...

- Tốt! – Khả Di cười – Thế lí do là vì gì đây?

- Uhm...Thật ra là...- Thục Loan ngắc ngứ - Là...Anh ta làm tôi cảm thấy sợ.

Khả Di buông tay ra khỏi người bạn, cô ấy cũng thần người ra.

- Lúc nhìn vào đôi mắt anh ta, tôi cứ thấy rờn rợn như cảm giác nhìn thấy ma ấy, Khả Di ạ.

Khả Di không đáp, cô ấy vẫn như đang suy nghĩ chuyện gì mờng lung lăm, rồi rất nhanh, Khả Di đáp nhẹ bẫng.

- Ừ, mình cũng thế!

Bầu trời An Dương bất chợt trở lên đen ngòm và xám xịt. Mưa như trút kèm theo gió giật mạnh làm cánh cửa phía bên ngoài ban công đập mạnh vào song sắt những tiếng rầm rầm. Khả Di vội đứng dậy đóng cửa để lại Thục Loan nằm vắt vèo trên shalon với gương mặt vẫn đầy những băn khoăn, ngơ ngác.

Bệnh viện, ngày 24 tháng 5.

Tiết trời mát mẻ và dễ chịu. Nắng hắt những tia sáng đầu tiên trong ngày qua cửa sổ

- Này! Cô nàng thiên thần của anh hôm nay lại mua bánh bao cho bữa trưa à? – Lâm Hải vắt tay lên trán và nói với giọng ngán ngấm.

- Có lẽ thế! Chẳng phải anh nói thích ăn bánh bao còn gì?- Tôi điềm nhiên đáp.

- Nhưng mà không phải là ăn trong cả tuần! – Lâm Hải lại gào tướng lên.

- Khả Di rất bận, cô ấy còn công việc ở công ty. Vả lại...

- Thôi, thôi... Tôi biết là anh sẽ bênh cô ta mà! –Lâm Hải xua tay ngắt lời tôi, cái mũi của anh ta hếch hếch lên như đã đánh hơi được mùi vị của chiếc bánh bao thứ tám trong suốt cả tuần.

- Bác sĩ Văn nói, tuần sau anh có thể ra viện.

- Thật à? – Lâm Hải sung sướng nhoài người về phía tôi, chiếc chân của anh ta bất ngờ cử động mạnh-...Ừi dza! Đau quá!... Tôi muốn rời nơi này lắm rồi, cuộc sống giữa bốn bức tường thật tẻ nhạt.

- Ra viện rồi anh sẽ làm gì? – Tôi nhìn Lâm Hải hỏi.

-Về nhà! Tình duyên vài ngày rồi sau đó kiếm một em xinh tươi để cặp kè, tận hưởng cuộc sống của một con người hoàn chỉnh!

- Một linh hồn cũng có một cuộc sống hoàn chỉnh?

- Ý anh là sao? – Lâm Hải nheo nheo mắt – Nghe này anh bạn! Hiện tại ở đây chỉ có anh là có chút vấn đề, còn tôi, xét về một khía cạnh nào đó, tôi hoàn toàn thoát khỏi cuộc sống ma quỷ đó rồi!

- Thoát khỏi? Anh sẽ... chết ? – Tôi đột ngột hỏi.

- Uhm... Tôi sẽ chết, nhưng chết theo cách của một con người- Lâm Hải cười ngoác miệng, nụ cười không giấu nổi vẻ thỏa mãn- Anh nên lo ỉnh đi, hãy tìm kiếm cơ hội trong hàng triệu người còn lại.

- Làm cách nào mà anh nhận ra họ...Những linh hồn đó?- Tôi nhìn Lâm Hải với ánh mắt bất lực - Làm cách nào mà anh lại nhận ra tôi?

- Uhm...Cách nào à?- Lâm Hải nhú mày- ... Quan sát!

Sau câu trả lời đầy chắc nịch đó, Lâm Hải cười bí hiểm. Tôi đan những ngón tay vào nhau, đôi mắt hướng ra phía ngoài cửa sổ mở lớn. “Quan sát!” Phải rồi! Phía trước mặt tôi là một khoảng trời cao xanh vời vời. Nắng dừng chân trên những tán lá lao xao và ve vuốt thân cây gầy khẳng khiu trong cái ẩm áp và tươi mới của nó. Đột nhiên Lâm Hải lại hỏi:

- Suốt ngày bám theo thiên thần của mình, anh không thấy buồn chán sao?

- Tôi yêu cô ấy.

-

- Khi anh yêu một người, chỉ cần được nhìn thấy cô ấy mỗi ngày, điều đó cũng đủ hạnh phúc rồi.

- Nhưng tại sao anh không làm cho cô ấy biết về sự xuất hiện của mình?- Lâm Hải đưa tay lên miệng ngáp một cái thật dài rồi nói tiếp- Ý tôi là, anh hoàn toàn có thể làm Khả Di cảm thấy rằng anh đang tồn tại...Như một con người...

- Tôi cũng không biết nữa...- Ngược đôi mắt nhìn lên trần nhà, tôi buồn bã đáp-... Tôi chưa từng nghĩ đến việc đó. Mà làm như vậy, để làm gì?

Lâm Hải không trả lời câu hỏi của tôi, Anh ta cũng im lặng, đôi mắt quét nhanh lên bức tường bệnh viện và dừng lại ở chùm đèn màu hồng. Chẳng rõ trong đôi mắt sâu kia đang nghĩ ngợi điều gì nữa.

- Anh đã từng yêu chưa, Lâm Hải? – Tôi hỏi?

- Rồi! ...Giống như anh ấy! Trước khi tôi là một linh hồn...

- Nó thế nào?

Một thoáng im lặng rồi Lâm Hải đáp nhẹ nhàng:

- Đáng.

Kinh Thánh nói rằng, Đức Chúa không bao giờ bỏ mặc con người. Nhưng sự thật là ông ta đã bỏ rơi tôi mắc kẹt tại thành phố này mà chẳng cần biết tôi ra sao. Được nhìn thấy ánh nắng mặt trời buổi sớm và nụ cười người con gái tôi yêu mỗi ngày, tôi phải cảm ơn ông ta ngàn lần, nhưng không thể chạm được vào cô ấy

dù chỉ để hong khô những giọt nước mắt ướt đầm trên gương mặt xinh đẹp của cô ấy lại làm tôi chỉ muốn xuống Địa Ngục. Có một thứ gọi là “Sự Khát Thèm” mà dù là con người hay Linh hồn đều khao khát được thỏa mãn.

Tôi nên cảm ơn Chúa hay căm ghét Chúa?

Ngay từ buổi sáng bầu trời đã âm u một cách khó hiểu. Những đám mây xám xịt nối đuôi nhau đến cuối chân trời. Sáng nay Khả Di có cuộc hẹn với luật sư Hà, cô ấy trang điểm nhẹ và xin nghỉ nửa buổi ở công ty. Tôi đã biết trước về cuộc hẹn này một năm về trước bởi vì chính tôi là người sắp xếp chúng.

- Cô Di, rất vui được gặp cô! – Luật sư Hà đứng dậy, khẽ kéo chiếc ghế phía đối diện ra một chút- Mời cô ngồi.

- Cảm ơn anh.

- Quán này nổi tiếng về loại trà Tiên Cửu Đỉnh từ vùng Tây Hà, cô có muốn dùng thử không?

- Vâng, tôi có nghe nói mà chưa thử lần nào...- Khả Di nhẹ nhàng đáp.

- Vậy thì tốt rồi! – Luật sư Hà mỉm cười- Thời tiết như thế này nhấm nháp chút hương vị cay nồng của quế, vị thanh mát của bạc hà, thêm chút tinh dầu của chanh sẽ rất ấm bụng đó.

- Luật sư Hà! – Khả Di che miệng- Nếu anh không là luật sư, anh có thể rất thành công trong lĩnh vực kinh doanh các mặt hàng từ Trà đó.

- Chỉ Tiên Cửu Đỉnh thôi! – Luật sư Hà nháy mắt cười.

- Vâng...vâng...chỉ Tiên Cửu Đỉnh – Khả Di cũng cười vui vẻ.

Tôi cũng cười trước điệu bộ hóm hỉnh của anh chàng luật sư họ Mã này. Một năm trước khi cần soạn thảo hợp đồng ột dự án quy hoạch đất vùng phía Nam thành phố An Dương, tôi vô tình “nhặt” được anh ta, lúc đấy vẫn đang là luật sư tập sự ột văn phòng luật . Ngay từ cuộc gặp đầu tiên, tôi đã chấm anh ta cho dự án của mình. Gương mặt còn non và chưa có nhiều kinh nghiệm, nhưng một khi bắt tay vào việc, ở anh ta toát lên sự cẩn mẫn, và tập trung đến kinh ngạc. Sáu tháng sau, dự án quy hoạch đất vùng phía Nam thành công rực rỡ. Công ty của tôi thu được món hời lớn chưa từng thấy trong lịch sử thành lập. Chỉ tiếc là duyên nợ giữ tôi và anh ta ngăn ngủi. Nghĩ đến đó, bất chợt tìm tôi lại quận thất lại. Hình ảnh buổi chiều mưa tầm tã, bầu trời cũng âm u như bầu trời của buổi chiều hôm nay lại hiện lại trong tâm trí tôi. Chiếc xe ben lạc tay lái... Sắc đỏ loang lổ mặt đường...Tất cả...tất cả.... Chẳng tài nào tôi có thể quên được.

- Anh Hà... - Khả Di đặt tách trà xuống bàn, đan hai tay vào nhau và chăm chú nhìn thẳng vào luật sư Hà đang ngồi đối diện-...Lí do của cuộc gặp gỡ hôm nay không đơn giản chỉ là Thương Trà chứ?

Luật sư Hà mỉm cười, hít hà hương vị thanh mát của tách trà, nhấp một ngụm rồi chậm rãi nói:

- Khả Di! Cô quả thật rất thông minh! Chả trách Đinh Tuấn Vũ si mê cô đến vậy!

- Tuấn Vũ?...- Di Di thoáng giật mình...- Tại sao anh lại nhắc tới anh ấy?

Luật sư Hà nhắc chiếc cặp táp lên, kéo khóa và lôi từ trong cặp ra một sấp tài liệu.

- Trước khi xảy ra vụ tai nạn một tháng , Tuấn Vũ và tôi đã có một cuộc gặp gỡ, ngay tại chính nơi này. Anh đấy đã thảo một lá thư và một bản cam kết và nhờ tôi là người làm chứng cũng như lo các yêu cầu pháp lí sau này.

- Cam kết ? – Gương mặt Khả Di vẫn ngạc nhiên tột độ.

- Có lẽ là một món quà...- Luật sư Hà lật dở từng trang giấy và chăm chú đọc lại chúng – Có một cuốn sổ tiết kiệm mang tên cô, Tuấn Vũ đã làm nó trước khi xảy ra tai nạn.

- Tất cả đã qua rồi mà...- Di Di nói với giọng buồn buồn - ...Tôi không biết việc đó...

- Nhưng tôi là người được anh ấy ủy thác và mọi việc vẫn chưa được giải quyết. Cô chỉ cần kí vào đây và tôi sẽ trao lại cuốn sổ tiết kiệm cho cô. Khoản tiền cũng không hề nhỏ đâu, cô Di à.

Khả Di im lặng, cô ấy nhìn tập tài liệu trên bàn và nhìn thẳng vào mắt luật sư Hà. Sau cuối cô ấy thở hắt ra thật mạnh và nói:

- Tôi không muốn nhận khoản tiền đó.

Luật sư Hà đặt vội tách trà xuống mặt bàn và nhìn Khả Di với ánh mắt sững sốt. Anh ta sắp xếp lại tập tài liệu cho ngay ngắn và nói từng tiếng thật chậm:

- Cô Di! Cô hãy suy nghĩ thật kĩ... Đây không phải là một khoản tiền nhỏ và Tuấn Vũ là thân chủ của tôi, tôi chỉ có trách nhiệm trao lại nó cho người được anh ấy đề nghị.

- Anh có thể dùng khoản tiền đó để kinh doanh Trà! Tiên Cửu Đỉnh chẳng hạn! - Khả Di nói với giọng pha hài. - ...Thật sự, tôi không hề có ý định nhận nó.

- Ôi...Cô Di...Chuyện này không thể đùa được- Luật sư Hà căng thẳng.

- Tôi chỉ có hai giờ đồng hồ ra ngoài, giờ tôi phải trở lại công ty rồi. Chúc anh một ngày tốt lành!

Khả Di nói xong thì vội vã lấy túi xách và xô ghế đứng dậy. Cô ấy còn chẳng màng đọc xem tập tài liệu và những bản cam kết nói về điều gì. Luật sư Hà vội vàng nắm chặt tay Khả Di níu lại và dúi vào túi xách cô ấy một tập giấy:

- Bây giờ thì chưa, nhưng tất có lúc cô phải dùng đến nó. Cô Di! Đây là bản sao, cô có thể mang về và đọc chúng thật cẩn thận. Hôm nay có lẽ món trà Tiên Cửu Đỉnh làm chúng ta đùa cợt quá lời rồi. Chúng ta sẽ nói chuyện vào hôm khác vậy.

Đáp lại những lời nói của Luật Sư Hà, Khả Di quay bước đi ra cửa. Tiếng giày cao gót lạch cạch lại vang lên, lần này, cô ấy mất hút sau tấm kính mờ ảo.

Nhưng Khả Di không quay trở lại công ty mà quay xe chạy thẳng về nhà. Trên đường đi, cô ấy rẽ vào một quán nhỏ và trở ra với chai rượu. Tôi nhìn vào gương mặt vô hồn của cô ấy, lòng tôi lộn xộn những suy nghĩ và băn khoăn. Căn hộ nằm ở tầng tám khu đô thị Hoàng Hoa đã trở lên quen thuộc với tôi từ bao giờ. Sau một hồi lách cách tra chìa khóa vào ổ, cánh cửa phòng bật mở. Khả Di không buồn tháo giày, cô ấy ném túi xách lên ghế shalon rồi đi thẳng vào trong phòng ngủ. Cô ấy mở nút chai rượu, dốc ngược cái chai lên và tu ừng ực như thèm khát lắm. Tôi nhìn cô ấy uống, tôi nhìn những giọt rượu bám lại nơi khóe miệng xinh tươi của Di Di mà lòng đau đốn. Dốc hết một phần hai chai, Khả Di đặt chai rượu lên bàn. Thả mình nằm phịch xuống tấm nệm kẻ caro màu xanh nhạt, cô ấy úp chặt mặt vào chiếc gối. Một lúc lâu sau, khi tiếng nước nổ bắt đầu vang lên từng đợt khe khẽ và đôi vai gầy của cô ấy run lên từng chập, tôi mới nhận ra Di Di đang khóc. Tôi lặng lẽ đi đến và ngồi bên cô ấy. Lọn tóc Di Di vắt qua vai thành những gợn sóng trông thật mềm mại. Tôi dùng đôi tay mình chạm vào đó tưởng tượng như mình đang được ve vuốt và hít hà hương thơm từ mái tóc mềm. Được một lúc, tiếng khóc chợt ngừng bật. Khả Di xoay người, nằm thẳng ra và đôi mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà, nơi có chụp đèn đang chiếu sáng. Chẳng biết cô ấy nghĩ gì nữa nhưng gương mặt vẫn ướt đẫm những nước. Cô ấy thẳm thì khe khẽ:

- Vũ... Đình Tuấn Vũ... Anh luôn làm những việc ngốc xít...Ngốc không thể tả...

Khả Di đang gọi tên tôi...Đúng là cô ấy đang gọi tên tôi.

- Nhưng chẳng bao giờ anh cho em biết cả! - Khả Di tiếp tục lảm nhảm như người mất hồn- ... Em không cần tiền của anh! Không cần gì cả! Anh làm như vậy, làm sao em có thể quên anh được chứ? Anh nghĩ rằng không có anh, em không thể sống tốt được sao?

Câu nói cuối cùng của Khả Di làm tôi giật thót... Tôi ngồi đờ đẫn, bàn tay buông thõng bối rối và bất lực. Tôi muốn ôm Khả Di quá, cái cảm giác ấm áp, mềm mịn khi hai da thịt tiếp xúc với nhau đánh thức mọi giác quan trong tôi. Di Di ôm chặt con gấu bông tôi tặng vào lòng, chặt đến độ có cảm giác nếu như con gấu là một sinh vật sống nó sẽ chết ngạt dưới sức ép của cánh tay cô ấy. Tôi nhìn con gấu, nó nhìn lại tôi, đôi mắt nó cũng như tôi, ầng ậng nước. Con gấu đột nhiên phát giai điệu của bản nhạc mà Di Di thích...

“Thiên thần của anh ơi...Anh không giàu...Nhưng anh nguyện dâng cho em cả thế giới...Hãy để anh được chăm sóc cho em...”

Di Di vội vàng đẩy con gấu ra và nhìn như thôi miên vào nó... Rồi đột ngột cô ấy cười phá lên:

- Hay thật!...Vũ! Anh dám phản đối em à? – Khả Di gõ gõ nhẹ nhàng vào chiếc đầu tròn xoe của con gấu và véo vào hai cái tai là hai cục bông tròn tròn. Con gấu ngốc nghếch ngồi im trong lòng cô ấy và ngoan ngoãn chịu trận. Vừa cúi chí con gấu, cô ấy vừa nhại lại lời bài hát- ...Thiên thần của anh ơi...Thiên thần của anh ơi...Dám phản đối em cơ đấy? Đinh Tuấn Vũ! Anh muốn chết à?

Đúng là Khả Di của tôi rồi...Lúc nào cô ấy cũng muốn giết tôi như vậy, lại còn gào hét rất to nữa... Tôi nhìn cảnh Khả Di hành hạ con gấu tội nghiệp, cô ấy chu môi và hôn nhẹ lên con gấu. Cảm giác thân quen quá khiến tôi mỉm cười. Nhưng nụ cười của tôi nhanh chóng tắt trên môi khi những lời thì thầm của Khả Di lại vang lên trong tiếng nức nở. Nước mắt lại ướt đầm trên gương mặt xinh đẹp của cô ấy:

- Em không cần tiền của anh....Không cần gì hết cả....Thứ duy nhất em cần là Anh...Vũ à...

Thứ duy nhất Khả Di ấy cần là tôi. Phải rồi. Và thứ duy nhất tôi cần là được thấy cô ấy hạnh phúc.

(còn tiếp)

10. Chương 10

::::: CHƯƠNG 10: ĐỊNH MỆNH ::::::

- Di Di! Chị cho em đi cùng tới bệnh viện nhé!

Tiểu Hồng bê tập tài liệu và cốc cà phê lại gần Khả Di và hỏi với vẻ sốt sắng. Lúc đó Di Di của tôi đang mải mê soạn thảo một bản hợp đồng.

- Chị làm em tò mò về anh chàng đó quá! Hình như là rất đẹp trai thì phải? – Tiểu Hồng cúi đầu, hai má đỏ ửng lên. Lần nào nhắc tới đàn ông, dù đẹp trai hay không, hai má cô ta luôn đỏ một cách bất thường như vậy.

- Em sẽ chết vì tò mò đấy! Tiểu Hồng Hồng.... – Di Di lè lưỡi trêu chọc cô nàng và cố tình kéo dài giọng.

- Thôi mà...Em xin chị đó, đừng trêu em nữa...

- Chiều nay, cả chị và Thục Loan cũng đến đó, nếu em không ngại thì có thể cùng đi. Nhưng mà bạn thân của chị cũng khoái mấy anh chàng đẹp trai lắm đó, không khéo hai cô tranh nhau anh chàng kia mất thôi!

- Xí! Em chỉ đi chiêm ngưỡng thôi, chứ ai thêm...- Tiểu Hồng Hồng chun mũi- Mà Thục Loan, là cái bà đồng bóng hay tô son lòe loẹt, lúc nào cũng phải trang điểm đó hả?

- Chị ấy làm ở hàng mỹ phẩm...Uhm...Cũng hơi lòe loẹt thật nhưng chị thấy không có vấn đề gì mà...- Khả Di mỉm cười, khẽ véo nhẹ vào má cô nàng Tiểu Hồng đang đứng hóng hớt bên cạnh.- ..Coi nè, em không định phát động hiệp hội anti chống dùng mỹ phẩm đấy chứ? Chị Thục Loan rất tốt...Chị ấy...

- Ôi ôi...Chị kể về chị ấy suốt rồi...Em biết rồi- Cô nàng Tiểu Hồng la lên oai oái- Thôi, em mang nộp bản kế hoạch cho sếp kéo ông ấy lại lòng lộn lên. Có gì chị gọi em nhé!

Cái dáng người nhỏ nhắn trong tấm áo màu vàng chanh rực rỡ của Tiểu Hồng thoát cái biến mất sau cánh cửa. Khả Di của tôi lại cắm cúi bên bản thảo và hàng tá giấy tờ. Được nhìn thấy cô ấy mỗi ngày thật vô cùng hạnh phúc. Bất giác câu hỏi của Lâm Hải vang lên trong đầu tôi:

- Nhìn ngắm thiên thần của anh mỗi ngày, anh không thấy chán à?

Thằng cha Lâm Hải chết tiệt, hẳn đâu có biết điều gì về tình yêu thật sự. Nhìn ngắm thiên thần xinh đẹp của tôi mỗi ngày là niềm hạnh phúc duy nhất mà tôi có.

Bệnh viện trung tâm. 2 giờ chiều.

- Cô nàng đồng bóng đó hay cho chị leo cây như thế này à? – Tiểu Hồng ngồi ở ghế đá, bấm lách chách điện thoại chơi Game, mặt xị ra như một chú mèo mới ngủ dậy.

- Thôi mà ...- Khả Di đầu diu- Có lẽ cô ấy bận việc ở shop nên tới trễ, đằng nào chúng ta cũng đến đây rồi, em vội gì chứ? – Khả Di cười-...Hay là đang nóng lòng muốn nhìn thấy dung nhan anh chàng kia?

- Ai thêm chứ!- Tiểu Hồng bĩu môi- Em chỉ bức xúc vì cô bạn của chị chơi “giờ cao su” thôi! Rõ ràng trông chị ấy như Lady Gaga mà...

- Ai trông như Lady Gaga cơ?

Giọng nói chua lèm, lạnh lạnh vang lên làm cả tôi, Khả Di và Tiểu Hồng đều giật mình. Tiểu Hồng im bật, vội vội vàng vàng cúi mặt vào chiếc điện thoại giả tảng như đang chơi Game, nhưng ánh mắt vẫn lăm lét liếc trộm Thục Loan đang đờ đờ sát khí tiến lại. Thục Loan vận một chiếc áo màu hồng rực, có đính mấy chiếc cúc giả màu tuyền long lanh, quần Jeans xé gấu màu xanh, tương phản hoàn toàn với màu sắc của chiếc áo. Thú thật, nếu như Thục Loan đeo thêm cặp gọng vàng như cặp kính bơi ở cửa hàng thể thao thì cô ấy không khác nào một con công sắc sỡ! Suy nghĩ này làm tôi không nhịn nổi cười.

- Cậu đến trễ vậy? Tụi mình chờ được gần một tiếng rồi- Khả Di trách móc, nhưng ánh mắt cũng đầy ngạc nhiên trước gu ăn mặc kì quái của Thục Loan.

- Shop nhập hàng mới nên mình tới trễ một chút. Xin lỗi đã để mọi người chờ.

- Ủ thôi, bé Tiểu Hồng hôm nay cũng muốn theo đi này.- Khả Di cười, quay sang Tiểu Hồng vẫn cúi mặt vào điện thoại- Có vẻ như cậu có đối thủ tranh cướp anh chàng đẹp trai kia rồi đấy.

Thục Loan không nói gì chỉ khẽ lườm Tiểu Hồng một cái thật ngọt làm cô nàng Tiểu Hồng đỏ bừng mặt lên xấu hổ. Cả ba người, à không, chính xác là cả bốn người bọn tôi cùng đi vào phía trong bệnh viện.

Lâm Hải không có ở trong phòng.

Tấm ga trải giường nhàu nhúm và chiếc gối vút bừa dưới chân giường. Khả Di vừa trải lại nệm, vừa lo lắng nhìn sang Thục Loan:

- Anh ta đi đâu được nhỉ? Trưa nay mình đã nói trước là buổi chiều cậu và Tiểu Hồng sẽ tới- Khả Di do dự- Chân của anh ấy chưa khỏi mà.

- Cậu hỏi mình thì mình biết hỏi ai? – Thục Loan phụng phịu, đôi môi tô son đậm khẽ dẩu lên.

Khả Di không nói gì, chỉ lặng lẽ xếp chăn và gối cẩn thận. Trong lúc đó, Tiểu Hồng tranh thủ thăm thú khắp lượt căn phòng và nghịch ngợm những đồ vật linh tinh bày trên bàn của Lâm Hải. Tôi quan sát Tiểu Hồng, cô nàng không khác gì một con sóc hiếu động. Bất chợt Tiểu Hồng la lên:

- Chị Khả Di! Anh chàng này sưu tập đĩa ăn à? Nguyên một lốc đĩa ăn này...Kì lạ thật! - Cô nàng Tiểu Hồng ngăn người ra ý chừng suy nghĩ mông lung về điều gì đó- Em đã từng thấy một người cũng sưu tầm đĩa ăn như vậy.

Cả ba cô nàng cùng nhìn chăm chăm vào đồng đĩa ăn từ những hộp mì ăn liền không dùng đến được tích trữ trong hộc bàn, ngay cả tôi cũng không nén nổi ngạc nhiên và tò mò.

- Anh ta làm gì với những chiếc đĩa đó? – Thục Loan nhăn mặt- Mở một cửa tiệm bán mì hay là sưu tầm đồ cổ?

Nhưng thắc mắc của Thục Loan đã nhanh chóng được giải đáp. Giọng nói trầm ấm và êm dịu vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ tất thấy mọi người:

- Số đĩa đó dùng để xây Tháp.

Lâm Hải bước vào, bên cạnh là cô y tá và trong tay anh ta là đôi lạng gỗ. Bước từng bước khó nhọc nhưng cẩn thận. cô y tá giúp anh ta trở lại giường. Chiếc lạng được dựng ngay ngắn một chỗ và Lâm Hải ngược mắt lên nhìn chúng tôi và tươi cười nói:

- Chào các người đẹp!

Câu chào của Lâm Hải cất lên và nụ cười đẹp đến say lòng người được đáp trả bằng âm thanh khô khốc của tiếng đĩa rơi loảng xoảng phía sau lưng tôi. Tiểu Hồng đứng im bất động, đôi mắt mở to, nhìn chăm chăm vào Lâm Hải, miệng lắp bắp không lên lời...

- Anh...Là anh.....Sao lại có thể...

Trong một thoáng thôi, tất cả mọi người trong phòng đổ dồn ánh mắt về phía Tiểu Hồng đang đứng và dưới sàn là những mảnh vụn đĩa vỡ tung tóe.

Lâm Hải cũng khựng lại giây lát rồi ném cái nhìn căng thẳng về phía tôi. Chừng như nhận ra sự băn khoăn của tôi, anh ta nhanh chóng nhìn ra khoảng không của ô cửa, gương mặt đẹp trai với làn da trắng tái đi một chút. Bầu không khí đột ngột trở lên yên ắng đến kì lạ.

- Thiện An.... – Tiểu Hồng nói không lên lời nữa.

- Thiện An nào? Tiểu Hồng?- Khả Di ngớ ngác hỏi, cô ấy hết nhìn sang Lâm Hải lại nhìn vào Tiểu Hồng với ánh mắt mở lớn.

- Là anh ấy....Thiện An...Không thể nào...Không thể như thế....- Tiểu Hồng không trả lời câu hỏi của Khả Di mà tiếp tục lảm nhảm như bị thôi miên, cái nhìn của cô ấy dán chặt vào Lâm Hải, lúc đó đang ngồi ở giường, gương mặt anh ta tối sầm lại rất đáng sợ.

Di Di lại là người giải vây cho sự căng thẳng đó. Cô ấy nheo mắt nhìn cả Tiểu lẫn Lâm Hải rồi cất tiếng hỏi:

- Hai người quen nhau sao? Hồng! Em biết anh ta à? Em đã từng gặp Lâm Hải à?

- Em...Em...- Tiểu Hồng lắp bắp.

- Không!

Câu trả lời dứt khoát vang lên rành mạch, rõ ràng nhưng lại bật ra từ miệng Lâm Hải. Lần này thì anh ta ngẩng cao đầu lên, nhìn chăm chăm vào gương mặt của cả ba cô nàng đang thộn ra ngơ ngác rồi nói một cách cứng rắn:

- Tôi không biết cô ấy là ai! Có lẽ cô ấy nhận nhầm người- Đoạn quay sang Tiểu Hồng, Lâm Hải hỏi tiếp, giọng nói cứng rắn và rõ ràng- Cô Hồng, mặt tôi có nhọ hay sao mà cô nhìn tôi hoài vậy?

Tiểu Hồng vẫn như trong trạng thái đờ đẫn, và câu nói của Lâm Hải không khác nào gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt khiến cô nàng vội vã rời khỏi giấc mơ.

- O...ơ...Không..Không phải...

Cái điệu bộ lúng túng này của Tiểu Hồng thật khác phong cách nhí nhảnh của cô ấy thường ngày. Sau câu nói lật ngược tình thế của Lâm Hải đó, Tiểu Hồng im bất. Rõ ràng giữa hai con người này có một mối liên hệ nào đó. Và cái tên Thiện An kia không vô tình mà Tiểu Hồng buột miệng thốt ra...Nhưng đó là điều gì? Tôi nhìn vào đôi mắt ngời sáng và gương mặt đờ đẫn đến lạnh lùng của Lâm Hải, lại quay sang gương mặt tái nhợt và mặt mũi của Tiểu Hồng lúc đó đang ngồi yên ở ghế nghe những lời bông đùa của Thực Loan và Khả Di, lòng chọn vẹn một cảm giác kì lạ.... Dù là chuyện gì, tôi cũng muốn biết.

Bệnh viện trung tâm. 7 giờ tối.

- Có vẻ như lần nào tôi có điểm phúc gặp các cô nương xinh đẹp xong là y rằng anh có chuyện để nói với tôi- Lâm Hải cười ngạo mạn- Anh đang ghen tị với tôi à?

- Rốt cuộc là có chuyện gì?- Tôi nhìn chăm chăm vào mặt anh ta và hỏi rành rọt.

- Chuyện gì là chuyện gì? – Lâm Hải khẽ xoay người đẩy chiếc gối nhô cao lên một chút và vất tay lên trán, ngấm ngấm chụp đèn với vẻ phờ phạc đến khổ tở.

- Tôi muốn biết câu chuyện của anh- Tôi nhấn mạnh vào từng chữ một cách rõ ràng- Tôi muốn biết câu chuyện của anh, Thiện An!

Hai từ “Thiện An” cuối cùng thốt ra làm Lâm Hải giật mình, anh ta luống cuống, đôi mắt bắt đầu đảo cái nhìn sang hướng khác, đôi tay vất trên trán chột buông thông xuống. Rồi tôi nghe thấy một tiếng thở dài náo nức thốt ra từ miệng của một kẻ ngày thường vốn rất chột quớt. Sau cuối anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi và nói:

- Tiểu Hồng ...là người yêu tôi!

(còn tiếp)

11. Chương 11

Chương 11:

KỂ ĐÁNG THƯƠNG BỊ CHỐI BỎ

TÁC GIẢ: HOÀNG ANH - NICKNAME: ANH PRINCE

Vì trái đất vốn tròn nên những con người yêu nhau sẽ quay lại với nhau. Chứng minh thư nhân dân và cái tên Trần Lâm Hải chỉ là cái tên giả. Gã đàn ông mang một danh phận khác- Trần Thiện An- sau lần hồi sinh tính mạng đã dự tính sẽ tự kiếm inh một cuộc đời khác hoàn toàn. Nhưng oái oăm thay, anh hùng chẳng ai vượt khỏi ải mỹ nhân. Và Lâm Hải, có lẽ ngay cả nghĩa khí anh hùng cũng chẳng có là bao nên càng không có cái cơ may và động lực để thoát khỏi nó. Nhất là mỹ nhân ở đây lại là cô nàng Tiểu Hồng.

Người ta sống trên đời có thể lãng quên mọi thứ, nhưng không bao giờ được phép lãng quên chính mình. Huống hồ một người chết rồi, càng phải nhớ những gì mà lúc sống mình luôn chối bỏ. Lâm Hải hiểu điều đó, cũng như tôi dù trong hình hài của một linh hồn cũng chưa bao giờ quên rằng mình đang tồn tại, chỉ là khác với cách tồn tại của một con người. Cái tên Trần Thiện An không làm tôi bất ngờ bằng quá khứ của Lâm Hải trước kia. Anh ta từng là bồi bàn trong một tiệm ăn của người Tàu. Một công việc với mức lương không cao nhưng ổn định, gương mặt đẹp trai và sáng sủa. Điều gì là nguyên nhân dẫn đến cái chết của Lâm Hải?

- Tôi yêu cô gái đó – Lâm Hải cười buồn- Tiểu Hồng đã từng là cả thế giới của tôi.

- Thế tại sao anh lại chết?

- Chúng tôi quen nhau được hai năm – Lâm Hải nắm gác tay lên trán, chậm rãi kể- Vùng Dương Hải quê tôi quanh năm hạn hán và mất mùa. Tiểu Hồng nói nếu tôi lo đủ tiền để làm đám cưới, cô ấy sẽ dẫn tôi về giới thiệu với bố mẹ... Hai năm đó tôi đã làm cật lực cho quán ăn, thậm chí nhận thêm cả việc rửa bát đĩa cuối buổi để tăng tiền lương tháng...

- Và rồi... - Tôi nheo mắt lại tỏ ý muốn hỏi.

- Và rồi tôi vẫn được đến nhà Tiểu Hồng, nhưng không phải là để giới thiệu với bố mẹ cô ấy mà là gặp cô ấy lần cuối cùng trước khi Tiểu Hồng lên thành phố- Nói đến đây gương mặt Lâm Hải bỗng tối sầm lại không còn sức sống- Cô ấy muốn đổi đời. Cô ấy không cần khoản tiền lương ít ỏi mà tôi dành dụm trong suốt hai năm, cũng không cần một thằng nhà quê nghèo kiết xác như tôi lo cho cô ấy cả đời.

- Chỉ là cô ấy muốn thay đổi không khí, muốn tìm kiếm cơ hội mới, tại sao anh không đi cùng cô ấy? Tại sao anh lại dễ dàng từ bỏ? – Tôi nhìn Lâm Hải với ánh mắt trách móc.

- Anh điên à? – Lâm Hải quát to lên- Không phải thằng đàn ông nào cũng kiếm chế được khi người con gái mình yêu ném thẳng xấp tiền dành dụm vào mặt mình và cười mai mỉa rằng, tiền đó không đủ mua trình một con đĩ cao cấp chứ đừng nói đến việc làm đám cưới với cô ta. Anh là giám đốc, anh không trải qua cái cảm giác khổ cực tiết kiệm từng đồng tiền để rồi bị người khác dẫm đạp lên nó, anh đâu biết đó là mồ hôi nước mắt của tôi. – Lâm Hải nói đến đây thì gương mặt anh ta chuyển đỏ phừng phừng, đôi mắt cũng đỏ quạch.

Tôi ngồi nín lặng. Sự thật là tôi chẳng hề biết gì về anh ta. Một kẻ cà chớn, một kẻ mà ngày thường vẫn nói những câu chót quớt và bông lơn chẳng thể ngờ có những mảng kí ức buồn bã đến thế.

Mười hai giờ đêm. Con mưa mùa hạ ào đến bất ngờ không làm dịu đi cái nóng nực của đất cũng chẳng làm dịu được lòng người đang bị những mảnh kí ức gặm nhấm. Những mảnh kí ức không gặm nhấm tôi theo cách mà chúng gặm nhấm tâm can Lâm Hải nhưng những gì đang diễn ra lại hành hạ tôi theo cách khác. Đau đớn và Bế tắc.

Chủ nhật này Lâm Hải sẽ xuất viện. Đôi chân của anh ta đã khá hơn và có thể đi lại được dù những cử động vẫn còn rất gượng. Anh ta nằng nặc đòi tự đi về nhà dù Khả Di đã cố ý đi cùng. Nhưng sau một hồi đấu tranh quyết liệt, thiên thần của tôi vẫn dành chiến thắng, Mặt mũi Lâm Hải chảy xị như chiếc bánh bao nhão nhoét, và chẳng hề có chút vui vẻ với ý kiến này.

Căn hộ của Lâm Hải nằm cách khá xa bệnh viện trung tâm. Phải mất đến một tiếng đi taxi, cả ba chúng tôi mới đến nhà Lâm Hải. Thằng cha lái xe taxi có bộ râu xồm kéo đến mang tai, lúc thanh toán tiền bỗng trở mặt, quay ra cò kè thêm bớt từng đồng một khiến Khả Di phải lục hết các ngăn ví để tìm thêm tiền trả. Tôi đưa mắt nhìn Lâm Hải. Nếu là trước kia, tôi sẽ không ngần ngại ném thẳng một sấp tiền để tống cổ hắn đi cho nhanh. Nhưng Lâm Hải không làm như vậy. Anh ta giật phất số tiền trên tay Khả Di, và chỉ ném lại cho gã lái xe số tiền đúng với thỏa thuận ban đầu.

- Anh làm cái gì thế?- Gã lái taxi sừng cò- Cô ấy đã đồng ý đưa thêm tiền rồi mà.

- Nhưng tao không đồng ý! – Lâm Hải chột đời giọng rồi kéo tay Khả Di đi thẳng vào nhà.

Gã lái taxi ném cái nhìn hằn học theo Lâm Hải, đoạn đóng rầm cửa xe ô tô với vẻ tức tối. Trước khi phóng xe đi thẳng, hắn còn nhổ toẹt một bãi nước bọt trước cửa và chửi thề một câu rất bậy. Chiếc xe nhanh chóng phóng đi, phía sau lưng tôi, bụi tung mù đường. Tôi đứng nhìn theo bóng chiếc xe đi khuất, khẽ nhủu mày rồi vội vã bước theo Khả Di và Lâm Hải. Gương mặt Khả Di vẫn còn nguyên vẻ ngơ ngác và sững sờ.

Anh chàng Lâm Hải quả là chúa lười biếng dọn dẹp khi căn phòng của anh ta không khác nào một gian hàng tạp hóa đủ các thể loại. Sau một hồi gãi đầu, gãi tai ngại ngùng và trước ánh mắt như lườm của Khả Di, Lâm Hải cũng lật đật chạy đi tìm chổi và xô rác. Mười năm phút sau, sàn nhà được thiên thần của tôi thổi bay bụi bẩn và sắp xếp lại đồ đạc tinh tươm. Cả tôi và Lâm Hải có một việc duy nhất là quan sát và vội vàng chạy đi xếp đồ. Tôi giúp Lâm Hải chuyển những chiếc hộp lên à không cần trèo lên thang gác. Anh ta nháy mắt với tôi và cả hai cùng cười.

- Tốt rồi! – Khả Di dừng tay, lau mồ hôi trên trán và nhìn quanh căn phòng với vẻ hài lòng, đoạn quay sang Lâm Hải nói- Ít ra bây giờ nó đã có thể ở được!

- Này! Trước kia tôi vẫn ở như thế đấy – Lâm Hải chép miệng – Đàn bà bọn cô thật lắm chuyện! Có tí bụi thì có chết được đâu.

- Anh vẫn chưa khỏe hẳn, bụi bẩn có thể khiến anh ốm, anh phải biết tự lo mình đi chứ?- Khả Di nghiêm sắc mặt lại, sau một hồi dọn dẹp cô ấy đã rất mệt rồi –. Sẽ không có một người phụ nữ nào chấp nhận nổi một người đàn ông bừa bộn và cẩu thả như thế này!

Câu nói của Khả Di thốt ra làm cả tôi và Lâm Hải đều sững người. Trong khi anh chàng Lâm Hải dần mặt ra nghiền ngẫm câu nói đó thì tôi phá lên cười vui vẻ. Ba năm trước khi lần đầu tiên dọn dẹp căn hộ chung cư giúp tôi, Khả Di cũng nói câu này. Sự thật là cánh đàn ông bọn tôi, ngoại trừ những thằng Gay, hoặc có chút vấn đề về giới tính, hoặc hoang tưởng về sự sạch sẽ thì chẳng thằng nào không đôi ba lần làm căn phòng lộn xộn như một bãi chiến trường. Sự thật thứ hai là một năm sau đó, Thiên thần của tôi với tuyên bố sắt đá hùng hồn như vậy đã gạt đầu chấp nhận yêu một kẻ bừa bãi và cẩu thả. Và kẻ đó đang đứng trước mặt cô ấy để nghe lại lần thứ hai câu nói này.

-Này..! – Lâm Hải bắt đầu phản kháng lại lời mai mỉa của Khả Di khi này- Như thế thì đã làm sao? Thế cô nghĩ sẽ có thằng đàn ông chịu lấy một cái loa phát thanh ngày ngày phát đi phát lại chương trình vệ sinh thành phố và quảng cáo cho hãng xà phòng à?

Khả Di lườm Lâm Hải một cái sắc lém rồi tập trung dọn lại đồng sách báo vứt bừa trên mặt bàn. Anh chàng Lâm Hải được thể vênh mặt lên tự đắc, mồm huyết sáo véo von như càng muốn chọc tức Khả Di. Tôi lặng người đi, quan sát những gì diễn ra trước mắt. Trong một phút thôi, tôi ước mình đang ngồi ở chiếc ghế Lâm Hải đang ngồi, phía sau Khả Di. Ở vị trí đó có thể ngắm nhìn thoải mái chiếc cổ cao và phần gáy trắng của cô ấy Và tôi sẽ xiết chặt vòng eo nhỏ xinh, mềm mại của Khả Di trong vòng tay mình, để mặc cô ấy kêu la như trước kia:

- Tuấn Vũ! Bỏ em ra nào! Bỏ em ra...

Nhưng dù la hét như vậy nhưng sau đấy, Khả Di vẫn dành cho tôi những nụ hôn nồng nhiệt và say đắm. Được hít hà hương thơm từ mái tóc dài mềm mượt và làn da như được tắm muôn vãn cánh hoa hồng của cô ấy thật hạnh phúc biết bao.

Nhưng tất cả chỉ là tưởng tượng. Sự thật là anh chàng Lâm Hải đang ngồi kia, và anh ta thần nhiên nghịch ngợm bộ xếp hình để mặc thiên thần của tôi lúi húi dọn dẹp. Liếc thấy cái nhìn tròng trọc của tôi, anh ta cười trừ, tìm cách đầu dụ. Mô hình Lâm Hải vừa xếp đột nhiên bị rơi ra và tung tóe trên nền đất. Chúng

còn xáo trộn hết lên và các mảnh ghép như đang nhảy múa. Tôi mỉm cười đắc thắng, đoạn đưa tay làm dấu chúc mừng, mặc kệ Lâm Hải với cái mặt chảy xệ hì hụi thu dọn các mảnh ghép lại. Khả Di rõ ràng có nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Lâm Hải, nhưng cô ấy chỉ tùm tùm cười. Tất nhiên, cô ấy không hề biết đến sự có mặt của tôi, càng không thể nhận ra cái nhìn như thiêu như đốt tôi dành cho cô ấy.

- Lâm Hải.- Khả Di cầm chiếc hộp đựng đầy đĩa ăn trên tay, đoạn bỏ thêm túi đĩa mà Lâm Hải cất công sưu tầm ở bệnh viện vào rồi quay sang Lâm Hải hỏi-...Những chiếc đĩa này có thể xây tháp được ư?

- Tất nhiên là được. – Lâm Hải mỉm cười, khẽ đưa mắt sang phía tôi đứng- Ngày xưa, đã có lúc tôi hoàn thành được một nửa chiếc tháp.

- Rồi sao nữa?- Khả Di tò mò hỏi, dứ dứ chiếc đĩa về phía Lâm Hải như chuẩn bị ăn thịt anh chàng- Tại sao anh không xây tiếp?

- Đã có người đập đổ chiếc tháp đó. – Lâm Hải cười chua chát, rồi đột nhiên anh ta phá lên cười ha hả - Đập đổ bằng gót của một đôi giày Kenshy giá bảy trăm ngàn cỡ 26, đang là “Mode” lúc bấy giờ!

Cả tôi và Khả Di ngồi ngẩn ra, chúng tôi không hiểu hết ý trong câu nói của Lâm Hải. Chỉ thấy nụ cười của Lâm Hải buồn đến nao lòng và đôi mắt anh ta không còn vẻ ranh mãnh như lúc bày trò đùa cợt. Lâm Hải có tâm sự. Hình như những tâm sự về kí ức làm con người ta trở lên hiền dịu.

Read more: bloghay.org/post/neu-co-mot-linh-hon-yeu-em-chuong-11.php#ixzz2IdwDW4yc

12. Chương 12

Chương 12- phần 1

BIẾN CỐ

Tiết trời trở sang thu. Làn gió lạnh lạnh làm những chiếc lá tràn căng sức sống của mùa hạ đột ngột chuyển vàng. Nền trời mùa thu xanh thẳm thẳm, và cao đến kì lạ. Gam màu của trời, của đất, của cỏ cây vạn vật hợp thành một bức tranh thiên nhiên tuyệt tác. Nhưng vẻ đẹp của đất trời chẳng hợp với lòng người.

Ở đời chẳng ai đoán được chữ ngờ. Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, lại một lần nữa kinh tế rơi vào tình trạng khủng hoảng trầm trọng. Thời điểm này hầu khắp các công ty lớn nhỏ đều đau đầu chống chọi với nguy cơ phá sản. Sự sụp đổ của tập đoàn Thái Thịnh, tập đoàn có chân rết trong hầu hết các ngành trọng điểm của kinh tế quốc gia khiến hàng loạt tập đoàn ăn theo cũng tuyên bố vỡ nợ. Và công ty Khả Di không nằm ngoài nguy cơ đó. Cô ấy phải làm việc nhiều hơn, thường đến công ty từ lúc sớm và về nhà khá muộn. Nhiều đêm, dù đã rất khuya rồi, tôi vẫn thấy cô ấy cặm cụi bên chồng tài liệu chất ngập đầu. Cô nàng Tiểu Hồng cũng không còn nhí nhảnh và vui vẻ như trước nữa mà lẳng lặng làm phần việc của mình. Sau cuộc đụng độ trong bệnh viện với anh chàng Lâm Hải, Tiểu Hồng có ý tránh mặt anh ta và thậm chí là cả Khả Di, cô ấy cũng ít gặp. Tôi không quá bận tâm về chuyện giữa Tiểu Hồng và Lâm Hải vì thứ choán phần lớn tâm trí tôi lúc này là Khả Di. Cô ấy gầy đi nhiều, ngay cả gương mặt cũng không được chăm sóc kĩ lưỡng như trước. Điều tôi lo lắng là nếu trường hợp xấu nhất xảy ra, Khả Di sẽ mất việc.

Các bản tin thời sự tập chung tối đa cho việc tuyên bố về tên tuổi các tập đoàn, công ty phá sản. Và nhiệm vụ duy nhất của báo chí chỉ là phân tích nguyên nhân phá sản của các “con hổ lớn một thời” đó. Ngay cả

ở các quán ăn, người ta cũng râm ran nói chuyện về vấn đề này. Bầu không khí trong các công sở nhuộm một màu sắc u ám và căng thẳng.

- Khả Di! Bạn em bên công ty Cường Phát nói họ cũng sắp giải thể rồi- Cô nàng Tiểu Hồng cầm tách cà phê uống dở loay xoay trong tay, ánh mắt lộ vẻ lo lắng- Chúng ta phải làm sao đây! Phải làm sao đây!

Lúc đó Di Di của tôi vừa cho tập tài liệu vào máy phô tô. Cô ấy lặng người đi, gương mặt cũng lo lắng hệt như Tiểu Hồng.

Và nỗi lo lắng của cả tôi, Di Di và Tiểu Hồng đã nhanh chóng trở thành sự thật.

Một tuần sau, ngày 21 tháng 9 năm 2021, công ty Phương Hoàng nơi Khả Di làm việc tuyên bố phá sản. Ông sếp “Khí” mà thường ngày xuất hiện với tần suất chóng mặt trong các “cuộc buôn bán thông tin lá cải” của đám nhân viên lúc rồi việc phải hầu tòa về những cáo buộc sử dụng tiền công quỹ để chi trả ột vài khoản chơi bởi xa xỉ của ông ta với những chân dài, kèm vào đó là khoản nợ lương công nhân từ hồi đầu tháng bảy. Vậy là chỉ trong một đêm, Khả Di của tôi thành người thất nghiệp. Hàng trăm nhân viên của công ty cũng lặng lẽ thu dọn đồ đạc và tìm cách bắt sống một công việc mới. Tôi biết Khả Di buồn nhưng dù có chuyện gì xảy ra, cô ấy vẫn mỉm cười và nhìn mọi thứ thật lạc quan:

- Di Di! Đến nước này mà chị còn cười được sao? – Lần đầu tiên Tiểu Hồng tỏ ra lo lắng và buồn bã đến vậy, lúc nói câu đó, cô ấy đang ôm những tập tài liệu cho vào chiếc va li- Mất việc rồi, chúng ta sẽ làm gì đây cơ chứ?

- Rồi sẽ có một công việc khác, công ty này đóng cửa nhưng vẫn có công ty đang hoạt động mà.

- Ồ... Nghe có vẻ dễ dàng quá!- Tiểu Hồng cười mai mỉa- Thời điểm này công ty nào không phá sản là may rồi, chị nghĩ rằng họ sẽ cần những kẻ thất nghiệp như chúng ta sao?

Di Di im lặng . Cô ấy buông tập tài liệu xuống rồi đặt tay lên vai Tiểu Hồng, nhẹ nhàng nói:

- Hồng! Nghe chị nói này... Chỉ cần em tin rằng mình có năng lực, họ sẽ nhìn thấy điều đó ở em...Và em sẽ được chọn, em hiểu không?

- Năng lực- Tiểu Hồng cười phá lên lần nữa, cô ấy chán nản ném tập giấy vào va li, chẳng buồn xếp gọn chúng- Chỉ có chị là thừa năng lực thôi...Hahaha... Có trách thì trách lão giám đốc “Khí” ngu xi của chúng ta “ăn vụng không biết chùi mép”...

- Hồng...Sao lại có thể nói vậy được chứ! – Khả Di vội vàng bịt chặt miệng Tiểu Hồng lại rồi nhìn quanh quất như sợ ai nghe thấy.

- Chị còn sợ gì nữa... Ông ta sắp sửa bóc lịch trong tù rồi! Không ở đây mà nghe những lời “chí tình chí lý” của chị em mình đâu- Tiểu Hồng nói rồi phá lên cười, nhưng ngay lập tức giọng cô ấy trùng xuống đầy chua xót- Chị có năng lực, em thừa nhận. Nhưng em không có năng lực, để vào được công ty, em đã phải mất quá nhiều thứ cho công việc này rồi.

Sau câu nói đó, Tiểu Hồng ngưng bật. Khả Di ngược đôi mắt ngờ ngàng nhìn Tiểu Hồng. Cả tôi cũng ngờ ngàng y như Khả Di vậy. Tiểu Hồng lung túng như vừa lỡ mồm nói hớ một điều gì đó không nên nói. Cô ấy lặng lẽ cho tập giấy vào trong va li, kéo khóa thật nhanh rồi vội vã ra khỏi phòng, chẳng buồn chào Khả Di lấy một tiếng. Cả tôi và Di Di cùng nhìn theo cái dáng người nhỏ bé, gầy gò của Tiểu Hồng, cái nhìn bồn chồn, lạ lẫm. Không nói ra, nhưng tôi tin Khả Di và tôi chung một suy nghĩ. Môi trường làm việc khốc liệt, những thứ mà Tiểu Hồng phải đánh đổi ở đây, cả tôi và Khả Di đều biết là thứ gì. Thật may, Khả Di của tôi là một cô gái cứng rắn.

Tiết trời mùa hè vốn đã nóng nực lại bị cái căng thẳng của sự tuột dốc nền kinh tế và lụn bại của các công ty làm cho oi nồng hơn bao giờ hết. Di Di của tôi tận hưởng ngày xả hơi đầu tiên hay chính xác hơn là mở đầu cho chuỗi thời gian thất nghiệp của mình ở một bể bơi công cộng. Bình thường cô ấy rất ghét tới chỗ đông người, và tuyệt đối tránh xa những thứ gắn mác “công cộng”, ví như Nhà vệ sinh công cộng, nước máy công cộng, đồ ăn công cộng... Vậy mà lần này, cảm giác chán chường và dư thừa giữa bốn bức tường làm Khả Di thấy bức bí. Nhìn cô ấy mát lạnh như một que kem tươi trét sữa thả mình vào làn nước bể bơi

trước hàng chục cặp mắt thèm thuồng và thích thú của cánh đàn ông và mấy cậu choai choai gần đó mà tôi thấy ghen tức trong lòng. Nửa năm trước thôi, tôi sẽ là đối tượng ghen tức của những thằng cha háu gái kia khi sánh bước cùng thiên thần xinh đẹp bên mình nhưng giờ vị trí đó bị đảo lộn đôi chút. Khả Di bơi vài vòng rồi lên bờ, cô ấy nằm ngả lưng ở chiếc ghế dựa, và rút điện thoại gọi điện cho ai đó. Chỉ đến khi đầu dây bên kia bắt máy, và Di Di cất tiếng nói chuyện, tôi mới biết Di Di gọi cho ai:

- Loan à... Cậu đang ở shop hay ở nhà vậy?

- Đang có khách à...- Di Di thốt lên với giọng thất vọng, gương mặt xinh đẹp của cô ấy xị ra một chút, nhưng lại nhanh chóng lấy lại vui vẻ- Thôi vậy, mình chỉ định rủ cậu đi ăn tối thôi... Không sao...Tuyệt đối không sao mà...

- Ừ...Bye bye...Mai gặp cậu sau nhé!

Cuộc điện thoại kết thúc. Di Di đặt chiếc điện thoại xuống bên cạnh rồi kéo chiếc khăn trùm lên che kín mặt. Có lẽ cô ấy muốn che luôn cả gương mặt thất vọng và buồn bã của cô ấy khi không biết phải làm gì lúc này. Nhưng tấm khăn mau chóng được lột ra, Di Di hăm hở cầm điện thoại lên và vào mục danh bạ tìm kiếm số, cô ấy thường chẳng nhớ bất cứ số điện thoại của ai cả. Tôi dõi theo Khả Di với vẻ băn khoăn và khi cái tên Lâm Hải nhấp nháy trên màn hình điện thoại thì gương mặt tôi dần ra một nụ cười méo xệch.

Sáu giờ tối nay Khả Di sẽ đi ăn tối cùng Lâm Hải. Cô ấy mau chóng thu dọn đồ đạc ở bể bơi và ra về. Lũ đàn ông quanh đó ngán ngẩm đồng loạt rủ nhau nhảy xuống nước. Khi Khả Di của tôi ngồi trên bờ, chẳng một thằng đàn ông nào dại dột nhảy xuống nước mà chỉ mon men ở những vị trí gần Khả Di nhất có thể để thỏa sức ngắm nghía cô nàng. Tôi cũng là đàn ông. Trước khi gặp thiên thần xinh đẹp của mình, tôi cũng từng lần la chán chê bên những bóng hồng mơn mớn khác như cách mà lũ đực rựa kia tiếp cận Khả Di. Nhưng chỉ đến khi bất lực đứng nhìn thiên thần của mình bị nghiêng ngả trong những cái nhìn thèm khát, tôi mới thấy hành động đó đáng khinh biết nhường nào. Tôi khinh những thằng đực rựa rót cái nhìn chòng chọc lên Thiên thần xinh đẹp của tôi, nhưng tôi lại không khinh nổi chính bản thân mình.

Siêu thị Nam Trung vừa đăng một quảng cáo về một loại kem dưỡng da làm đẹp mới trên tuyến đường lớn. Di Di mãi nhìn mãi tờ áp phích sắc sảo đó mà vô ý đến độ đâm sầm vào một người đi ngược đường. Và cái người trong dáng vẻ tất bật và vội vã đó không ai khác chính là Tiểu Hồng. Cô ấy ăn vận rất cẩn thận, mũ áo chỉnh tề và bên cạnh còn là chiếc vali hành lý to đùng:

- Hồng! Em đi đâu vậy?- Di Di hỏi nhưng mắt dán chặt vào chiếc vali đồ rục.

- Em về quê chị Di à. Chị ở lại mạnh khỏe nhé.- Tiểu Hồng cười buồn.

- Hả?- Di Di ngạc nhiên tột độ, cô ấy luống cuống nắm tay Tiểu Hồng- Em đợi vài hôm nữa để tình hình ổn hơn, rồi mình sẽ xoay sang các công ty khác.

- Làm sao có thể ổn hơn được chứ?- Tiểu Hồng cười nhạt- Chị thì có thể ổn hơn, còn em thì...

Câu nói của Tiểu Hồng bị bỏ lửng, cô ấy mỉm cười buồn bã vẫy tay chào Khả Di rồi vội vàng quay lưng đi thẳng. Chiếc vali đồ rục bị kéo lê trên nền đất như văng mặt trời bị rơi rớt đến tội nghiệp. Và thân hình vốn đã bé nhỏ của Tiểu Hồng càng bé nhỏ hơn bao giờ hết. Gương mặt Di Di lộ vẻ băn khoăn...Mọi chuyện xảy ra nhanh quá!

Khi chúng tôi tới, anh chàng Lâm Hải đã đợi sẵn ở một bàn nằm khuất phía trong quán. Chiếc áo sơ mi xanh nhạt được là cẩn thận và mái đầu được vuốt chút keo làm anh ta bảnh bao hơn rất nhiều. Lâm Hải kéo ghế cho Khả Di ngồi, đoạn quay sang tôi lễ lễ trên choker. Tôi phớt lờ anh ta, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Di Di, đối diện với Lâm Hải.

- Trông cô có vẻ mệt mỏi - Lâm Hải lau chiếc đĩa ăn giúp Khả Di rồi ý tứ nhìn vào gương mặt cô nàng- Mới trải qua cảm giác thất nghiệp được một hôm mà tâm trạng đã xuống dốc vậy sao?

- Không phải... Tôi...- Khả Di tìm cách chối, nhưng rõ ràng cô ấy buồn thật sự... Hôm nay tôi gặp Tiểu Hồng, anh còn nhớ cô bé đó không?

Chiếc đĩa ăn trên tay Lâm Hải rơi choang xuống bàn, va vào chiếc đĩa sứ nằm gần đó tạo ra âm thanh leng keng khô khốc rất khó chịu. Rõ ràng Lâm Hải lúng túng, gương mặt anh ta tái đi đôi chút khi cái tên Tiểu Hồng được nhắc đến.

- Tiểu Hồng muốn về quê... - Khả Di tiếp tục nói – Cuộc sống thành phố trong thời gian này khó khăn cho cả tôi và cô ấy.

Lâm Hải nhặt chiếc đĩa lên. Chiếc đĩa nằm trong bàn tay anh ta run bần bật..

- Giờ cô ta đang ở đâu? Tiểu Hồng ấy- Lâm Hải hỏi với giọng hồi hộp.

- Có lẽ giờ này cô ấy đang ở bến tàu, tôi gặp cô ấy trên đường đến đó...Tôi không thể tin được...- Khả Di đưa cốc nước lọc lên uống, cô ấy dường như không để ý đến thái độ khác lạ của Lâm Hải, ánh mắt cô ấy chỉ tập trung vào chiếc cốc có in hình bông hoa cúc ở ngoài.

Nhưng Lâm Hải đã vội vàng xô ghế đứng dậy. Anh ta vội vã đến nỗi va cả vào thành bàn và làm nước trong chiếc cốc của anh ta đặt gần đó đổ lênh láng , chảy tràn sang phía bên Di Di.

- Ối! Tôi xin lỗi...Thật lòng xin lỗi – Lâm Hải chụp vội tờ giấy ăn trên mặt bàn lau lấy lau để vạt nước chảy ra, đoạn nói tiếp- Khả Di, tôi có việc phải ra ngoài ngay bây giờ...Xin cô đừng giận...Đừng giận... Mai tôi nhất định mời cô một bữa tối hoàn chỉnh.

- Anh đi đâu cơ? – Khả Di ngỡ ngàng nhìn Lâm Hải, nhưng chạm phải ánh mắt van nài và rầu rĩ của anh ta, cô ấy khẽ chặc lưỡi- Thôi, anh đi đi!

Lâm Hải đi rồi. Anh ta không quên đưa mắt nhìn tôi và gật đầu chào thật vội trước khi cái bóng cao gầy của anh ta biến mất sau cánh cửa quán. Còn lại Khả Di một mình trong quán, cô ấy dùng giấy lau sạch vệt nước đọng trên mặt bàn. Khả Di miết đi miết lại tờ giấy ăn đến nhăn nhúm mà chẳng buồn đổi tờ khác. Gương mặt cô ấy thoáng vẻ buồn bã.

- Xin lỗi, món chị vừa gọi có cần mang ra nữa không ạ?

Cô phục vụ bàn trẻ măng vận một bộ váy màu đỏ mận có chiếc nơ đen cài trên cổ áo nhìn Khả Di lo lắng hỏi. Khả Di gạt mình, cô ấy buông rơi chiếc khăn giấy giờ đã ướt nhoẹt nước, lung túng đáp:

- Có lẽ thôi...Chúng tôi không dùng nữa...

Cô phục vụ giữ phép lịch sự mỉm cười thật tươi và luôn mồm nói không sao, đoạn mau mắn hỏi Khả Di có muốn đổi cốc nước khác hay gọi thêm đồ uống nào khác không. Khả Di ngại ngần từ chối. Khi cô phục vụ quay lưng đi vào trong bếp, cô ấy cũng lấy túi lên và đứng dậy ra về.

Cuộc hẹn đầu tiên với Lâm Hải sau một ngày thất nghiệp diễn ra một cách tế nhị như vậy! Nhìn vẻ chán nản và mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt xinh đẹp của Khả Di, tôi không nén được sự buồn bực. Tôi nắm chặt bàn tay Khả Di cho đến lúc cô ấy bắt được một chiếc taxi và nói với người lái xe địa chỉ nhà. Còn tôi, tôi quay người đi ngược lại. Tôi muốn tìm Lâm Hải.

Chương 12.2: Biến Cố

(tiếp theo)

Con đường Thái Hà ban đêm vẫn ồn ã tiếng xe hơi và những chiếc mô tô của hội đi phượt rú ga ầm ĩ. Những quán hủ tiếu bên vệ đường vẫn tấp nập người ăn đêm, họ nói chuyện ồn ào. Chẳng một ai biết đến sự có mặt của tôi...Chẳng một ai cả. Mấy tay xe ôm bên vệ đường nằm chồm hổm trên yên xe, gác chân chữ ngũ ngắm trời ngắm sao và bàn luận về những câu chuyện tếu trong lúc đợi khách. Mấy bà bán ngô nóng gần đó cũng ngẩn cổ lên hóng chuyện. Những câu chuyện tầm phào không đầu không cuối nhưng tôi lại thêm khát được như họ... Thêm khát cát tiếng nói như một con người dù nó là thanh âm gì đi nữa...Dù nó tếu tếu đến thế nào đi nữa... Những thanh âm phát ra từ cuống họng tôi tan vào hư không, tan vào tiếng leng keng của xe rác, tiếng động cơ ầm ầm của mấy chiếc xe hơi... Tan trong sự thèm khát và nuối tiếc.

Nhưng suy nghĩ của tôi nhanh chóng bị cắt đứt. Tiếng người nói láo xáo, tiếng bước chân chạy vội vàng và đám đông ồn ào phía đằng trước làm tôi bị thu hút. Ở mấy quán ăn gần đó, mọi người cũng đổ hết ra đường và tập trung trước khu trung tâm thương mại MeTran. Ai nấy đều dáo dác...

- Cái gì thế? – Có tiếng ai đó hỏi.

- Lại con ranh nào thất tình ngu si nên tìm cách tự tử à? – Một giọng nói ồm ồm đập vào tai tôi.

- Gọi cảnh sát chưa! Có máy quay không? Nó đứng trên tầng thượng kia kia...

Tôi nhìn theo hướng tay mà người thanh niên đó chỉ. Trên tầng năm của trung tâm thương mại nơi có mấy chùm đèn chiếu sáng là bóng đen của một cô gái đang ngồi vắt vẻo trên lan can tầng thượng. Tiếng còi hú của xe cảnh sát ầm ỉ khắp con phố và người đổ ra đường mỗi lúc một đông hơn. Ai nấy đều cố gắng dướn cổ lên theo dõi nhất cử nhất động của cái bóng đen đó. Không mấy khó khăn, tôi đã đứng ở ngay phía trước tiền sảnh khu trung tâm thương mại. Mấy tay cảnh sát vất vả ngăn cản đám đông cứ ngày một nhích dần từng chút một vào sát cửa trung tâm thương mại hơn. Cả một đoạn đường trước của trung tâm chật kín.

Tiếng loa cảnh sát ầm ầm vang lên, hết khuyên nhủ rồi lại răn đe để cô gái đó từ bỏ ý định tự tử. Nhưng đáp lại chỉ là những tràng cười ha hả và tiếng gào thét đến lạc giọng:

- Các người cút đi...Để tôi được chết... Để mặc tôi!

Hình như cô gái đó say rượu. Cô ta đập mạnh chiếc chai vào bức tường làm những mảnh thủy tinh rơi cả xuống dưới đất. Một chai rượu nữa bị cô ta ném xuống, xém chút nữa là trúng đầu một nhân viên cảnh sát mặc y phục gần đó. Chai rượu va vào nền đất vỡ tan tành. Tiếng loa của cảnh sát lại vang lên nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng. Cả đám người lao nhao bên dưới nín thở theo dõi. Cô ta ngồi ngật ngưỡng phía trên thành, đôi chân buông lơi xuống dưới, ngạo nghễ nhìn đám người lỗ nhố bên dưới với vẻ thích thú.

Khi tiếng chuông ở nhà Thờ Lớn gần đó vang lên, cô gái đó chợt ôm chặt lấy mặt và òa khóc nức nở. Ở dưới mặt đất, cùng với tiếng chuông nhà thờ từng hồi từng hồi một, chúng tôi nghe rõ ràng tiếng hét đến lạc giọng của cô gái đó:

- Hải Triều! Anh là đồ tồi! Đồ xấu xa! Đồ chó má! Tôi chẳng còn luyện tiếc điều gì nữa rồi...

Sau câu nói đó, điều mọi người không mong đợi nhất xảy ra... Cô gái ném chai rượu cuối cùng xuống dưới đất. Khi âm thanh leng xeng của đồ vỡ vang lên cũng là lúc cô ta lao người về phía trước, hai tay dang ra và thả mình rơi tự do hoàn toàn. Lẫn trong tiếng gió bập bùng vẫn nghe tiếng cười ha hả của cô gái. Ai oán và thê lương. Trong một phút thôi, tiếng loa cảnh sát im bặt, tất thấy mọi người đều như nín thở hoàn toàn. Và khi cái thân hình mảnh dẻ kia nằm co quắp trên nền đất như một con chuột say mồi, đám đông mới vỡ òa ra.. Nhiều người quá khích du đẩy cả cảnh sát để lên vào xem rõ hơn cô gái trẻ. Cảnh tượng hỗn loạn như trong một bộ phim tàn sát chủng tộc người của Mỹ. Tôi đang đứng bên cô ấy, chính xác thì đứng bên một cơ thể đang bê bết máu me và dần trở nên lạnh ngắt. Cổ tay cô ấy bị cắt nhiều nhất, có lẽ lúc say, cô ấy dùng chính những mảnh vỏ chai cào rách cơ thể mình. Tôi nhìn như thôi miên vào đôi mắt mở trừng

trừng đầy đau đớn của cô ra, cái nhìn của tôi không tránh khỏi sự kinh hãi và hoảng loạn. Ngay cả lúc chết cô ta cũng không nhắm mắt. Tôi lắp bắp không nên lời:

- Tại sao...Tại sao...

Nhưng vào chính giây phút đó, cô gái xa lạ chợt ngồi dậy và nhìn tôi chăm chú. Vết cắt trên cánh tay cô ấy không còn, và gương mặt hiền dịu của cô ấy nở một nụ cười bình yên đến khó tả. Cô ấy đứng lên, tôi cũng đứng lên và như bị thôi miên, tôi nhìn hút vào gương mặt cô ấy... Đáp lại sự ngỡ ngàng của tôi, cô ấy chỉ gật đầu thật khẽ. Cơ thể cô ấy nhẹ bẫng... Cô ấy đang bay. Tôi cuống cuống đưa tay chụp lấy cánh tay cô ấy và níu lại...Tôi cuống cuống gọi tên cô ấy mà không hề biết cô ấy là ai :

- Này cô ơi...Dừng lại đi...Dừng lại...

- Dừng lại đi... Xin hãy dừng lại....

Nhưng đáp lại tiếng gọi của tôi, cô ấy chỉ mỉm cười. Cơ thể cô ấy từ từ bay lên không trung...Bay mãi...Bay mãi...Cô ấy như một cái bóng lập lờ...Trong suốt... Tôi chạy đuổi theo cái bóng đó.. Chạy mãi...Chạy mãi... Cho đến lúc một giọng nói trầm ấm mà quen thuộc vang lên bên tai:

- Để cô ấy đi đi...Anh bạn!

Trần Lâm Hải đứng sau lưng tôi từ lúc nào. Anh ta đút tay vào túi quần, đôi mắt cũng ngược lên bầu trời nhìn hút theo cái bóng trắng lập lờ chỉ còn là hư ảo trên nền trời đen ngòm, thăm thẳm...

- Cô ấy chết rồi... Cô ấy là Linh hồn đúng không?- Tôi vẫn chưa hết xúc động, những câu nói thốt ra như riu cả vào nhau -... Tại sao chúng ta không thể bắt cô ấy ở lại... Tôi đã đợi để tìm được một linh hồn khác... Đã đợi... Tại sao anh không cho tôi giữ cô ấy ở lại.

Lâm Hải im lặng một lúc để cơn xúc động dịu lại trong tôi. Anh ta thủng thẳng đáp:

- Cô ấy là một linh hồn, nhưng anh không thể bắt cô ấy ở lại khi cô ấy không muốn ở lại. Số mệnh của cô ấy là Siêu Thoát.

- Tôi không hiểu! – Tôi nhìn trân trân vào Lâm Hải- Nếu cô ấy có thể siêu thoát vậy chúng ta còn làm gì ở đây? Cô ấy khác gì chúng ta chứ...

- Tất nhiên là khác chứ! – Lâm Hải nói- Cô ấy muốn một cuộc sống khác. Và cô ấy tự tự. Anh không thể giữ cô ấy lại một khi cô ấy muốn ra đi và căm ghét cuộc sống này...

Tôi điếng người, hai tay buông thõng. Lâm Hải và tôi bước song song bên nhau, ra về. Đám đông trước cửa trung tâm thương mại vẫn chưa vơi đi là mấy. Xe cứu thương đã được gọi đến và người ta đưa xác cô gái

đó lên xe. Lúc đi ngang qua chỗ chiếc cang cứu hộ có cô gái trẻ đó nằm, tôi nhìn chăm chú vào gương mặt hoảng loạn đầy đau đớn và đôi mắt mở trừng trừng của cô ấy lần cuối. Tôi khẽ cúi đầu chào thay cho lời tiễn biệt. Trong một thoáng thôi, tôi ngỡ mình nhìn nhầm nhưng chính xác đôi mắt của cô gái chợt từ từ khép lại. Và khóe miệng cô ấy nở một nụ cười. Lâm Hải cũng nhìn thấy sự bất thường đó, anh ta nói thật khẽ:

- Có lẽ nụ cười đó để cảm ơn anh. Anh là người duy nhất trong đám đông kia muốn níu giữ cô ấy ở lại.

Tôi im lặng không đáp. Đèn đường chiếu rọi cả hai chúng tôi, nhưng chỉ có duy nhất một chiếc bóng in hằn trên mặt đất. Tiếng còi xe cấp cứu ở phía sau nhỏ dần rồi tắt lịm...

-Tiểu Hồng đâu?- Tôi hỏi.

- Cô ta đi rồi.

- Anh không giữ cô ấy lại sao? – Tôi thoáng ngạc nhiên.

- Anh cũng đâu giữ được cô gái vừa rồi lại đâu- Lâm Hải tỉnh bơ đáp- ...Cuộc sống này khắc nghiệt lắm anh bạn của tôi à! Đôi khi anh cũng cần phải học cách buông vài thứ!

Tôi im lặng. Cái im lặng của tôi hòa với cái im lặng của đêm.. Miên man...Vô tận...

- Nếu như ngay từ đầu tôi đủ can đảm để buông xuôi tất cả, liệu mọi thứ có dễ chịu hơn không?

- Cái đó... - Lâm Hải cười – Anh có thể thanh thản bất cứ lúc nào chỉ cần anh xác định từ bỏ những thứ không cần nắm giữ...

- Kể cả ...ngay bây giờ?

Lâm Hải nhún vai, đôi mắt lầu lỉnh và gương mặt ngời sáng những thông minh của anh ta bị ánh đèn đường hắt vào mờ ảo.

- Điều này không cần hỏi tôi, tự anh có thể quyết định.

13. Chương 13-14

Chương mười ba: Sự Thay Đổi

Có lẽ cuộc sống của một linh hồn còn quá xa lạ với tôi, hoặc có quá nhiều điều về nó mà tôi không lường hết được. Những hạt mưa tí tách rơi và bụi nước bám mờ ô cửa sổ nơi căn phòng của Lâm Hải. Anh ta đang ngồi nhâm nhi tách trà nóng cùng tờ báo mở lớn trước mặt. Khả Di đang lúi húi rán trứng ở trong bếp, tiếng xì xèo của dầu rán cùng tiếng loảng xoảng của xoong chảo va nhau cho thấy cô ấy khá tất bật. Chiếc tạp dề đeo trên người ôm gọn vòng eo nhỏ của Khả Di, lọn tóc lăn xoăn rủ xuống vai cô ấy. Những giọt

mồ hôi đọng lại trên trán trên cằm và trên bầu ngực Khả Di nơi vị trí thứ hai chiếc cúc không cài từ trên xuống. Chính xác thì một bà nội trợ cũng có một vẻ quyến rũ đến chết người!

- Anh có cần thiết phải nhìn như ăn tươi nuốt sống cô nàng xinh đẹp của anh như vậy không?- Lâm Hải đưa tách trà lên miệng làm một ngụm và nhìn tôi cười khùng khục- Công nhận là người cô ta ngon thật

- Đọc báo đi! Không phải việc của anh! – Tôi vẫn dán chặt ánh mắt vào chiếc eo thon nhỏ của Khả Di, chẳng mấy may quan tâm tới lời Lâm Hải nói.

Lâm Hải nhếch mép cười, Anh ta gác một chân lên ghế và chăm chú đọc tờ báo, căn phòng chỉ còn âm thanh của tiếng lật giấy lạch xạch..Được chừng năm phút, cái nhìn của tôi chuyển qua Lâm Hải. Anh ta mau chóng nhận ra cái nhìn đó:

- Này!...- Lâm Hải buông tờ báo xuống, la toáng lên- Anh không cần nhìn tôi như vậy! Người tôi đâu có khúc nào ngon như thiên thần của anh đâu!

Lâm Hải nói xong còn dơ tay làm động tác như các lực sĩ biểu diễn trên ti vi với cơ bắp cuộn cuộn và nhìn tôi cười đắc thắng. Tôi toan lên tiếng, nhưng Khả Di đã bẻ đĩa trứng lại phía bàn từ lúc nào. Giọng nói nhỏ nhẹ của cô ấy cắt ngang lời tôi:

- Anh đang nói chuyện với ai vậy, Lâm Hải?- Khả Di há hốc mồm ngạc nhiên rồi nhìn chăm chăm vào vị trí tôi ngồi, đôi mắt cô ấy nheo lại. Thứ cô ấy nhìn thấy chỉ là một khoảng trống.

- À...Tôi chỉ...- Lâm Hải lúng túng-...Tôi chỉ làm mấy động tác vận động thôi mà (Anh ta lại dơ cơ bắp ra khoe như đã làm với tôi lúc trước)...Cô thấy đấy... Tôi kết hợp luôn cả tập kịch và học lời thoại.

Khả Di bụm miệng cười trong khi mặt Lâm Hải méo xệch, anh ta đưa mắt nhìn tôi rồi cười trừ trong khi tôi chỉ muốn nện cho Lâm Hải một trận. Nhưng rõ ràng mấy câu chuyện bịa đặt của Lâm Hải luôn có tác dụng đánh lạc hướng Khả Di rất tốt.

- Tôi không biết là anh học cả Kịch...- Khả Di nhăn mặt- Xem nào, anh học thiết kế tháp bằng đĩa ăn, đã từng kiện tôi ra tòa bằng những điều luật ngớ ngẩn... Và bây giờ là Kịch- Khả Di cười ngặt nghẽo- Vỡ gì vậy?

- Romeo và Juliet- Lâm Hải đáp không cần nghĩ- Tôi muốn đóng vai Romeo nhưng bây giờ sẽ không cần nữa... Cô thấy đấy, Romeo đâu được ăn món trứng ngon lành do một thiên thần xinh đẹp như cô nấu thể này!

Không biết câu nói đùa của Lâm Hải văn hoa cỡ nào nhưng gương mặt Khả Di đỏ ửng lên ngượng ngùng. Lâm Hải điềm nhiên dùng đĩa cắt một miếng trứng ra và đút tẩm vào mồm, ăn một cách ngon lành. Chừng như chưa đủ cho những gì anh ta muốn thể hiện, Lâm Hải bồi thêm câu nói nữa:

- Nếu tôi là Romeo...Liệu cô có thể là Juliet được không nhỉ?

Lúc nói câu này, anh ta không hề nhìn tôi, nên không biết gương mặt tôi nóng phừng phừng ột cảm giác khó chịu. Khả Di rõ ràng bị những câu nói cợt nhả của Lâm Hải làm phân tâm. Cô ấy dùng giấy ăn chà nhẹ lên mặt bàn, che giấu đi sự ngượng ngùng trên nét mặt:

- Với tài ăn nói của anh, yên tâm sẽ có hàng tá cô gái xếp hàng xin làm Juliet- Khả Di cười trêu chọc lại.

- Tôi chỉ cần cô thôi! – Lâm Hải nói nhanh như không cần suy nghĩ.

Xém chút nữa tôi bật ngửa người ra khỏi chiếc ghế vì câu nói táo bạo của anh ta...Khả Di cũng sững người lại. Mặt cô ấy càng đỏ hơn. Một thoáng im lặng rồi chính Lâm Hải là người phá tan không khí ngại ngùng trong phòng..

- Ý tôi là...Tôi chỉ cần cô nấu món trứng này giúp tôi thôi!Chỉ món trứng này – Lâm Hải mỉm cười ranh mãnh rồi liếc xéo sang phía tôi ngồi.

Khả Di cũng cười, vẻ dè dặt và e thẹn không giấu được trên gương mặt cô ấy. Tôi nhìn trân trân vào gương mặt đó, cảm giác sợ hãi và bồn chồn. Hai năm trước, gương mặt này cũng đỏ bừng lên ngượng nghịu lúc tôi buông lời tán tỉnh cô ấy, hết như lúc Lâm Hải bày trò bây giờ. Một nỗi lo sợ mơ hồ dâng lên trong lòng tôi...Nỗi sợ ấy lớn dần lên cho đến khi Khả Di quay lưng đi vào bếp. Tôi lao người lại gần Lâm Hải và nhìn chăm chăm vào mặt anh ta. Cái nhìn bùng bùng những giận dữ và căm ghét:

- Thôi nào... Thôi nào...– Lâm Hải không dám nhìn thẳng vào mắt tôi, anh ta e dè nhìn chiếc cốc trên mặt bàn rung lên dữ dội, nước trong cốc sánh ra bên ngoài- Anh làm tôi sợ đấy!

- Anh đang làm cái quái gì vậy?- Tôi gào lên – Tán tỉnh Khả Di à? Có phải anh muốn thế không? Có phải không?

Nước trong cốc đã đổ tràn ra mặt bàn, chiếc tách uống trà tự động nứt ra một vết và vỡ đôi làm hai mảnh, chiếc khăn trải bàn tung lên phần phật và gương mặt Lâm Hải cũng như chiếc tách vỡ kia, tái mét những hoảng hốt.

- Nghe này....- Lâm Hải nói từ tốn, anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi không một chút e dè - Anh đang ghen với tôi... Tôi nhận ra điều đó... Nhưng Tuấn Vũ à... Anh làm thế để làm gì cơ chứ?

“Để làm gì cơ chứ?” – Câu nói của Lâm Hải làm tôi khựng lại. Cơ tức giận dịu dần trong tôi và chuyển sang một trạng thái bồi hồi đến khó tả. Lâm Hải nói đúng! Chính xác thì tôi đã ghen với Lâm Hải, tôi ghen với một người bình thường khi tôi nhận ra mình thua kém anh ta về mọi mặt. Cảm giác nhận ra mình thất bại còn khiến tôi đau đớn hơn cảm giác ghen tuông trước những lời bông lơi kia. Huống hồ với thân phận tôi lúc này, tôi đâu có thể mang lại hạnh phúc cho Khả Di được nữa. Lâm Hải nhìn tôi thách thức, cái nhìn tinh ranh của anh ta như chạm thấu mọi suy nghĩ đang dày vò tâm trí tôi và làm tôi thêm bồn chồn. Câu nói cuối cùng của Lâm Hải chấm dứt toàn bộ những ngổn ngang bồn chồn đó:

- Vũ! Di Di cần một ai đó ở bên... Ít nhất là trong lúc này!

Và cái kẻ mà Lâm Hải cho rằng vô cùng thích hợp để ở bên Khả Di theo như lời anh ta nói, chính là... Trần Lâm Hải . Thậm chí Lâm Hải chẳng may may quan tâm xem tôi có hài lòng với sự sắp xếp này không nữa! Những suy nghĩ của Lâm Hải tôi không tài nào hiểu được nhưng tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng về chúng.

Chương 14.1:

Buổi Hẹn Hò đầu tiên

Tháng mười, tiết trời đổ sang thu, gió heo heo lạnh. Nền trời cao xanh và thẳm sâu tựa như một hồ nước khổng lồ phía trên cao rọi xuống. Trong vắt vô ngần. Lâm Hải quả là “bậc cao nhân” trong việc tán tỉnh phụ nữ khi một tuần sau đó, anh ta sắp xếp được cái hẹn thứ hai với Khả Di. Việc này không làm tôi thấy bất ngờ bằng việc Khả Di chấp nhận lời mời đi ăn trưa cùng Lâm Hải với thái độ vui vẻ khác thường. Cô ấy nhún nhảy trước gương trong bộ váy xòe khá đơn giản nhưng quyến rũ màu hồng phấn. Không cần trang điểm nhưng Khả Di của tôi nhìn rất tuyệt vời!

- Di Di! Hôm nay đi mua sắm với mình nhé! – Là Thực Loan, chất giọng chua lèm của cô ấy vang lên dù Khả Di đã để điện thoại cách xa tai một đoạn, tôi vẫn còn nghe rõ - Mới có vài mẫu áo mới nhập về! Đẹp hết xẩy!

- Hôm nay không được rồi- Khả Di nói với giọng tiếc rẻ - ...Mình có hẹn...

- Wow! Chu choa... - Thực Loan la lên - Cô nàng tự kỉ của tôi bắt đầu thay đổi rồi kìa... Anh chàng nào tốt số vậy?

- Uhm... Lâm Hải...

- Hả?- Thực Loan giật mình, cô ấy hỏi dồn dập – Di Di...Sao lại là anh ta được?

- Thôi... Mình trễ hẹn mười lăm phút rồi. Chỉ là đi chơi thôi mà! Không có chuyện gì đâu- Khả Di lúng túng và có phần ngượng ngịu - ...Bye cậu nhé, Thực Loan. Tối về mình sẽ kể cậu nghe!

Khả Di cúp máy rồi, tôi còn kịp nghe thấy Thực Loan la lên trước khi tiếng tút tút ở đầu dây bên kia vọng lại. Chân chừ trước gương thêm một lúc, Khả Di với tay lấy chiếc túi xách trên bàn rồi vội vã dời khỏi căn hộ. Bầu trời An Dương cao thẳm thẳm. Những cơn gió lạnh lạnh đầu thu tạt qua làm những chiếc lá úa vàng trên cây vội vã nói lời tiễn biệt trước khi về với đất. Khả Di của tôi cũng tắt bật và vội vã như vậy.

- Anh chờ tôi lâu không? – Di Di nhoẻn cười khi thấy Lâm Hải đang đứng đợi cô ấy ở gần cột đèn tín hiệu.

- Cô hỏi tôi lâu không à? – Lâm Hải đáp với vẻ ngao ngán, anh ta còn chẳng buồn liếc sang tôi một cái- Điều 247, Luật hình sự quy định....

- Thôi...thôi...- Khả Di la lên tru tréo, cô ấy còn đưa tay lên che miệng Lâm Hải lại- Tôi biết điều luật đó rồi... Tôi nhận lỗi, được chưa nào?

- Làm sao cô biết chứ?- Lâm Hải đột nhiên cười phá lên- Điều 247 đó quy định, tất cả đàn ông trên thế giới sinh ra là để chờ phụ nữ, đặc biệt là những người phụ nữ đẹp như cô!

Câu nói của Lâm Hải làm cả tôi lẫn Khả Di ngớ người ra một lúc. Anh ta nhìn tôi nháy mắt cười, trong khi Khả Di ngượng ngịu đỏ bừng mặt. Con gái thật lạ! Họ cứ như những sinh vật thèm khát lời khen dù trực tiếp hay gián tiếp. Nhìn gương mặt vẫn chưa hết đỏ của Khả Di, lại nhìn sang gương mặt phớt phơ của Lâm Hải mà tôi chỉ muốn thui cho anh ta một quả thật mạnh. Nhưng không thể bác bỏ, rằng những lời khen của Lâm Hải rất mùi mẫn và được lòng phụ nữ. Anh ta quả là một tay sát gái cừ khôi!

- Lâm Hải! Tôi muốn chơi gấp thú!- Khả Di e dè hỏi lúc chúng tôi đi ngang qua công viên trung tâm.

Vậy là mười phút sau, thay vì đi thẳng đến quán ăn như dự định, Khả Di hân hoan với trò chơi mới. Tuy nhiên, người gấp thú lại là Lâm Hải.

- Lâm Hải! Tôi muốn gấp con thỏ này! – Khả Di la lên- Cả con khỉ này nữa!

Nhưng phải khó khăn chật vật lắm Lâm Hải mới chạm được vào nó chứ chưa nói gì đến chuyện gấp những con vật xinh xắn đó ra khỏi ống. Vì cứ lần nào anh ta sắp tóm được con thú là y rằng tôi lại làm nó tự động bay ra ngoài. Lâm Hải cúi tiết, ném cái nhìn tức tối sang phía tôi, trong khi Khả Di xị mặt ra khi phải đợi lâu quá. Trò chơi kết thúc khi Lâm Hải nhăn nhó rời khỏi đó với hai cánh tay đau ê ẩm và mỗi nhừ cùng con ếch bé tẹo. Anh ta dứ dứ nắm đấm về phía tôi dọa dẫm, trong khi tôi tỉnh bơ bước song song bên cạnh Khả Di. Con ếch bằng bông có vài đốm loang phía lưng và cái mõng bèn bẹt lè lưỡi ra như cười nhạo Lâm Hải.

- Cô thích đồ ăn Trung Quốc chứ? – Lâm Hải hỏi. – Món Vịt quay của Trung Quốc rất hấp dẫn đó- Lâm Hải gợi ý lúc chăm chú xem xét thực đơn của nhà hàng.

- Tôi không thích đồ ăn Trung Quốc- Khả Di cười- Họ thường dùng rất nhiều dầu khi nấu ăn, anh gọi đồ ăn Việt là được rồi.

- Xem nào cô đang kì thị người Tàu đấy nhé! Quan điểm chính trị vững vàng và rõ ràng đấy nhĩ! – Lâm Hải cợt nhả- Ít ra thì chúng ta cũng nên biết ơn chủ tịch Hồ Cẩm Đào về món vịt quay ngon lành đó!

- Lâm Hải! - Khả Di bật cười- Anh gọi đồ ăn đi, tôi đói ngấu rồi này!

Lâm Hải xoay xoay tờ thực đơn trong tay, gương mặt đắc ý và thỏa mãn. Anh ta nhìn ngắm hồi lâu cái thực đơn rồi nhanh chóng gọi cô phục vụ gần đó:

- Ồ...không đồ ăn Trung Quốc...Tốt thôi !- Lâm Hải nhún vai- Tôi muốn món số 6, số 15, 17 và 25 này. Ngoài ra tôi muốn món vịt quay theo kiểu..Việt Nam nữa!

Cô phục vụ ghi nhanh thực đơn theo lời Lâm Hải nói, duy có yêu cầu cuối cùng làm cô ta há hốc mồm ngạc nhiên và lúng túng. Khả Di cười ngặt nghẽo còn Lâm Hải, anh ta nháy mắt cười tinh quái với cô phục vụ. Gương mặt đẹp trai cùng đôi mắt sâu hút hồn của Lâm Hải làm cô ta ngại ngùng quay đi và không thắc mắc thêm điều gì nữa.

Gió mơn man đùa giỡn với những chiếc lá và ve vuốt thân cây mềm. Tiếng còi xe ồn ã dưới lòng đường tạo lên một bản hòa tấu thú vị cho dòng người ngược xuôi tấp nập. Họ vẫn vội vã đi. Khả Di và Lâm Hải đi dạo cùng nhau trên hè phố, trong khi tôi im lặng đi bên cạnh cô ấy. Lần đầu tiên, tôi có cảm giác sự có mặt của mình thật thừa thãi và vô duyên. Lâm Hải thì thoảng liếc sang phía tôi và mỉm cười. Vẫn cái nụ cười hệt như lần đầu tiên tôi gặp anh ta trong bệnh viện. Nụ cười đó làm tôi có cảm giác mông lung ột điều gì đó chẳng lành. Nhưng là điều gì, tôi thậm chí không biết nữa...

- Cô Di...Tôi có cái này cho cô...- Lâm Hải nhẹ nhàng lấy ra một chiếc túi nhỏ lúc chúng tôi ngồi trên taxi ra về - Một món quà...

- Cho tôi sao?- Khả Di lúng túng, dường như những thứ gì nhỏ nhỏ mà Lâm Hải tạo ra luôn làm cô ấy bất ngờ...Nhưng...Hôm nay đâu phải sinh nhật tôi?

- Hahaa...Chỉ là kỉ niệm cho buổi đi chơi đầu tiên của chúng ta thôi- Lâm Hải cúi mặt xấu hổ, nhưng ánh mắt anh ta bừng lên vẻ tinh nghịch.

- Để xem nào.- Khả Di vẫn còn phần khích, cô ấy thọc tay vào trong túi và nhanh chóng lôi món quà mà Lâm Hải tặng ra...Cái gì thế này... Ồi... Lâm Hải!!! Tôi sẽ giết anh!

Trước mặt tôi là chiếc áo chíp màu đỏ rực viền đăng ten đen, có in nổi hình mấy bông hoa hồng đầy quyến rũ được Khả Di trang trọng nâng lên và dí sát mặt quan sát với vẻ sững sờ không che giấu được. Mặc dù biết Lâm Hải là một tay cà chớn số một mà tôi từng gặp nhưng tôi vẫn không thể ngờ anh ta lại có thể tặng thiên thần xinh đẹp của tôi món quà..kì cục đó! Khả Di cất vội món đồ trở lại túi, mặt cô ấy đỏ bừng ngượng nghịu trong khi Lâm Hải cười ngặt nghẽo. Anh ta còn quay sang bồi thêm mấy câu trêu chọc Khả Di với vẻ tưng tửng:

- Hàng Lamour chính hãng đó! Nếu cô thích tôi có thể giúp cô mặc nó!

Khả Di đâm nhẹ vào vai Lâm Hải, đoạn nhéo vào tay anh chàng đó một cái thật mạnh khiến Lâm Hải la lên oai oái... Cô ấy ngượng chín cả mặt đến độ không nói được lời nào, nhưng điều kì lạ là Khả Di có vẻ không hề cảm thấy khó chịu về những lời đùa cợt của Lâm Hải. Điều này làm tôi khổ tâm và lo lắng hết sức. Bác tài xế già ngồi phía trước cũng cười khùng khục khi kịp liếc thấy món quà mà Khả Di giấu vội đi qua tấm

gương gần phía trên đầu. Tôi tự hỏi, nếu bác ta biết về sự có mặt của một linh hồn trong xe như thế này, liệu nụ cười kia có còn tươi như vậy?

Lúc tiễn Khả Di lên nhà, tôi cố ý nán lại dưới tầng một. Đợi cho dáng người mảnh khảnh trong chiếc váy hồng phấn của Khả Di biến mất sau cánh cửa thang máy, tôi nhào đến chỗ Lâm Hải:

- Thôi nào...Anh bạn... - Lâm Hải cười cầu hòa và lùi lại một chút- Tôi biết là anh có thể sẽ giết tôi... Nhưng ít nhất anh cũng nên xem xét món quà tôi tặng thiên thần của anh chứ! Nó khá là hấp dẫn đó!

Ngay sau khi cụm từ “hấp dẫn” thoát ra khỏi miệng Lâm Hải, chiếc đèn chùm gần đó rung lắc dữ dội và rơi xuống ngay dưới chân anh ta. Chỉ cần nhích một bước nữa thôi thì gương mặt đẹp trai của Lâm Hải đã có cơ hội thay thế cho chiếc chụp đèn duyên dáng. Lâm Hải tròn mắt nhìn tôi, ánh mắt anh ta lộ vẻ hốt hoảng. Tôi bắt chước lại cái điệu bộ phờ phạc và từng tưng của Lâm Hải:

- Nó hoàn toàn không phải tại tôi... Có lẽ cái chụp đèn đó cũ quá rồi!

- Nghe này anh bạn..- Lâm Hải vuốt nhẹ chiếc cằm nhẵn nhụi của mình, như hi vọng sau mấy lần vuốt ve như vậy, râu sẽ mọc ra...Tôi và anh đã thỏa thuận rồi.. Tôi sẽ giúp anh chăm sóc Khả Di.... Cô ấy cần một người tử tế ở bên cô ấy!

- Cái thỏa thuận chết tiệt đó tôi chưa hề đồng ý!- Tôi cau kinh gào lên- Và anh là kẻ tệ hại nhất mà tôi gặp!

- Được thôi...Tốt thôi- Lâm Hải chợt đột ngột thay đổi thái độ, anh ta ném cái nhìn khinh khỉnh về phía tôi- Vậy thì hãy làm đi! Hãy đến bên thiên thần xinh đẹp của anh và gào lên với cô ấy rằng , anh vẫn ở đây, anh vẫn bên cô ấy, anh vẫn yêu cô ấy... Anh muốn vậy đúng không?

Tôi im lặng không đáp...Tôi nhìn vào mắt Lâm Hải và anh ta nhìn lại tôi. Sau cuối, anh ta thở hắt ra, ôm lấy đầu và quay ngoắt người đi ra cửa. Trước khi đi, anh ta còn nhếch mép cười khiêu khích tôi lần nữa:

- Tôi nghĩ anh sẽ sớm phải chấp nhận thỏa thuận của tôi thôi – Lâm Hải cười phá lên- Tôi nay coi như anh may mắn! Không gã đàn ông nào cưỡng lại được màu đỏ hấp dẫn của chiếc áo đỏ đầu, kể cả...một linh hồn!

Lâm Hải đi rồi khi cánh cửa đóng sầm sau lưng tôi. Câu nói cợt nhả của anh ta lại kéo tôi trở về với thực tại và giúp tôi nhận ra mình là ai. Tôi là một linh hồn. Một linh hồn chỉ sống với nỗi thèm khát, kể cả nỗi thèm khát đó có nhỏ nhoi đến cỡ nào. Tôi chợt nhớ ra mình còn không thể làm được những việc đơn giản nhất, ví dụ như đánh răng vào buổi tối, hay đi tiểu vào bồn cầu như trước kia...Huống hồ việc to tát như đem lại hạnh phúc cho thiên thần xinh đẹp của mình, tôi càng không thể. Nhưng ít nhất, rõ ràng tôi có thể làm cô ấy nhận ra sự có mặt của tôi bên cạnh cô ấy... Một ý nghĩ đột ngột lóe lên trong đầu tôi...

Tất cả bóng đèn trong căn hộ đều tắt trừ bóng đèn trong phòng ngủ của Khả Di. Cô ấy vừa tắm xong và từ người cô ấy tỏa ra mùi hương thơm phức của tinh dầu bạc hà. Mùi hương này làm tôi dễ chịu và lấy lại được bình tĩnh. Khả Di nằm trên giường, chiếc điều khiển ti vi nằm lẫn gần đó, nhưng cô ấy không mấy để ý đến chương trình ti vi mà tập trung nói chuyện điện thoại. Tôi dễ dàng đoán ra đó là Thục Loan:

- Trời đất! Vì sao anh ta lại có thể tặng cậu món đồ đó được- Thực Loan la lên- Nó chính xác là bộ đồ lót hãng L'amour sao! Không thể tin được đó!

- Cậu ghen tị với mình à? Thực Loan?- Khả Di phá lên cười – Thôi nào, một trò đùa vui thôi. Mình đoán đó là quà tạ lỗi cho bữa tối hụt lần trước!

- Cái này thú vị à nha...- Cô nàng Thực Loan cười khúc khích qua điện thoại- Cậu không kể với mình là cậu và anh ta đã từng hẹn hò đi ăn tối!

- Mình cũng muốn lắm...Nhưng thú thật nó chẳng thú vị gì- Khả Di cố gắng lấy giọng thiếu náo nhất có thể- Chính xác thì hôm đó mình bị cho leo cây mà!

-Tặng đồ lót hiệu L'amour, một bữa trưa với thịt vịt quay béo ngậy và cho cậu leo cây trong lần hẹn hò đầu tiên- Thực Loan lẩm bẩm – Chà chà... Anh chàng này có vẻ chẳng vừa chút nào...

- Loan à.... Mình đã phải uống no nước lọc trong khi đợi anh ta đấy!

- Hahaha..- Tiếng cười sảng khoái của Thực Loan vọng lại qua điện thoại- Nước lọc miễn phí mà... À vâng, đợi một chút, tôi ra ngay đây...

- Gì thế Thực Loan?- Di Di hỏi – Cậu lại có khách à?

- Uhm... Mình phải ra ngoài bây giờ... Khả Di! Nói chuyện với cậu sau vậy! Cậu cứ thử cái áo lót L'amour đó đi! Nó chắc sẽ tuyệt lắm đấy!

Thực Loan cúp máy nhanh chóng còn nhanh hơn cả Khả Di lúc cô ấy ngại ngần khi bị phát giác đi chơi cùng Lâm Hải. Còn lại một mình trong phòng, máy điện thoại bị Khả Di ném lên chiếc gối gần chiếc điều khiển từ xa, rồi cô ấy nằm nhoài ra đấy. Đột nhiên Di Di bật dậy, cô ấy mỉm cười một mình rồi lại gần chiếc ghế nơi món quà của Lâm Hải nằm ở đó.

Khẽ lột chiếc áo dây mỏng tang bằng lụa đang quấn trên người ra và trút bỏ tất thấy những thứ đồ cô ấy cho là vướng víu, Khả Di nhẹ nhàng mặc bộ đồ Lâm Hải tặng lên người. Cô ấy đẹp quá, chiếc áo màu đỏ viền đăng ten tôn màu da trắng làm cô ấy có một vẻ quyến rũ đến kì lạ. Dù tôi vẫn còn những bực dọc với Lâm Hải, nhưng tôi không hề bực dọc với chiếc áo viền đen và bộ ngực như núi lửa đang phun trào của Khả Di trước mắt. Lâm Hải nói đúng, ngay cả một linh hồn cũng không thể cưỡng lại được sự mời gọi của “tòa tháp đôi” và những đường cong tuyệt mỹ trước mắt. Khả Di ngắm nghía cơ thể kiều diễm của cô ấy trong gương với một vẻ kiêu hãnh không giấu giếm được. Tôi nhìn Khả Di đến ngây dại nhưng sự ngây dại và si mê đó lập tức bị nỗi sợ hãi mơ hồ lấn át. Thứ bám riết lấy tâm trí tôi là nụ cười nửa miệng và gương mặt đẹp trai của Lâm Hải. Đường như, khi thấy bất lực trước thứ quý giá sắp tuột khỏi tay mình, con người ta mới có động lực để tranh đấu. Lâm Hải đang tán tỉnh thiên thần xinh đẹp của tôi. Rõ ràng anh ta muốn cướp cô ấy khỏi tay tôi...

Ý nghĩ đó lại xuất hiện trong đầu tôi lần nữa. Nó như một con rắn ích kỉ len lỏi vào mọi góc tối trong trái tim tôi làm lay động tâm hồn tôi. Nó bao bọc lấy tôi trong một cảm giác lồng lộn vì ghen tuông và đau đớn. Một cảm giác rất con người. Và vào chính giây phút đó, tôi quyết định hành động.

-Di Di! Cô ấy cần phải biết tôi vẫn đang tồn tại! Đinh Tuấn Vũ của cô ấy chưa bao giờ bỏ rơi cô ấy!

Chiếc rèm màu hồng ở gần cửa sổ bắt đầu tung bay phần phật dù ngoài trời hoàn toàn lặng gió. Đèn trong phòng nhấp nháy chẳng theo trật tự nào. Cánh cửa phòng đập rầm rầm và rung lắc dữ dội hết như sự giận dữ của tôi lần đầu tiên chứng kiến cảnh Khả Di trong vòng tay của gã quán Bar nửa năm trước. Chỉ khác là lần này Khả Di không say ngật ngưỡng và sự cảm nhận tinh tế giúp cô ấy cảm nhận được điều bất thường gì đang xảy ra... Khả Di hoảng hốt trút bỏ bộ đồ Lâm Hải tặng ra khỏi người, cô ấy mặc vội chiếc áo ngủ lại và lùi về phía giường. Màn đêm và bóng tối như nuốt trọn cơ thể bé nhỏ của cô ấy trong sự hoảng loạn và lo lắng. Tôi nhìn như thôi miên vào con gấu bông đang say sưa ngủ trên giường. Con gấu choàng tỉnh dậy. Nó nhìn lại tôi. Đôi mắt tròn vo và đen sẫm của nó bắt đầu hấp háy...Đôi mắt ấy nhìn về phía Khả Di và cuốn băng cát-xét trong ngực con gấu đột ngột phát lên bài hát mà Khả Di vẫn thích... “Thiên thần của anh ơi...Anh không giàu, nhưng anh nguyện dâng hiến cho em cả thế giới...” Tôi muốn gọi lại trong Khả Di những kí ức về mình...Dù chỉ một chút thôi, có lẽ cô ấy cũng sẽ bị tác động...Tôi gọi không ngừng tên cô ấy... “Di Di...Di Di”

Nhưng dường như ý định của tôi đi chệch với mong muốn. Di Di thất kinh đứng bật dậy, cô ấy kinh hãi nhìn lom lom vào mặt con gấu với vẻ khó hiểu. Con gấu cũng nhìn lại Khả Di và đột nhiên từ chiếc miệng được khâu bằng những đường chỉ, một nụ cười xuất hiện...Con gấu cũng bắt đầu gọi tên Khả Di, chất giọng trầm trầm, khàn khàn khiến tôi có cảm giác nghe lại đoạn băng ghi âm chính mình...Di Di sững người lại, rồi cô ấy cuống cuồng chạy khỏi phòng ngủ...Tiếng nhạc phát ra từ cuốn băng cát-xét vẫn đều đều vang lên. Da diết mà ma quái. Cô ấy bấu víu vào cánh cửa rồi men ra phòng khách. Tôi vội vã đuổi theo. Điều gì khiến Khả Di hoảng hốt như vậy? Sự xuất hiện của tôi? Khả Di- cô ấy hoàn toàn không chuẩn bị tâm lí cho sự xuất hiện này. Hằng đêm cô ấy vẫn gọi thầm tên tôi trong những giấc mơ- chỉ là trong mơ thôi, còn tôi, mọi phút mọi giây, tôi không ngừng nghĩ về cô ấy... Sự hoảng loạn của Khả Di làm tôi thấy hụt hẫng.

Nhưng mọi chuyện chưa dừng lại ở đó. Di Di lại gần bàn uống nước trong khi cánh cửa tủ vẫn đập bập bùng những tiếng kéo kẹt. Bàn cờ vua bắt đầu dần trệch và tự chơi. Chỉ khác lần này, tất cả các quân cờ đều tập trung truy đuổi quân Hậu. Di Di nhìn như thôi miên vào đó, gương mặt cô ấy tái nhợt không còn giọt máu. Chỉ cần bình tĩnh một chút thôi...Cô ấy sẽ cảm nhận được tôi gần kề cô ấy đến nhường nào. Tôi đang ở đây, sau lưng cô ấy...Chỉ cần một chút nữa thôi...Một chút nữa thôi... Nhưng Di Di không nhìn thấy tôi, dù đôi tay tôi đang chạm rất khẽ vào mái tóc mềm của cô ấy. Nhưng cuối cùng, tiếng hét thất thanh đến lạc giọng của Khả Di làm mọi ý định trong tôi sụp đổ. Di Di lao ra khỏi phòng, cô ấy bám vào lan can cầu thang và bám như điên như dại vào cái điện thoại:

- Loan à... Loan Loan...Cứu mình với!

Nửa tiếng sau, tầng một của khu trung cư bị làm huỳnh náo bởi tiếng còi xe cảnh sát và một vài kẻ tò mò sống gần đó bị âm thanh ồn ã lúc đêm khuya làm thức giấc. Họ vây lại để xem chuyện gì xảy ra. Khả Di ngồi ở bậc cửa. run rẩy trong vòng tay của Thực Loan, cô ấy bóp chặt lon cà phê trong tay đến méo mó. Tôi ngồi bất động bên cạnh Khả Di, nhưng tôi không thể làm bờ vai cho cô ấy dựa vào. Vả lại lúc đó, trong lòng tôi đang có rất nhiều cảm xúc đan xen lẫn lộn. Chúng rất khác nhau nhưng đều gặp nhau ở một trạng thái duy nhất. Đắng.

- Có thể là cậu mơ thấy ác mộng và bị ám ảnh bởi nó thôi!- Thục Loan an ủi, cô ấy ôm Khả Di chặt hơn- Mà này, nói thật ính biết, dạo này cậu có hay xem phim ma không đấy?

- The Eyes!- Khả Di đáp khe khẽ- Nhưng mình xem cách đây một tuần rồi và những gì mình thấy hôm nay chẳng giống The Eyes chút nào!

- Thì đó!- Thục Loan đắc ý- Không phải The Eyes thì cũng là...”dơ tay...dơ chân...Ồi dào! Cái bọn Rô-bin-hút vợ vãn, nó làm những thứ giải trí câu khách rẻ tiền này và làm bạn tôi chết sốc rồi nè! Cô nàng bé nhỏ của tôi ạ.

- Là thật hả?- Khả Di thì thầm khe khẽ, gương mặt cô ấy đã có vẻ thư giãn hơn... - Mà nó là... Hô-li-út chứ không phải Rô-bin-hút!- Khả Di trong lúc sợ hãi vẫn chỉnh lại lời bạn.

- Ồi dào..Cái gì Hút...hút cũng thế thôi.- Thục Loan khoát tay hài lòng, khi cô ấy đã thấy mình thành công trong việc làm tiêu tan nỗi sợ của Khả Di.

- Nhưng mình vẫn thấy lạ lắm...Những quân cờ chuyển động...Chúng rung lắc nữa...Hình như mình đã thoáng thấy nó ở đâu đó rồi- Khả Di lại quay trở lại với nỗi ám ảnh. Ánh mắt cô ấy chất đầy những băn khoăn.

Nhưng cô ấy không giữ mình ở trạng thái đó được lâu, khi anh chàng cảnh sát có gương mặt điển trai và thư sinh tiến lại gần Thục Loan và cô ấy, trình trọng thông báo:

- Cô Di! Chúng tôi tìm thấy thứ này.... Có lẽ đây là thủ phạm cho những thứ bất thường cô nhìn thấy và ...tưởng tượng!

Chính xác thì trên tay anh chàng kia là hai con chuột nhắt màu tro, bị treo lơ lửng đang tìm cách vùng vẫy và chạy trốn khỏi bàn tay cứng như gọng thép của anh cảnh sát đẹp trai nọ. Tôi thề rằng, nếu hai con chuột nhắt đáng thương đó có thể suy nghĩ như một con người, nó sẽ lườm Khả Di với ánh mắt giận dữ và đá tung mõng anh chàng cảnh sát kia ngay lập tức.

- Xét theo hồ sơ nghi vấn, thì hai con chuột này là nghi can duy nhất có mặt tại hiện trường. Cô có muốn mời luật sư và kiện hai con chuột này không?

Đáp lại câu nói răn đe, đầy hài hước nhưng nghiêm khắc của anh chàng cảnh sát, Khả Di và Thục Loan cười trừ.

Hai giờ sáng, đám đông tụ tập tại tầng một của tòa chung cư giải tán. Tiếng còi xe cảnh sát nhỏ dần rồi tắt lịm. Thục Loan ngủ lại luôn đó với Khả Di trong khi tôi lang thang ngoài đường với những suy nghĩ vãn còn bỏ ngỏ. Thật sự, tôi thấy lòng nặng trĩu những muộn phiền...

14. Chương 15

Tồn Tại Hay Không Tồn Tại?

Ai đó đã nói rằng, khoảng cách xa nhất trên đời này là khoảng cách giữa Bầu trời và Mặt biển. Chúng luôn ôm lấy nhau, chúng luôn vượt ve nhau nhưng chưa một lần chúng chạm được đến nhau, dù chỉ trong tích tắc... Có lẽ khoảng cách giữa tôi và Khả Di là cả một đại dương bao la cộng thêm hàng ngàn, hàng vạn những bầu trời như vậy. Bởi vì tôi chưa một lần thật sự chạm vào cô ấy theo cách của một con người.

Lâm Hải đã được Khả Di thông báo về vụ lộn xộn hôm qua, và sáng nay anh ta có mặt để chứng kiến tình cảnh thê thảm của tôi. Đôi mắt khinh khỉnh ném cái nhìn chẳng rõ là cười cợt hay thương hại về phía tôi, trong khi Khả Di vẫn trong cơn xúc động thuật lại mọi chuyện cho Lâm Hải.

- Tóm lại cô vẫn cho rằng, cô đã nhìn thấy ma đúng không?- Lâm Hải chốt hạ một câu sau khi kiên nhẫn nghe tất cả những gì Khả Di miêu tả...

- Cũng không hẳn là như thế...Nhưng...- Di Di lúng túng...

- Hiểu rồi...- Lâm Hải mân mê vành tai mình- Tôi sẽ có cách giúp cô thoát khỏi những chuyện này? Được chứ?

- Cách gì cơ?- Khả Di giật mình, tôi cũng giật mình theo cô ấy- Anh định làm gì? Lâm Hải?

- Cô sẽ biết ngay thôi...Giờ thì an tâm nhé!

- Uhm...Cảm ơn anh! Anh uống cà phê nhé? Tôi sẽ pha cho anh một tách thật ngon- Khả Di khẽ che miệng ngáp rồi vội vàng quay lưng trở vào bếp. Đêm qua cô ấy có lẽ đã thức trắng đêm rồi.

Khi tiếng lạch cạch từ khu bếp vang lên, Lâm Hải hoàn toàn yên tâm là Khả Di đang bận bịu với tách cà phê pha dở. Anh ta xoay một vòng chiếc ghế đẩu, gác một chân lên bàn với vẻ bất cần rồi nhìn thẳng vào mặt tôi:

- Tôi đã nói trước rồi mà..Anh bạn! Anh đâu có nghe tôi...- Lâm Hải cười khinh khỉnh, anh ta mân mê con dao gọt hoa quả gần đó với vẻ thích thú- Anh đã quá nôn nóng... Anh muốn Khả Di biết rằng anh đang tồn tại... Hahaha...Và giờ... Xong!

Con dao được Lâm Hải hất lên không trung và cắm phập trở lại mặt bàn. Nếu có thể, tôi chỉ muốn con dao kia cắm phập vào mắt anh đang cười một cách phơn phớt, đầy tự đắc của Lâm Hải. Nhưng cơn nóng giận trong tôi được kìm nén lại. Điều làm tôi đau khổ lúc này không phải là những lời giễu cợt của Lâm Hải kia mà là sự bất lực khi thấy mình hoàn toàn thua cuộc. Tôi thất bại trong việc làm Khả Di nhận ra sự có mặt của mình... Cô ấy không cảm nhận được tôi đã ở gần cô ấy đến nhường nào, Đối với cô ấy, tôi hoàn toàn là một người đã chết!

Ngay từ sáng sớm, những cơn mưa nối tiếp nhau đã làm bầu trời trở lên âm u một cách khó hiểu. Năm ngày sau khi căn hộ xảy ra những bất thường như đêm hôm nọ, Khả Di luôn sợ hãi mỗi khi ở nhà một mình. Cô ấy thường về nhà vào lúc khuya khi nán lại ở shop quần áo của Thực Loan phụ cô bạn bán hàng. Có đôi khi, Khả Di ngủ lại luôn trong shop bán hàng. Duy nhất ngày hôm qua, shop hàng nhập đồ mới, những con ma-lơ-canh bị lật trần và bày ra la liệt, những kiện hàng chất đống choán hết diện tích cửa hàng. Khả Di đành trở về căn hộ sau khi đã uống đến say mềm mấy ly rượu mà Thực Loan được một “fan” hâm mộ giấu mặt tặng và hai cô nàng hí hửng mang ra chúc nhau say bí tỉ. Khả Di trở về và lăn ra ngủ ngay lập tức. Cô ấy còn chẳng buồn thay đồ và tháo đôi giày ra khỏi chân. Tôi toan giúp cô ấy cất gọn những đôi giày lên giá, nhưng nghĩ thế nào, tôi lại dừng ngay ý định đó lại. Tôi sợ tiếng thét kinh hoàng của Khả Di lúc sáng sớm nếu chẳng may cô ấy nhận ra ai đó đã bí mật tháo giày giúp mình. Tôi lặng lẽ nằm bên cô ấy... Chỉ ngắm nghía gương mặt ửng hồng bởi men rượu nồng và hàng mi cong nơi đôi mắt khép lại cũng đủ làm trái tim thương tổn của tôi được xoa dịu.

Nhưng sáng sớm hôm nay, những điều bất thường không làm Khả Di hét lên và bật dậy mà là tiếng đập cửa của ai đó như muốn phá sập cánh cửa ra. Mắt nhắm mắt mở, Di Di khoác vội chiếc áo rồi ra mở cửa.

- Lâm Hải! Anh làm tôi muốn xỉu luôn này! – Khả Di la lên khi thấy cái mặt nhăn nhó của Lâm Hải thò vào.

- Chào buổi sáng! Người đẹp!- Lâm Hải cười khì khì, đoạn gãi đầu gãi tai. Cặp mắt của anh ta rớt cái nhìn hau háu vào khe sâu hút hồn giữa hai gò bồng đảo của Khả Di với vẻ thèm thuồng không giấu giếm được.

Nhận ra cái nhìn không mấy đứng đắn đó, Di Di kéo vội chiếc áo che đi khoảng ngực trước mặt. Lâm Hải xấu hổ, anh ta quay đi, đằng hắng mấy tiếng rồi vội vã nói:

- Tôi mang đến cho cô một bất ngờ... Một người có thể giúp cô thoát khỏi mọi nỗi ám ảnh và sợ hãi.

- Chào cô Di!

Ngay sau lời giới thiệu và tiếng chào lạ lẫm vang lên, Lâm Hải đứng lùi lại một chút và một người đàn ông to béo, có hàng ria mép phủ kín cằm tiến lại. Ông ta vận một chiếc áo choàng như kiểu thầy Pháp và cổ đeo thêm một chuỗi tràng hạt to bản. Ở bên tay phải còn xách theo một chiếc túi, có lẽ là để đựng đồ nghề.

- Chào ông! – Khả Di đáp lại, đoạn vội vàng quay sang Lâm Hải- Thế này là sao? - Khả Di vẫn chưa hiểu hết ý định của Lâm Hải, cô ấy đứng tựa cửa và lúng túng không biết có nên đưa người đàn ông lạ mặt kia vào nhà.

- Đây là Bạch Sư Phụ, ông ấy rất giỏi trong việc bắt yêu và giải trừ ma quỷ! Tôi đã kể cho ông ấy nghe về những điều cô gặp phải, Bạch Sư Phụ có lẽ sẽ giúp được cô!

Lần này thì cánh cửa được mở rộng hoàn toàn. Lâm Hải và cái người được mệnh danh là Bạch Sư phụ thông thả ngồi uống trà trong khi Khả Di cáo lỗi đi thay đồ. Tôi đứng gần cửa sổ, nơi những tia nắng mặt trời đầu tiên của ngày mới chiếu xiên qua cơ thể tôi trong suốt. Có đôi lúc Bạch Sư Phụ nhìn nom nom về phía khoảng không chan hòa ánh nắng nơi cửa sổ làm tôi thoáng giật mình. Nhưng mái tóc lòa xòa che đi gần nửa khuôn mặt khiến tôi chẳng rõ ông ta đang suy nghĩ điều gì. Tách trà được ông ta uống một cách từ tốn. Lâm Hải vẫn giữ nguyên thái độ khinh khỉnh từ sau lần tôi bất hợp tác với anh ta về việc tán tỉnh Khả Di. Anh ta còn chẳng thèm dừng cái nhìn ở phía tôi lâu một chút và trên gương mặt đẹp trai luôn thường trực một nụ cười nửa miệng. Điều này làm tôi có một linh cảm không lành.

- Bạch sư phụ!- Di Di trở ra với chiếc quần Jean và áo sơ mi đơn giản- Có lẽ Lâm Hải đã nói cho ông nghe về những điều kì lạ tôi gặp phải. Chắc tôi không cần nhắc lại nữa... Ông bắt đầu luôn được rồi!

Đặt tách trà uống dở xuống mặt bàn. Tiếng đế sứ của chiếc tách chạm vào mặt bàn thủy tinh làm vang lên một tiếng “cạch” khô khốc, Bạch Sư phụ mau chóng rút trong túi ra những thứ cần cho việc bắt yêu. Một thẻ hương và hộp quẹt nhìn kiểu dáng rất cổ và kì quái, hộp quẹt được chạm khắc hình những đầu lâu người đan xen một vài khúc xương nham nhở. Một chiếc gương bát quái cỡ bằng bàn tay. Khi ông ta rút chiếc gương ra khỏi túi, ánh nắng từ ngoài cửa phản chiếu qua tấm gương và rọi thẳng vào chỗ tôi đứng những vệt sáng chói lòa. Cuối cùng là một chiếc trống nhỏ bằng gỗ được sơn đỏ rực một mặt như màu tiết gà.

Thận trọng châm lửa cho thẻ hương, Bạch Sư phụ trình trọng cấm nó ở gần cửa ra vào, cửa bếp và cửa phòng ngủ, ông ta giữ lại ba nén duy nhất trên bàn tay mình. Những vòng khói mờ ảo và vẩn vện của hương làm tôi khó chịu. Khả Di quan sát chăm chú những hành động nhỏ nhất của Bạch Sư Phụ, gương mặt cô ấy đầy vẻ ngỡ ngàng. Còn Lâm Hải anh ta nhìn nom nom về phía tôi, khóe miệng xuất hiện một nụ cười mỉa mai.

Khẽ vẩy vẩy thẻ hương về đằng trước, miệng lầm nhảm điều gì đó bí ẩn, Bạch Sư Phụ bắt đầu cầm bó hương và múa may loạn xạ trong căn phòng. Hành động của ông ta thật kì lạ... Nhưng kì lạ hơn khi bó hương và cả ông ta nữa tiến sát sát lại phía cửa sổ chỗ tôi đang đứng. Ở cự li này, tôi mới nhìn rõ gương mặt bị mái tóc lòa xòa che khuất của ông ta. Đôi mắt của ông ta mở trừng trừng nhìn xoáy vào gương mặt thất kinh của tôi, hình như đôi mắt đó toàn lòng trắng. Bó hương như đảo điên trên bàn tay ma quỷ với những ngón tay thon gầy và xương xương của Bạch Sư Phụ. Những vòng xoáy khi thân hương xoay tròn và những vòng khói mờ ảo làm tôi cũng như bị hút vào nhịp xoáy đó... Và sau cuối, những thân nhang đỏ lôm bị Bạch Sư Phụ cầm phập vào người tôi. Vào hư không nơi những tia nắng chiếu xiên qua ô cửa nhỏ... Nhưng rõ ràng cơ thể tôi bắt đầu bốc cháy. Cảm giác nóng rực đến kinh người bao phủ toàn bộ cơ thể trong suốt của tôi. Những tàn lửa lập lòe... Những vòng khói làm tôi nôn nao... Tôi cố gắng trườn mình ra khỏi phía cửa sổ khi Bạch Sư Phụ dùng thẻ hương đâm liên tiếp vào vị trí tôi đang đứng. Lâm Hải bình thần nhìn tôi đau đớn. Anh ta đút tay vào túi quần và cười hả hê khi thấy tôi vật lộn với những thẻ hương cháy dở... Nhịp trống bập bùng từ chiếc trống màu máu gà ông thầy đuổi yêu kia vang lên... Thứ âm thanh quái quỷ đó làm đầu tôi như muốn vỡ ra và chao đảo. Tôi không thể đứng vững được nữa. Đầu óc tôi quay cuồng, cảm giác như toàn cơ thể mình lơ lửng như một trái bóng không người giữ. Bạch Sư Phụ dơ chiếc gương chiếu yêu lên không trung, ông ta xoay tròn nó... Mặt gương lấp lóa... Lấp lóa... Trên mặt gương, gương mặt của Bạch Sư Phụ hiện ra trong đó, bộ ria mép đen sẫm và đôi mắt trợn trừng trừng đủ làm người khác rúm người hoảng sợ... Gương mặt như thiên thần của Khả Di bị phản chiếu vào lúc chiếc gương lia qua trước mặt. Rồi sau cuối, chiếc gương lia qua phía tôi, Lâm Hải mỉm cười chờ đợi, Tôi cũng nín thở, nhìn chăm chăm vào chiếc gương. Tuy nhiên vào cái giây phút tưởng như gương mặt tôi sẽ hiện ra trong chiếc gương đó, chiếc gương bỗng tối sầm lại và trên đó hiện ra một gương mặt khác. Đó hoàn toàn không phải gương mặt tôi. Trên chiếc gương là nụ cười thỏa mãn của Lâm Hải.

Lâm Hải cũng nhìn thấy điều đó, Khả Di cũng nhìn thấy. Và ông thầy bắt yêu tất nhiên là người nhìn rõ

hơn ai hết. Gương mặt có đôi mắt bị che khuất một nửa ném cái nhìn đỏ quạch về phía Lâm Hải, và khóe môi ông ta nở một nụ cười bí ẩn. Lâm Hải lùi lại một chút, rõ ràng anh ta lúng túng nhưng rất nhanh, Lâm Hải gạt tay thật mạnh. Chiếc gương bị hất văng xuống đất, chạm vào nền đá hoa, vỡ tan tành như bị ai bóp nát thành nhiều mảnh. Những mảnh thủy tinh rơi xuống nền đất tạo ra thứ âm thanh khô khốc. Khả Di lùi lại tránh những mảnh thủy tinh bắn lên người. Trong khi Lâm Hải, anh ta điên cuồng dùng chân dẫm đạp lên những mảnh ghép đó.

- Mẹ kiếp! Ông bắt yêu cái kiểu gì vậy? – Lâm Hải gào lên- Đây là gương mặt tôi...Tôi là người... Là NGƯỜI...Ông hiểu chưa? Yêu quái cái gì chứ!

Một mảnh gương nhỏ sót lại sau cú đập chân mạnh bạo của Lâm Hải bắn lên mặt anh ta, cào một đường xước khá dài ở cằm. Máu ở đó rỏm ra thành một vệt đỏ. Nhưng ông thầy bắt yêu- Bạch Sư Phụ không để tâm đến điều đó. Ông ta càng không quan tâm đến lời nói và hành động điên cuồng của Lâm Hải. Ông ta chỉ tặc lưỡi nói:

- Chiếc gương này thật tệ!

Rất nhanh, Bạch Sư Phụ chậm rãi nhặt nhạnh những mảnh vỡ của chiếc gương, bỏ vào túi, rồi bằng một thái độ điềm tĩnh đến kì lạ, ông ta rút trong đó ra một sấp thẻ giấy màu vàng đưa cho Khả Di:

- Tôi đã bắt yêu hai mươi năm... Nhưng chưa lần nào phải để khách hàng thất vọng. – Ông thầy bắt yêu mỉm cười- Cô yên tâm, chưa làm xong việc, tôi tuyệt đối không lấy tiền của cô. Nếu cô còn tin tưởng ở tôi, thì cái này dành cho cô. Dán nó ở cửa ra vào, cửa bếp và phòng ngủ, mang theo bên mình... - Đoạn ông ta quay sang Lâm Hải, đôi mắt hơi nheo lại- Anh cũng có thể dùng nó! Bùa bắt yêu không dùng để bắt NGƯỜI!

Khả Di nhận những tấm thẻ vàng từ tay Bạch Sư Phụ đầy cẩn trọng. Lâm Hải cũng nhanh tay lấy một thẻ vàng, đôi mắt anh ta lộ vẻ khó chịu khi bắt gặp những hình thù quái dị trên đó. Ông thầy bắt yêu quần những mảnh vụn của chiếc gương vào chiếc khăn rồi cất cả chiếc trống màu máu gà vào túi. Không đợi Lâm Hải và Khả Di tiễn, ông ta đã tự động đi về phía cánh cửa. Tay vịn nắm xoay, ông ta quét ánh mắt nhanh khắp phòng, đôi mắt sâu bị tóc che khuất nhìn xoáy vào vị trí nơi tôi đứng, vào khuôn mặt ửng hồng và ngơ ngác của Khả Di, vào cả gương mặt đang cố nặn ra vẻ bình thản của Lâm Hải và nói thật chậm:

- Yêu tại nhân tâm... Nỗi sợ hãi của con người chính là thức ăn nuôi dưỡng linh hồn ma quỷ. Kì thực ma quỷ không có gì đáng sợ, có sợ là sợ những kẻ tự mình là người, những lại mang trái tim quỷ dữ.

Cánh cửa đóng lại, và ông thầy bắt yêu biến mất. Tiếng dép lạch cạch nơi cầu thang rồi chìm vào hư không của im lặng. Cả Lâm Hải và Khả Di đều lúng túng. Sau cuối, Khả Di là người giải vây ọi chuyện:

- Cầm anh chảy máu rồi kìa, để tôi lấy bông cho anh!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-co-mot-linh-hon-yeu-em>